Ted Allbeury

FĂRĂ SCĂPARE

RAO International Publishing Company

Cu dragoste, lui Thys Ockersen – cetăţean al Amsterdamului, cel mai civilizat oraş din Europa.

Legea este o îndrumare conformă raţiunii, emisă de o autoritate superioară, pentru binele tuturor.

Thomas Aquinas, *Summa Theologicae*

KJmul era înalt, ceva mai mult peste medie, cu faţa, pieptul şi umerii bronzaţi. Era bronzul căpătat de la vânt şi soare. Depăşea puţin patruzeci de ani, ici-colo avea câteva fire albe în părul negru, iar trupul îi era zdravăn şi musculos. Purta un şort kaki şi avea picioarele goale vârâte în pantofi. De pe colină, vedea jos, în vale, trei automobile parcate în faţa barăcii de lemn, unde vindeau ouă şi produse micii proprietari.

Trăiau acolo de aproape doi ani, câştigându-şi existenţa modestă de pe urma turiştilor ce se îndreptau de la Burlington spre South Hero. Treceau cu sutele spre lacul Champlain şi mulţi se opreau din drum la dugheană să cumpere provizii pentru weekend Primăvara şi toamna copacii şi vegetaţia din Vermont atrăgeau turişti din toată ţara. Deşi frunzele începuseră să se îngălbenească şi să se roşească, urma să mai treacă două luni până să închidă dugheana pentru iarnă.

Fermierii din împrejurimi se arătaseră prietenoşi cu ei chiar de la început, ajutându-i să dreagă casa dărăpănată şi să se înscrie în cooperativa locală a fermierilor, ca să poată cumpăra nutreţ, îngrăşăminte şi seminţe pe credit. Îi mai ajutaseră chiar să se deszăpezească în iarna grea din anul care trecuse.

Mai era încă o oră de lumină, aşa că se întoarse în grajd, la tractor. Ceva nu era în ordine cu instalaţia electrică, dar îşi făcu socoteala că ar economisi patruzeci de dolari, dacă ar putea să-l repare singur. Neavând o

pregătire nici în mecanică şi nici în agricultură, trebuise să înveţe din manuale şi din prospecte dar, în ciuda greutăţilor datorate ignoranţei, îşi găsise în existenţa cea nouă echilibrul şi liniştea. Se gândea adesea dacă ele se datorau muncii la fermă sau prezenţei fetei. Fata va continua să vândă până când se va întuneca de-a binelea. Zâmbi în timp ce lucra. Era o fată care detesta capitalismul, oraşele mari, guvernele şi stabilitatea, dar care se bucura să le vândă produsele. Tinereţea şi frumuseţea ei atrăgeau clienţii, dar ea jura că prospeţimea ouălor şi calitatea fructelor îi făceau pe turişti să revină.

Trecu pe la coteţele păsărilor înainte de lăsarea întunericului şi, după ce adună din cuibare şase ouă pentru masa lor de seară, le închise pentru noapte.

Se săpunea sub duş când o auzi intrând în casă şi, după câteva minute, apăru şi el în camera de zi, înfăşurat într-un prosop.

Împlinea douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani, peste două luni, şi era izbitor de frumoasă. Era mai frumoasă decât atunci când o întâlnise şi când de-abia împlinise douăzeci de ani. Se întoarse şi-l privi:

— Am încasat trei sute cincizeci şi doi de dolari, dragule. Am vândut tot. Două persoane o să vină şi mâine să cumpere ouă.

— Bravo, copilaş. Mâine dis-de-dimineaţă o să dau o raită pe la cuibare. Sunt bune corciturile astea, ouă fiecare în medie două sute şi mai sunt încă două luni de ouat şi numai ouă mari, cu coaja albă şi tare.

Privindu-l, ea surâse uşurel.

— N-aş fi crezut niciodată că o să te obişnuieşti. Ştiam că o să încerci, dar mă gândeam că o să-ţi lipsească multe.

— Ce anume? Ridică din umeri.

— Teatrele…

— N-am fost niciodată la teatru. Mă plictiseşte de moarte.

Prefer cinematograful.

Fata începu să râdă.

— La film am fost de trei ori în paisprezece sau cincisprezece luni. Asta-i tot. Dar ţie nu ţi-esie dor de Anglia?

— Nu mă gânăesc niciodată la asta, las-o baltă. Totul s-a sfârşit.

— Dar fetele tale?

Se opri şi regretă chiar în momentul când o spuse.

Gura bărbatului se contractă şi vena de pe tâmpla stingă i se zbătu mai tare. Dar dacă nu l-ar fi întrebat, şi-ar fi închipuit că nu-ipasă.

— O duc mai bine fără mine.

Scutură din cap ca un câine ieşit din apă, de parcă ar fi vrut să-şi alunge gândurile.

— Ce-ai zice de o omletă? Am adus câteva ouă.

— OK Sunt încântată.

Se opri cu mâinile în şolduri şi o privi în ochi:

— Dar tu, dulceaţă? Te-ai plictisit?

— Eu? Eşti nebun. Nu mă uit în urmă. Tu eşti orăşeanul get-beget.

El ridică din umeri.

— Este adevărat că te gândeşti cu plăcere la viaţa simplă când eşti la New York, la Londra sau Amsterdam. Dar lucrurile nu mai stau neapărat la fel când ajungi să o ai.

— E minunat, Johnny, eu mă bucur în fiecare clipă de ea.

— Ce-ţi place?

— O, Doamne! Totul. Nu-i îngrămădeală, nu-s golani, ori tipi care să-mi plaseze droguri, fiindcă ar vrea să mă reguleze. Şi nici ticăloşii ăia de şefi plini de importanţă care-şi închipuie că sunt dumnezei, în timp ce eu abia câştig o sută de biştaripe săptămână.

Se opri şi, după o ezitare, şopti:

— Mi-am dorit întotdeauna viaţa asta, Johnny. Aici e locul meu.

Apoi, zâmbi.

— Pe urmă, aici te am pe tine şi te iubesc, domnule. Eşti singura persoană cu adevărat cinstită pe care am

întâlnit-o.

Singurul bărbat care m-a ascultat când am avut ceva de spus.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută cu sete, lipindu-şi trupul tânăr de trupul lui.

Părea că trecuse o veşnicie de la odăile mizere din Amsterdam. Rămăseseră în urmă pilulele antidepresive şi încercarea de a termina cu viaţa în apele întunecate şi reci ale Amstelului.

Alese adresa cea mai apropiată, unde se afla un oarecare Howard Bernstein. Avea biroul peste drum de o curăţătorie. O secretară mai în vârstă îl anunţă şi îl pofti direct în birou.

Bernstein avea vreo treizeci de ani; era îmbrăcat sobru, cu un costum gri închis şi o cravată roşie. Avea fizionomia unui tip şiret şi abil. Şirul de volume, de drept, din spatele lui, părea nou-nouţ. îl pofti pe Rennie să ia loc într-un fotoliu confortabil, din piele, aşezat în faţa biroului său.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule...?

— Novaks, Paul Novaks. Vreau să depun spre păstrare, în siguranţă, câteva documente.

Bernstein zâmbi.

— N-ar fi mai convenabil un seif la o bancă?

— S-ar putea ca anumite persoane să aibă nevoie de aceste documente dacă... dacă va fi necesar.

— Acestea sunt documentele? Le aveţi aici?

— Da. Poartă deja adresele unor organizaţii. Nu va trebui decât *să le puneţi la poştă, în caz că vi se cere.*

— Pare destul de simplu. Cam cât timp credeţi că trebuie să le păstrez?

— O perioadă nedeterminată.

— Şi veţi plăti periodic?

— Nu. Vreau să plătesc acum cât este necesar. M-am gândit la două mii de dolari

Bernstein încercă să-şi ascundă surprinderea.

— De ce aţi venit la mine, domnule Novaks?

— Mi-aţi fost recomandat de cineva. Neîncrezător,

Bernstein *insistă*:

— *Cine anume*?

— *Nu-mi amintesc*.

— *E în regulă. Nu văd nicio problemă. Vă voi da o chi tanţă pentru documente şi una pentru bani*.

Bernstein întinse mâna şi Rennie puse plicurile pe birou, oprind două din ele. Bernstein aruncă o privire pe adresa celui de deasupra:

„Redactorului-şef-The Washington Post, 1150, 15th St NW, Washington DC".

Privindu-l din nou pe Rennie, Bernstein se pregăti să scrie.

— *Nu am nevoie de nicio chitanţă, nici pentru documente, nici pentru onorariu. Plătesc cu bani gheaţă*.

Bernstein ridia din umeri şi îl urmări pe Rennie numărând *bancnotele uzate. Nimic din atitudinea lui nu arătă că ar vrea să numere şi el*.

— *Veţi veni personal să ridicaţi documentele*?

— *Nu, probabil că nu voi veni eu. Cred că va veni o fată. Sau, poate că vă va telefona*.

— *Înţeleg. Puteţi să-mi daţi numele doamnei*?

— *Va folosi o parolă, şi cum va fi singura persoană ce* cunoaşte *parola, nu va exista nicio îndoială că este persoana care trebuie*.

Bernstein îşi luă stiloul să scrie.

— *Aş vrea să cunosc parola şi să o ataşez la documente*.

— *Nu, nu este nevoie să o notaţi va fi un mesaj simplu, pe care vă rog să-l memoraţi*.

— *Cum sună*?

— *Vă va spune că doreşte ca documentele să fie expediate şi în momentul în care o veţi invita să se legitimeze, va răspunde*: *„Oare, vechile cunoştinţe sunt uitate*?"

Bernstein îl privi din nou.

— *Şi dacă mi se întâmplă ceva*? *M-ar putea lovi o maşină*?!

— *Îmi asum riscul, domnule Bernstein*.

Pentru Bernstein era limpede faptul că nici nu-i trecea prin cap clientului său că ar fi putut fi accidentat şi, privindu-l drept în faţă, îşi dădu seama că fizionomia acestuia doar dădea impresia de slăbiciune. Ochii căprui erau duri şi ciudat de ascunşi. Ezitând un moment, îl întrebă:

— Locuiţi prin partea locului, domnule Novaks?

— Sunt în trecere.

Ridicându-se apoi, Rennie îi întinse mâna avocatului. Mâna lui Bernstein era uscată şi puternică, ceea ce îl făcu pe Rennie îi recunoscuse figura de îndată ce-l văzuse, dar preţ de câteva minute nu putu să-şi amintească de unde să-l ia. La început, se gândise că ar putea fi unul dintre vecinii lor mai îndepărtaţi, dar până la urmă îi căzu fisa. Se numea Logan, Cogan sau cam aşa ceva. Când îl văzuse ultima oară era unul dintre agenţii ce urmau cursul de perfecţionare pe care-l ţinea la Moulton House. Le vorbise atunci despre percheziţiile secrete, fără echipă de sprijin completă. Logan îl întrebase despre perniţele sensibile la presiune amplasate sub covor. Totul părea atât de îndepărtat dar, în fond, erau numai câţiva ani. Poate, trei.

Fusese pe drumul principal, între lac şi insulă. Un camion Dodge se răsturnase şi o patrulă de poliţie încerca să facă ordine, în timp ce excursioniştii îşi manifestau enervarea ambaund motoarele şi claxonând. Coborâse din automobil şi o luase înapoi de-a lungul şirului de maşini, ca să vorbească cu bătrânul Swenson. Atunci îl zărise pe Logan la volanul unei vechi limuzine Chevrolet. Întorcându-se la maşina sa, privi dincolo de lac, unde livezile din South Hero erau scăldate de soarele amurgului. După aproape doi ani de linişte, fusese tentat să creadă fie că nu ştiau unde era, fie că se hotărâseră să-l lase în pace. Însă, nu-l trimiseseră ei pe Logan atâta amar de drum, de la Londra în Vermont, doar ca să guste cidrul sau plăcinta cu mere pentru care era faimos South Hero. Oftă, urcându-se înapoi în maşină.

Când şirul de maşini pomi, renunţă să se mai întoarcă acasă şi, depăşind South Hero, o luă prin Keller

Bay, spre Grand Isle. Chevroletul albastru venea în urma lui la o distanţă de aproape jumătate de kilometru.

Rennie aborda în viteză următoarea curbă, apoi vira scurt la stânga, către grajdul Lovell. Stinse motorul şi se uită în retrovizor. Omul de la SIS[1] trecu mai departe, privind înainte, dar Rennie aşteptă întunericul pentru a se întoarce la fermă.

În dosar erau şaizeci şi două de pagini dactilografiate. Scrisese întâi totul de mână, apoi bătuse singur la maşina Olivetti, cumpărată de ocazie. Scrisese patru zile şi trei nopţi Verificarea datelor îi luase mult timp. Timp de o săptămână dactilografiase textul redactat.

Încetini la marginea oraşului Winooski şi, privind către şirul de magazine şi birouri, descoperi ce căuta. Anunţul scris de mână, „Xerox, cu autoservire, zece cenţi pagina". Opri maşina şi intră. Bătrânul patron al magazinului îi propuse s-o lase pe fiica lui să facă copiile, dar Rennie îi mulţumi, spunându-i că vrea să le facă el însuşi Până să termine cele şapte seturi, trecuse de amiază Cumpără plicuri rezistente, băgă în fiecare câte un set de copii şi le lipi cu scotch, trecând banda peste plic de câte trei ori, şi în lungime şi în lăţime.

Se duse, apoi la cel mai apropiat telefon public. îl interesa un avocat tânăr care să accepte să preia documentele, fără să pună prea multe întrebări. Sună la centrală şi îi îndrugă telefonistei o poveste cu un amic care absolvise de curând dreptul la Harvard sau Yale, rugându-o să-l ajute să-i dea de urmă. Fata consultă lista ultimilor abonaţi din Winooski şi în final îi dădu adresa şi numărul de telefon a doi dintre cei mai proaspeţi avocaţi să aibă încredere că tânărul va urma întocmai instrucţiunile pe care i le dăduse.

Rennie se întoarse la Burlington şi îşi rezervă un loc pentru zborul de seară al companiei Delta spre Washington.

De la fereastra camerei sale de hotel privea luminile

---

1 Special Intelligence Service - Serviciul Special de Informaţii (n. trad.).

şi mişcarea din oraş. Nu-i plăcea să fie departe de liniştea micii ferme, şi nici departe de ea. Dar ştia că ceea ce făcuse trebuia făcut. Singurătatea era preţul poliţei de asigurare. Stând singur în camera de hotel, îşi *reaminti timpurile acelea. Berlin, Paris, Hamburg, Bangkok, Beirut, TelAviv, Brazilia şi Adis Abeba şi, bineînţeles, Amsterdam. O săptămână, două, de pregătire, mutându-se de la un hotel la altul, apoi câteva ore de tensiune până când trebuia să facă ce era de făcut. Potrivirea ceasurilor, o ultimă privire pe harta traseului şi, instinctiv, pipăitul pistolului în tocul lui de sub braţul stâng. Pistolul care acum, înfăşurat în cârpe îmbibate în ulei şi băgat într-o pungă de plastic, era ascuns sub paiele şi scândurile unuia dintre cuibarele păsărilor. Pe ţeava lui era gravat Smith şi Wesson, model 39 – 2. Dar arma care costase trei sute de lire îşi depăşise cu mult valoarea prin precizia pe care o dovedise în mâna sa.*

Coşul de hârtii de lângă măsuţă era plin de bucăţi de hârtie şi foi şifonate. Se întoarse de la fereastră şi se aşeză, aprinzând veioza. Scurta notă adresată ambasadorului, prin care îi cerea să expedieze pachetul cu valiza diplomatică era scrisă şi închisă în plic. Dar scrisoarea către Paynter îi punea probleme. Rennie nu avea talentul de a scrie epistole şi nu prea ştia ce-ar fi trebuit să spună. Oscila între furie şi nevoia de a fi convingător, încerca să-şi imagineze reacţia lui Paynter stând în biroul său şi citind scrisoarea şi amănuntele fiecărei operaţiuni murdare pe care o îndeplinise pentru SIS. Trecu aproape o oră până se apucă să scrie biletul pentru ultima oară.

„Către G.S. Paynter, director adjunct al Serviciului Special Din partea lui J.H. Rennie”.

„Alăturat vă trimit o copie a materialului ce va fi dat publicităţii de terţe părţi, dacă eu personal sau fata vom fi supuşi unor şicane de o natură sau alta. J.H.R”.

Îl citi de vreo douăsprezece ori, fiind tentat să-l facă să sune mai ameninţător, ori să-şi exprime furia faţă de ceea ce făcuseră cu viaţa sa. Dar lucrase în branşă prea

multă vreme ca să nu ştie că ceea ce scrisese era de ajuns.

vedea ascultând tăcerea pădurii. În timp ce aştepta, pădurea se însufleţi. Doi porumbei gângureau uşor, se auzea fâlfâit de aripi în vârful copacilor şi în depărtare lătratul unui câine. Apoi, auzi crengile uscate trosnind sub picioarele lui Hartmann, care se îndrepta spre el, fugind de Williams, care era probabil mai speriat decât Hartmann însuşi. Dar nu atât de speriat încât să nu îndeplinească ordinele. Williams avea două diplome, de rusă şi germană, la Colegiul St. Anthony, dar se dovedise incapabil să ducă până la capăt chiar şi cea mai simplă operaţie pe teren, aşa că îl plasaseră în munca de clasare a documentelor, în birou, în pace şi linişte.

Dar la Hamburg, Attwood făcuse din nou o criză de dizenterie şi Williams fusese trimis în locul lui, să-l ajute în cazul Hartmann. Se dovedise destul de bun în faza de planificare şi analiză, dar ineficient când trebui să treacă la fapte.

Rennie îl auzea pe neamţ, gâfâind în timp ce sărea peste copacii prăbuşiţi, plângând disperat şi înjurând ghimpii ce-i sfâşiau hainele. îl zări privind în pământ, împleticindu-se în fugă, fără să se preocupe dacă îl mai urmărea cineva în afară de Williams. îl lăsă să depăşească copacul, ca să ţâşnească cu siguranţă şi eficacitate în spatele lui şi, cu un braţ puternic, înlănţui gâtul gros al lui Hartmann. Neamţul încercă să strige, dar nu-i ieşi niciun sunet de pe buze, în timp ce braţul vânjos se strângea în jurul gâtului său. îi trecu prin gând că avea întotdeauna tentaţia de a-şi justifica acţiunea înainte de a o îndeplini. Să explice de ce se întâmpla aşa ceva, de ce nu s-a putut evita. Dar, în profesia sa, astfel de gânduri nu erau permise. Când se ajungea atât de departe, explicaţiile erau de prisos, iar gestul inevitabil.

În timp ce trupul mătăhălos al lui Hartmann se zbătea în strânsoarea braţului drept al lui Rennie, acesta ridică braţul stâng şi-i cuprinse cu mâna bărbia. În spatele urechii, sub pielea fleşcăită, găsi cu degetul mare capul osului şi apăsă cu toată puterea pe nerv. Sub greutatea

trupului inert, făcu un pas înapoi. Apoi Hartmann se chirci, se zbătu, muşchii contractându-i-se în mişcări involuntare, iar sfincterele i se relaxară, degajând un miros fetid. Când dădu drumul trupului lui Hartmann pe frunzele umede, sosi şi Williams gâfâind, cu arma în mână. Privind spre trupul lui Hartmann, îl întrebă pe Rennie:

— Emort?

— Bineînţeles că e mort.

— Cum s-a întâmplat? Rennie şopti:

— *Nu s-a întâmplat, eu am făcut-o.*

— Ce facem cu el?

— Îl lăsăm aici.

— Dar s-ar putea să treacă zile întregi până să-l găsească cineva.

— Şi ce? E mort şi e singurul lucru care contează.

Dând încet din cap, Williams îi spuse:

— Nu te-am înţeles niciodată, Johnny, şi pe niciunul dintre voi. Cum mai puteţi dormi noaptea?

— Caută-l prin haine şi vezi dacă nu e nimic interesant pentru serviciu.

Timp de zece minute Williams cotrobăi prin buzunarele mortului. Apoi, se ridică, ţinând portofelul lui Hartmann.

— Îl vrei?

— Ce să fac cu el?

— Sunt aproape trei mii de mărci germane.

— Nu jefuiesc cadavre, Roger. Pune-l la loc… şi dacă nu mai e nimic ce te-ar interesa s-o luăm din loc. Înapoi la maşină.

Stăteau în apartamentul din Grosse Bleicher cu ferestrele deschise şi perdelele fluturând în adierea ce venea dinspre râu. Zgomotul circulaţiei de-abia se auzea.

Williams îl privi în faţă şi spuse:

— Nu-ţi este niciodată scârbă de tot ce se întâmplă? De… atâta violenţă?

— Nu e numai violenţă. De fapt, e vorba de foarte puţină violenţă.

— Dar toată lucrătura. Să găseşti metode de presiune

asupra lor. Să afli dacă violează băieţi sau fetiţe, toate perversiunile. Murdăria în care se bălăcesc oamenii.

Rennie ridică din umeri.

— Nu e întotdeauna aşa. Numai tu ai mintea păcătoasă. Unii vând marfă ce n-ar trebui vândută. Proiectile sofisticate unor guverne iresponsabile. Ca în cazul Gadafi, de pildă. Falsifică documente, ca un dement din Brigăzile Roşii să poată asasina ministrul de externe al unei ţări, numai pentru ca totul să apară în presă. Sau ca cei din Armata Republicană Irlandeză să împuşte bărbaţii în faţa nevestelor sau a copiilor. De ce îţi sângerează mereu inima pentru nişte ticăloşi?

— Asta vi se spune în timpul instruirii?

— Nu e nevoie să mi se spună. Eu îmi protejez ţara şi e o ţară minunată, după părerea mea, cea mai bună. Nu poţi avea libertate, dacă nu lupţi pentru ea. În fiecare minut există duzini de ticăloşi ce vor să ne dărâme sau să ne vândă.

— Deci asta e, nu există decât alb sau negru, de exemplu Hartmann.

— Doamne, Roger, cum poţi vorbi aşa? Franz Ludwig Hartmann a fost nazist încă de la început, din 1933, când nu erai obligat să fii nazist ca să-ţi păstrezi slujba. A cumpărat proprietăţile evreilor pe te miri ce. Le-a luat averile, dându-le în schimb documente false, cu care chipurile ar fi putut ajunge în Statele Unite. Dar majoritatea au murit în lagăre ca Dachau sau Belsen sau într-un alt nenorocit de lagăr. La sfârşitul războiului era un om bogat. I-a mituit pe toţi pentru a-şi ascunde identitatea. S-a mutat la Hamburg, unde a fost ales în Consiliul Municipal, apoi la Bonn. A fost numit într-un comitet care se ocupa cu secretele NATO. Ruşii l-au contactat, l-au şantajat şi el le pasa orice document pe care punea mâna, indiferent de importanţă. Ce-ai fi vrut să facem? Să-l mustram să nu fie băiat rău?

— Dar e afacerea nemţilor şi ar fi trebuit supusă legilor lor.

— Nemţii ştiau, pentru Dumnezeu! Dar ar fi fost din

nou scandal şi au avut şi aşa destule dureri de cap cu agenţii sovietici ajunşi în funcţii ministeriale. Iar el avea prieteni influenţi, la locul potrivit. Pentru asta a cheltuit mii de dolari, având grijă să aibă prieteni acolo unde trebuie. Bineînţeles, s-ar fi ocupat de el. Era doar o problemă de timp, au spus ei. Asta se întâmpla acum trei luni.

— Dar vor şti că noi am făcut-o.

— Bineînţeles că vor şti. Şi vor fi încântaţi că am rezolvat problema în locul lor. Mai au încă o grămadă de probleme de acelaşi fel şi ar fi bucuroşi să le rezolvăm tot noi.

— Ai fost recrutat direct de SIS?

— Nu, am studiat dreptul, am practicat timp de un an, apoi am petrecut patru ani în armată, în SAS[2].

— Nu te sperie aceste treburi murdare?

— Nu sunt angajat să mă sperii, dragul meu prieten. Am încredere în cei care mă conduc şi care decid ce am de făcut. Orice sarcină mi se dă s-o fac, o execut. Nu poţi discuta democraţia în grup, la fiecare cinci minute, şi nici *fair play-ul* când ai de-a face cu ticăloşi ca Hartmann.

— Şi justiţia? Nu contează?

Rennie zâmbi.

— Un judecător al unei înalte Curţi a spus, odată, că judecătorii nu sunt acolo ca să facă dreptate, ci ca să aplice legea. Pentru ce am îngreuna totul, când ştim cu cine avem de-a face, ştim ce au făcut şi ce merită?

— Consideri că legea este o piedică?

— În astfel de probleme, da. Ea convine doar avocaţilor, care încasează onorarii. O sumă de o sută de mii de franci din banii contribuabililor pentru a încerca să dovedeşti că un terorist bine cunoscut este cu adevărat terorist. Îţi vine să şi râzi, dacă nu ar fi vorba de o treabă serioasă.

— Tu nu ai niciodată îndoieli?

— Niciodată. De ce aş avea?! Oamenii care mi-au dat asentimentul răspund de siguranţa statului. Dacă ei spun

2 Secret Air Service - Serviciul Secret al Aerului (n. trad.).

că aşa trebuie făcut, eu execut. Cât mai bine cu putinţă.

— Execuţi orice ordin ţi se dă?

— Desigur.

— Închipuie-ţi că uneori se pot înşela şi atunci un om nevinovat sfârşeşte înecat într-un canal!?

— Nu eu hotărăsc asta. Eu nu pot să ştiu toate datele pe care le deţin ei.

— Deci, chiar dacă ai şti că omul e nevinovat, l-ai omorî?

— Dacă acesta e ordinul, da. Nu prea umblă ei după nevinovaţi. De ce dracu' ar face-o?

— Poate că e nevinovat, dar nu le place omul, ori poate greşesc.

— În cazul acesta, este păcat.

— Dormi bine noaptea?

— Buştean.

— Cred că ei te apreciază, Johnny.

— Mă respectă şi îi respect şi eu. Contează mult loialitatea. Indivizi ca tine, roşi întotdeauna de îndoieli, nu au niciodată curajul să ia o hotărâre. Trebuie să-ţi aminteşti ce le-a spus Cromwell oamenilor săi.

— Ce anume?

— Trebuie să ştii pentru ce lupţi şi să fi devotat cauzei pentru care lupţi.

— Sună înspăimântător. Când te întorci la Londra?

— Ai un paşaport canadian, pe care să-l pot folosi?

— Unul american ţi-ar fi bun?

— Perfect. În cazul ăsta plec chiar mâine.

— N-ai poftă de o noapte cu ceva fete?

— Nu, mulţumesc.

— Tot îi mai tragi clopotele lui Mary?

— Nici vorbă.

— Hai să mergem să mâncăm la „Four Seasons".

— S-a făcut!

Oatul Bora Glen se află între ceea ce localnicii numesc Gowls şi Big Torr, cele două coline masive, separate de valea ce duce spre estuarul Forth. Străzile satului fuseseră pietruite încă de pe la 1600, iar

arhitectura, chiar şi a celor mai prăpădite case, fusese influenţată de piatra locală de culoare portocalie şi de ţiglele olandeze aduse în porturile Fife, pe corăbii ce veneau din Ţările de Jos.

Casa familiei Rennie era la capătul de nord al satului, de unde drumul duce spre cheile impresionante formate de spărtura în munţii ochii. Fusese întotdeauna cunoscută sub denumirea de Micul Prezbiterium, deşi nu fusese niciodată locuită de un preot, până când James Rennie s-a instalat acolo cu noua sa soţie. Cicatricea adâncă, săpată în obrazul stâng al lui James Rennie, amintea de ultimele luni ale primului război mondial. Din cauza lipsei de profesori calificaţi, la ieşirea din spital a fost angajat ca director al şcolii din sat. Avea aproape patruzeci de ani când s-a căsătorit cu o fată mult mai tânără, care i-a născut şi singurul copil, un băiat. Şcoala asigura şi învăţământul primar şi cel secundar, pentru cei aproape două sute de copii din satele risipite în vale şi pe dealuri. Deşi cu studii universitare, nu făcea nicio concesie, nici chiar din nostalgie, în privinţa conştiinciozităţii sale faţă de timpul pe care şi-l dedica şcolii. Iar succesele elevilor săi la intrarea în facultatea din Edinburgh sau din cariera lor îi creaseră directorului, fostul căpitan, o reputaţie strălucită. Patru echipe fruntaşe de rugby din Scoţia, un episcop, o mulţime de miniştri, oameni de afaceri de la oraş, trimiteau bucuroşi cecuri ori de câte ori şcoala făcea apel pentru fonduri. Dar nu se întorceau niciodată acolo.

Până la vârsta de opt ani, John Hamish Rennie se temuse de tatăl său. Se temuse şi fizic şi psihic. Apropierea tatălui său, înalt şi slab, îi crea aproape o stare de leşin. Era conştient că acesta dispreţuia slăbiciunea lui trupească şi lipsa de dotare şi la învăţătură şi la sport. Vorbea numai când era întrebat şi asta se întâmpla destul de rar prin partea locului.

Totul s-a schimbat după povestea cu găina. Tatăl său creştea o duzină de găini roşcate din rasa Rhode Island într-o magazie din curte. Într-o vineri seară, vara, puţin înainte de a împlini nouă ani, tocmai culesese flori pentru

mama sa, când tatăl îl strigă. Era în magazia de păsări.

Fără a se întoarce spre el îi spuse:

— Lasă uşa deschisă, băiete, ca să am puţină lumină.

Ţinând uşa deschisă, îl văzu pe taică-său aplecându-se şi înhăţând o găină pe care o strânse la subţioară în timp ce pasărea dădea din aripi. Apoi, cu ambele mâini răsuci gâtul păsării până ce aceasta nu mai mişcă. Întorcându-se, îi întinse pasărea moartă, spunându-i:

— Du-o mamei. Spune-i că o s-o jumulesc mai târziu.

Apucă braţul copilului şi îi privi faţa palidă, în timp ce acesta se zgribulise, dându-se înapoi.

— Nu cumva ţi-e frică de o găină moartă, băiete?

— Ba da, tată.

Tatăl îl privi în ochi cu atenţie, apoi, spuse încet:

— Întoarce-te aici după ce duci pasărea.

— Da, tată.

Când se întoarse, tatăl său ţinea altă pasăre la subţioară, arătându-i gâtul.

— Apucă-l cu amândouă mâinile.

Şi, în timp ce mâinile copilului atingeau gâtul subţire şi cald, tatăl îl îndemnă:

— Hai, răsuceşte-l, răsuceşte tare, aşa ca mine.

Pasărea ţipa şi se zbătea sub braţul tatălui. Apoi, gâtul se muie. Băiatul privi la tatăl său care îi zâmbea şi îi spuse blând:

— Bravo, băiete. Du-o la bucătărie şi vino în biroul meu, după ce te speli pe mâini.

Tatăl aprinsese lampa cu ulei din birou, şi se aşează în fotoliul mare de stejar, la masa rotundă. îi făcu semn băiatului să se aşeze în faţa lui.

— Ce crezi despre faţa mea, băiete? îl întrebă arătându-i cicatricea de pe obraz.

— Îmi pare rău, domnule.

— Ştii cum am căpătat-o?

— În timpul războiului. A fost o schijă.

— E urâtă, nu?

Băiatul tăcu şi tatăl îi spuse încet:

— Sunt mândru de această cicatrice, băiete. Caută în

cu tia mică de pe masă.

Băiatul luă cutia mică de piele, în timp ce tatăl îl îndemnă:

— Hai, deschide.

Băiatul privi dunga violetă de pe panglica albă şi crucea de metal cu câte o coroană pe ambele părţi. Îşi privi din nou tatăl în faţă.

— Ştii ce e asta?

I

— Este o decoraţie.

— Este *Crucea Militară* şi de aceea sunt mândru de faţa mea urâtă. Mi-a dat-o însuşi regele, la Palatul Buckingham. Era şi mama ta cu mine. Ştii de ce ţi-o arăt azi?

I FI

— Nu, domnule.

— Fiindcă atunci când te-am întrebat dacă te temi de găina moartă, ai fost sincer şi ai răspuns adevărat şi apoi ai răsucit gâtul găinii când ţi-am cerut să o faci. Erai speriat, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Dar nu-ţi va fi frică să o faci din nou?

— Nu, domnule.

— Ai mai face-o dacă ţi-aş cere-o din nou?

— Da, domnule, spuse băiatul dând din cap.

Tatăl arătă către medalia din cutie:

— Ia-o, acum e a ta. Şi să nu te mai sperii niciodată, de nimeni şi de nimic. Ai înţeles?

Băiatul dădea aprobator din cap, iar tatăl îi întinse cutia cu decoraţia. Când vru să iasă, tatăl îl strigă din nou.

— Băiete!

Copilul se întoarse, iar tatăl îi spuse încet, zâmbind cu partea de obraz ce o mai putea face:

— Sunt mândru de tine. Nu pentru că ai omorât pasărea, ci pentru că ai omorât teama din tine.

Johnny Rennie reuşi să intre la Facultatea de Drept. Obţinu succese şi în sport – la box. Lucră doi ani la un birou de avocaţi din Edinburgh. Avea rezultate destul de

bune, dar îl plictiseau chiţibuşurile avocăţeşti. Totul dura prea mult, iar rezultatele erau deseori mai avantajoase pentru tribunal decât pentru victimă. După doi ani demisiona şi solicită un post în SAS.

Dar acest post nu putea fi obţinut decât în urma unei activităţi şi, după trei luni de antrenament de bază în infanterie, au fost remarcate puterea şi tenacitatea şi, după curs, a fost admis cu gradul de sergent. După doi ani, a fost înaintat în grad. Rezistenţa la durere şi disciplina fără cusur, ca şi supunerea şi respectul faţă de superiori îi erau remarcate întotdeauna. Unii dintre aceştia aveau însă oarecare rezerve în privinţa personalităţii sale, considerată foarte apropiată de a unui psihopat. Dar îndoielile au fost spulberate după ce psihologii de la SAS l-au găsit normal.

Când Ministerul Apărării a solicitat pe căi neoficiale un ofiţer cu anumite calificări, care n-au fost menţionate în scris, i s-a oferit transferul la Ministerul de Externe şi SIS[3]. A fost supus unor lungi interviuri şi testări şi după un nou stagiu de instruire a fost acceptat. Şefii lui şi-au manifestat din nou unele îndoieli, dar devotamentul şi curajul său le-au dovedit a fi neîntemeiate. SIS era servit mai mult de oameni care argumentau şi dezbăteau decât de oameni care executau ceea ce li se ordona, fără a pune întrebări. În ciuda oricăror îndoieli, John Rennie era respectat şi se bucura de înalta apreciere a şefilor săi direcţi.

Balamalele porţii de fier forjat scârţâiră când Rennie intră. Traversă mica grădiniţă şi urcă spre uşa casei, care fusese odată a sa. Locuinţa, în stil semivictorian, era situată pe una din cele mai pline de vegetaţie, dar şi de praf, străzi din Chis-wick, dincolo de staţia metroului.

Apăsă pe sonerie şi apoi se trase înapoi, ca şi când ar fi fost un voiajor învăţat să se ţină departe de uşă, pentru a nu părea agresiv.

Era îmbrăcată cu un pulover de culoare roşu-aprins şi o fustă neagră, pe care nu le mai văzuse.

— Ai venit devreme.

---

3 Special Intelligence Service - Serviciul Special de Informaţii (n.trad).

— De fapt, punctual, draga mea. Ce mai faci?

Fără să dea atenţie întrebării, femeia se trase deoparte, pentru a-i face lui loc să intre. El rămase în picioare respectuos, cât timp ea închise uşa şi se strecură pe lângă el, conducându-l în sufragerie.

Aşteptă să se aşeze ea prima. Se întrebă dacă, doar întâmplător sau ca să arate importanţa libertăţii ei, alesese scaunul ce fusese al lui altă dată.

— Ce fac fetele?

— Foarte bine. Iau vacanţă joi. Carnetele lor de note sunt pe masă, dacă vrei poţi să le vezi.

— Cum s-au descurcat? Ridică din umeri.

— Binişor. Nu crezi?!

— Ai aflat ceva de Cowley? Strângând din buze, răspunse:

— Nu mai e treaba ta, Johnny. Cred că-ţi aminteşti că suntem divorţaţi.

Ea simţea ochii lui căprui privind-o. Ochii aceia care totdeauna păreau să ştie ce se petrece în mintea ei; cu excepţia acelui unic episod.

— Meriţi ceva mai bun decât el. Cowley este o puşlama.

Cuvântul demodat o izbi. Cowley era un rahat. Un rahat încântător. Puşlamale erau eroii lui Thomas Hardy. Dar, cuvântul era tipic pentru vocabularul fostului ei soţ. Se întrebase, uneori, după ce aflase, dacă nu-l va provoca, oare, la duel pe Cowley. Cu pistoalele, în zori, pe Chiswick Common.

— Vrei un ceai?

— Da, cred că da, e drăguţ din partea ta că-mi oferi. Răsfoi carnetele de şcoală ale fetelor până când ea se întoarse cu o tavă. Qnd o puse jos, lângă el, observă că nu se aflau decât o singură ceaşcă şi o farfurie cu biscuiţi. Privi în sus spre ea:

— Elizabeth, se pare că merge bine, dar mica Mary s-a cam lăsat pe tânjeală.

— Nu a prea fost în apele ei în ultima vreme. Îşi va reveni curând.

— Ce vrei să spui?

Ea îşi îndepărtă un fir de păr blond de pe obraz, în timp ce-l privea:

— Este foarte ataşată de tine, Johnny. Amândouă sunt.

Dar, Mary, se pare, a pus mai mult la inimă. Are să-i treacă.

Trebuie să mai treacă însă ceva timp.

El se ridică. Şi ea ştiu că-l supărase. Fără s-o spună, ştia că el o consideră cauza tuturor necazurilor şi nefericirii.

— Mai bine plec, spuse el deodată. Vin să le iau sâmbătă, la ora 10, dacă-ţi convine. Atunci o să stau puţin de vorbă cu Mary.

— Nu ţi-ai băut ceaiul.

— Ne vedem sâmbătă. Prefer să plec.

În timp ce cosea nasturii la uniformele fetelor, Mary Rennie se întreba ce femeie s-ar fi înţeles mai bine cu John Rennie decât ea. O căsnicie de doisprezece ani. S-au căsătorit în timpul serviciului militar. N-au existat evenimente deosebite, nici bune nici rele. Nu s-au plictisit prea mult. N-au avut probleme de sănătate sau materiale. Era un om cinstit şi grijuliu, le proteja pe ea şi pe fete. Aproape pedant de politicos. Deschidea întotdeauna portiera maşinii pentru ea. Hotărât şi încrezător în sine – un soţ ideal. Toate prietenele o remarcau şi, fără îndoială, unele o invidiau pentru acel bărbat frumos şi care o pusese pe un piedestal.

Nu va înţelege niciodată de ce se încurcase cu Guy Cow-ley. Nu era nici măcar genul ei de bărbat şi, dacă te gândeai, nu avea niciun pic de romantism. Câteodată se autoconvin-gea că nu era altceva decât plictiseala cu un bărbat care nu-i dădea niciodată prilej de nemulţumire. Dacă ar admite aşa ceva, ar fi din partea ei lipsă de demnitate. Se comportase ca o şcolăriţă răsfăţată şi nu ca o adultă.

Cowley o trombonise la supermarket. Cărându-i cutia

grea, plină de cumpărături, până la maşină. îi admirase părul şi îmbrăcămintea, zâmbetul încântător, gropiţele din obraz şi din bărbie. îl reîntâlnise în săptămâna următoare şi îi dăduse impresia certă că o aştepta. Râsese sfios când îl certase. O invitase la o cafea, la „White Hart”. Nu ştia cum aflase nici numele ei, nici adresa şi când după zece zile îi dăduse un telefon, se fâstâcise şi nu-i închisese telefonul. Se autoinvitase la o cafea. Trăncănise amabil cu obişnuitele complimente şi asta fusese totul.

Dar, treptat, începu să aştepte cu nerăbdare întâlnirile de joi de la magazin şi ceaşca de cafea la hotel. Era ca o întâlnire cu un prieten bun. Se amăgise găsind că era romantic. Un fel de copie a filmului „Scurtă întâlnire”. Dar nu-i spusese nimic soţului ei, astfel că atunci când Cowley o întrebase dacă soţul ei ştie de întâlniri, iar ea îi răspunsese că nu, înţelesese după surâsul lui că din acel moment deveniseră un fel de tovarăşi de conspiraţie. Iar el o ştia tot atât de bine.

Îşi dădea seama că interesul pe care i-l purta o flata; după trei luni de întâlniri, a devenit inevitabil şi excitant. Şi, într-o vineri dimineaţă, s-a dus în apartamentul lui de pe malul râului. O jumătate de oră mai târziu, stând goală în pat lângă Cowley, era conştientă că îi făcuse plăcere să-şi sfideze soţul. Mai târziu, când Cowley făcuse vagi aluzii la divorţ şi căsătorie, revenise pe pământ. Gândul de a fi permanent lângă el o revoltase deodată, iar imaginea copiilor ei în apropierea lui i se păru o insultă. Nu se mai întorsese niciodată la magazinul Sainsbury, nici măcar după divorţ.

Surpriza ei fusese doar momentană, când soţul ei îi pusese câteva întrebări. Sunt persoane condamnate să-şi plătească greşelile şi păcatele, oricât de neînsemnate, şi ea era o astfel de persoană.

Pentru prima oară îşi dăduse seama de ce soţul său reuşise atât de bine în carieră. Nu era niciodată furios, nu făcea abuzuri şi îşi păstra întotdeauna calmul. După ce ea îşi recunoscuse greşeala, a urmat şirul întrebărilor despre motive. De ce o făcuse? De ce tocmai cu acest bărbat? De

ce? Era atât de atrăgător? îl iubea? Dar el o iubea? Se va căsători cu ea după divorţ? Răspunsurile ei negative fuseseră destul de patetice şi ar fi mişcat pe mulţi alţi bărbaţi. îi mărturisise că nu avea de ce să se plângă de el şi că nici nu o nemulţumise. A fost doar un accident. Un coşmar care se derulase lent, ca în reluările de la televiziune când se reiau golurile marcate. A ştiut întotdeauna că era intransigent faţă de lumea din afară, dar cu ea şi cu copiii fusese complet diferit. Bun şi grijuliu. Dar era evident că acum făcea parte din acea lume din afară şi că avea să fie tratată în consecinţă.

Nu o întrebase dacă vrea să divorţeze. Pentru el, era consecinţa firească a infidelităţii ei. Nu manifestase simpatie, nici indignare, nici decepţie. Nu era nimic emoţional, ci sfârşitul unei asocieri de afaceri. Deşi ciudat, acest aspect impersonal fusese pentru ea un suport.

Nu existaseră discuţii în probleme materiale. Casa rămânea proprietatea lui, dar îi lăsa ei dreptul de a locui toată viaţa, cu o chirie formală, iar jumătate din câştigul său le revenea ei şi fetelor.

Nu se simţea stânjenit când venea să ia fetele sau să le aducă acasă şi nici nu manifesta regret sau nostalgia timpului trecut. Deşi ciudat, acest comportament se părea că le convine şi fetelor. Nu încetase de a mai fi tatăl lor sau soţul ei, dar lipsea un timp mai îndelungat faţă de perioada când fuseseră căsătoriţi. Chiar în lipsă, continua să aibă influenţă asupra lor.

O singură dată, înainte de pronunţarea divorţului, îl întrebase. Era oare necesar să se despartă? Ar putea rămâne împreună fără obligaţii, doar de dragul fetelor. Era ca şi cum ai discuta cu un matematician despre teorema lui Pitagora. Fusese un jurământ de credinţă şi jurământul fusese călcat, încălcarea jurământului nu avea altă soluţie decât divorţul. Asta era legea după care se conducea Rennie. O formulă cinstită şi simplă. Să te îndoieşti de inevitabilitatea ei, ar fi fost la fel de lipsit de sens ca şi când ai fi încercat să înoţi în susul cascadei Niagara.

Ce i se păruse straniu, era faptul că niciunul din ei nu

păruse că suferă. Atitudinea sa rigidă considera că e plata greşelii ei, iar viaţa îşi continuă cursul normal pentru toţi. îl întrebase dacă intenţiona să se recăsătorească şi după cum reacţionase era clar că nici nu-i trecuse prin minte. Nu spusese nu, dar nu se mai gândise niciodată. Se încruntase, scuturase din cap şi continuase să se ocupe de costul instalaţiei de apă în seră.

Se gândea la el destul de des şi imaginea era întotdeauna aceeaşi: un bărbat tânăr şi frumos atrăgând atenţia în uniforma sa de gală, cu centura strălucitoare şi aripile de paraşută fixate pe buzunarul de la piept. Pentru ea părea că el atrăgea întotdeauna atenţia nu numai în uniformă, dar chiar şi atunci când purta o bluză de sport şi blugi.

Pe peretele lambrisat din spatele mesei lungi, de mahon, era un portret al lui Disraeli, iar prin ferestrele întredeschise se auzeau slab comenzile ofiţerilor, sunetul înfundat al tobelor şi cântecul *Highland Laddie* ale unuia din regimentele de gardă, în drum spre Mall.

Cei doi stăteau fiecare la câte un capăt al mesei. Fredericks era îmbrăcat într-o jachetă neagră şi pantaloni la dungă, în ciuda căldurii, iar Paynter într-un costum uşor. Vocea lui Fredericks avea un timbru un pic obosit, cuvintele alese cu precizie, dar pronunţate afectat. Deşi făcea impresia de indiferenţă, avea privirea atentă şi permanent în alertă. Îşi controla tot timpul comportamentul pentru a nu se trăda. Afectarea dădea impresia că dezvăluie tot ce se petrece în capul său bine organizat. Nu era prudent să laşi observatorii ocazionali să ştie care-ţi sunt gândurile adevărate. Toate acestea erau daruri de la natură, dar şi le perfecţionase prin contactul zilnic cu colegii de la Externe. Fredericks asigura legătura între Ministerul de Externe şi SIS. Paynter era SIS – responsabil cu acele op eraţiuni descrise cu tact ca „neîncadrându-se în ierarhia departamentală standard”. Se cunoşteau de ani de zile, fuseseră în aceeaşi perioadă la Oxford. Fredericks la Balliol, iar Paynter la St. Anthony. De obicei, când se întâlneau, atmosfera era civilizată şi

relaxată. Dar în ziua aceea amândoi erau preocupaţi şi îşi stăpâneau tensiunea. Freder ricks rupse primul tăcerea.

— SDECE[4] a cooperat?

— E greu de spus, Freddie. Nu au făcut nimic dar nu cred că e din vina lor. Cu excepţia femeii care crede că l-a văzut luând un taxi, nimeni nu a văzut nimic.

— Există oare vreo explicaţie pentru faptul că au chemat ziarul „Figaro" în loc de „Le Monde"?

— Nu, nici nu avem certitudinea că nu au chemat „Le Monde". Nu vrem să riscăm să transpire ceva în public.

— Şi, în fond, ce-au spus?

— „L-am prins pe Mason" şi au dat numărul cărţii sale de identitate.

— Vorbeau franţuzeşte?

— Da, dar prin analiza vocală s-a constatat că existau accente turceşti. Nu ştiu ce ar putea să însemne asta.

Fredericks aprobă.

— Dacă a fost prins, ce ştie el?

— Informaţiile obişnuite. A fost băgat în tot felul de treburi în ultimii cinci ani. Depinde în mâna cui e şi ce le poate oferi din punctul de vedere al intereselor lor.

— Ce făcea acum la Paris?

— Îşi împărţea lucrurile cu nevastă-sa, care a deschis divorţul.

— Pe ce motiv?

— Nepotrivire, imposibilitatea de a reface căsătoria. Nimic spectaculos.

— I-a luat cineva un interogatoriu femeii?

— Nu credem să ştie nici măcar faptul că el nu stă aici. Nu mai locuiau împreună, îşi luase o cameră pentru câteva săptămâni.

— I-aţi percheziţionat camera?

— Nu, am cerut francezilor să o sigileze şi au şi făcut-o. Nu vrem să simtă că suntem prea interesaţi.

---

4 SDECE - Serviciul de spionaj şi contraspionaj francez. Din 1982, denumirea sa este aceea de Direcţia Generală a Securităţii Externe (DGSE), subordonată direct ministerului apărării (n.trad.).

— Vor păstra francezii secretul?

— Cred că da. Am cerut omologului meu să nu facă valuri. A fost foarte cooperant. Nu le plac astfel de treburi. Nici nu vor să recunoască oficial dispariţia unei persoane.

— Ai luat legătura cu biroul turc?

— Da. Dar fără rezultate. Nu ne pot ajuta. Există sute de grupări dizidente în Turcia. Ar putea fi oricare din ele. Nu vreau să merg pe calea aceasta până nu am motive serioase s-o fac.

Se opri.

— Externele au ştire de asta?

Fredericks scutură din cap.

— Aş spune mai repede că bănuiesc. Dar sunt profesionişti, obişnuiţi cu suişuri şi coborâşuri.

— Unde te găsesc astă-seară?

— La „Travellers” până pe la şapte, apoi acasă.

— În oraş sau la casa ta de la tară?

— În oraş. Păstrăm legătura indiferent de ce afli. Dacă a fost săltat, vom afla curând de la ei. Ar fi bine să controlezi dacă avem vreun turc închis pe motive politice.

— Avem. Şapte ticăloşi. Sunt la Scrubs. Directorul ar fi încântat să-i vadă plecaţi.

Fredericks privi spre Paynter.

— Eşti vreodată obosit de toate astea, Hugo?

— Adică de care astea?

— Contrastul. Faţada blândă a diplomaţiei şi violenţa din culise.

Zâmbind, Paynter îi răspunse:

— Aş dori uneori să fiu un diplomat în loc de ceea ce sunt.

— Crezi că lumea are idee de ce se petrece în numele ei?

— Nu cred că se gândeşte niciun moment la aşa ceva. Ea are alte treburi care o preocupă: fluturii ce zboară peste trandafiri, educaţia copiilor şi vacanţele pe care şi le vor petrece anul viitor.

Fredericks aprobă din cap.

— Uneori, în timpul obişnuitelor serate de rutină pe

care Angie le organizează acasă, mă uit la ei. Ambasadori, primi secretari, parlamentari, senatori în vizită şi mici dictatori şi-mi vine să le strig cu ce se ocupă, de fapt, guvernele lor. Finanţează dizidenţi ca să producă tulburări, antrenează şi înarmează ucigaşi plătiţi ca să suprime un om politic din partidul rival sau dintr-o ţară rivală. îi infiltrează ca să destabilizeze o ţară. Şi totul pentru ce? câţiva ani la conducere şi putere sau un cont într-o bancă elveţiană. În schimb, sute de mii de concetăţeni de-ai lor sunt ucişi sau înfometaţi în vreo republică bananieră. Şi stau de vorbă, dragă Hugo, la fel de calmi, trăncănind inutil despre o hotărâre a Naţiunilor Unite, cât au cheltuit pentru şase costume de haine, despre preferinţele soţiilor sau amantelor în materie de parfumuri, dacă preferă Madame Rochas în loc de Chanel 5; nemulţumiţi că poliţia le ridică maşinile parcate neregulamentar. În tot acest timp, se gândesc să finanţeze IRA[5] sau PLO[6]

sau ultimul grup de nebuni islamici. E de necrezut, sunt nişte ipocriţi daţi dracului toţi, chiar şi americanii.

— Poate ar trebui să revii la SIS, acolo nu ne prefacem. Facem treaba murdară şi gata, fără prea multă filosofie. Uneori aş dori să las totul baltă şi să mă călugăresc, termină Fredericks privind pe fereastră.

Paynter râse încet şi se ridică.

— Chiar şi la mănăstire l-ai contrazice pe stareţ. Îţi trebuie o vacanţă, asta e cu tine, Freddie!

În noaptea aceea nu se mai primi nicio informaţie de la Paris. Fredericks şi Paynter se întâlniră a doua zi de dimineaţă în biroul lui Fredericks. Acesta stătea în picioare la fereastră, iar Paynter îi admiră profilul frumos luminat de soarele de-afară. Era sâmbătă şi Fredericks se îmbrăcase într-un costum de tweed mai comod. Arăta până în vârful unghiilor ca un actor. Rămase câteva minute tăcut şi apoi se întoarse către Paynter.

---

5 Irish Republican Army - Armata Republicană Irlandeză (n. trad.)

6 Palestine Liberation Army - Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (n. trad.).

— Ministrul a fost informat. Voia să ştie ce face SIS. I-am spus că deocamdată nu este nimic de făcut. S-ar putea să fie vorba de o farsă. A sugerat cu multă diplomaţie că ar vrea ca ambasada să vegheze în mod discret.

Cu un oftat, continuă:

— Bineînţeles că bomba a explodat, iar lui Carter i s-a spus că va fi ţinut la curent, dar să nu manifeste vreun interes. Am supralicitat puţin şi i-am spus că oamenii de la SIS

care lucrează în ambasadă s-ar putea să-şi bage puţin nasul pe acolo, ceea ce a provocat o tiradă despre defectele organizaţiei şi nenumăratele neplăceri pe care acest serviciu le provoacă în toate ambasadele noastre.

Oftând din nou, continuă:

— De ce nu trimiţi pe cineva de aici? încearcă un transfer ca şi când ai deschide o anchetă.

— Am şi trimis pe cineva să se ocupe acolo.

— Pe cine? întrebă Fredericks, întorcându-se spre Paynter.

— Pe John Rennie.

Strângând din buze, Fredericks spuse:

— Nu ai pe altcineva acolo?

— Niciunul potrivit. Niciodată nu i-ai acordat încredere lui Rennie, de ce?

— Dumnezeu ştie. Nu pot să mă amestec…

— Trebuie să fie ceva.

— E ca un „zombie”.

— Ce înseamnă asta în termenii Ministerului de Externe?

— E inflexibil, fără imaginaţie, un ucigaş.

Paynter zâmbi, strâmbându-se.

— În loc de inflexibil spune mai bine patriot, pentru lipsa de imaginaţie spune cinstit, loial. Cât despre ucigaş, de cele mai multe ori are de lucru cu astfel de cazuri. Nu putem trimite mieluşei să prindă ucigaşi, dacă asta vrei.

— Dar are idei de dreapta atât de radicale, încât ai putea foarte bine spune că e fascist.

Paynter râse.

— Absurd. Rennie nu are niciun interes pentru politică, nici cea mai vagă idee. Toţi am jurat şi am semnat să protejăm Regina şi ţara de inamici. Singurul lucru ce nu-ţi place la el este că, spre deosebire de ceilalţi, el crede în asta, în fiecare cuvânt. Nu se joacă, nu analizează precum cei din comisii.

— E chiar aşa naiv?

— Este doar cinstit. Poate în concepţia sa nu există decât alb sau negru. Este demn de încredere, ceea ce nu pot spune despre niciunul din Externe.

— Să nu discutăm despre Burgess sau McLean şi despre alţii ca ei.

— Nu m-am gândit la ei, dar sigur, la unii din omologii tăi. Toţi intelectuali, sofisticaţi, dar nu le acord nicio încredere.

Fredericks zâmbi şi spuse calm:

— Ai dreptate. Avem prejudecăţi. Cred că ceea ce caut eu nu există.

Paynter continuă:

— Dacă au mintea complicată şi iscoditoare nu vor fi niciodată devotaţi. Rennie ştie ce face şi ceea ce face e bine făcut. Să nu-i mai analizăm calităţile şi defectele, avem nevoie de el. Dacă aş avea mai mulţi ca el, aş dormi mai liniştit noaptea.

— Ar fi trebuit să nu comentez. Nu e treaba mea.

Cu un zâmbet în colţul gurii, continuă:

— Ce lume ridicolă. Cu fiecare zi mă în fund şi mai mult în noroi. Când oare am scăpat Miele? înainte nu era aşa.

— Cred că totul a început cu asasinarea lui Kennedy. A fost un semnal, care a arătat că dacă aşa ceva a fost posibil, orice este posibil. A fost ca un mesaj.

Fredericks aprobă.

— Cum spunea Anthony, „strigă «Păzea» şi dă drumul din lesă câinilor războiului”.

Se opri şi făcând o grimasă:

— Hai să bem ceva. Ce vrei, Glenlivet sau un

Jamieson, vechi de 10 ani?

— Jamieson, dar fără apă sau sifon, mulţumesc.

Paynter îi asigurase lui Rennie un birou şi, după raport, Rennie se aşează la o măsuţă să citească dosarul lui Mason, după ce-şi pusese jacheta sport pe spătarul scaunului, şi îşi suflecase mânecile.

Mulţi dintre agenţii SIS s-ar fi plâns dacă li s-ar fi dat o astfel de anchetă ce semăna cu vânătoarea de raţe sălbatice, dar Rennie o luase ca o recunoaştere a calităţilor sale. Şi de fapt asta şi era.

Mason avea patruzeci şi doi de ani şi era căsătorit cu o franţuzoaică de douăzeci şi şase de ani. În ultimii cinci ani

avusese misiuni în Hong-Kong, Brazilia, Sidney, Johannes-burg şi Adis-Abeba. În Turcia nu fusese nici cu serviciul, nici ca turist şi singurul oraş arab pe care-l văzuse era Cairo, unde făcuse doar o vizită scurtă de trei zile, cu opt ani în urmă. Făcuse doar un control de rutină al sistemului de securitate al ambasadei.

Găsi interesante scurtele relatări privind problemele conjugale ale lui Mason. Mason nu vorbea bine franceza şi, când lipsea, tânăra lui soţie făcea scurte vizite la Paris unde fusese văzută în localuri de noapte sau discoteci, întovărăşită de diverşi bărbaţi. Mason nu era la curent cu faptul că soţia sa era urmărită, dar probabil cineva îl pusese la curent pentru a-l şantaja. Nu reieşea însă că el ar fi reacţionat violent.

Urmaseră apoi o serie de împăcări, dar şi de certuri. În anturajul femeii nu erau nici criminali nici persoane suspecte şi se părea că se comporta aşa din cauza singurătăţii, alunecând în promiscuitate. Ceruse divorţul la Londra, întrucât acolo îşi aveau domiciliul stabil, iar prin căsătorie dobândise cetăţenia engleză, de care nu era deloc încântată.

Rennie nu putea înţelege cum un bărbat ar vrea să se împace cu o femeie cu un astfel de comportament. De ce aşteptase să ceară ea divorţul? De ce nu făcuse el primul

pas în direcţia asta? Existase între ei un contract, cu promisiuni reciproce, iar femeia călcase acest contract. Cum putea fi bună o astfel de femeie pentru un bărbat?

Pe Mason îl cunoştea destul de bine. Era plin de farmec, în serviciu avusese câteva succese strălucite. Dar ceva nu era în regulă cu caracterul său. Poate tocmai pentru această carenţă intrase într-o astfel de încurcătură, iar încurcătura ţinea de viaţa sa particulară şi nu avea nicio legătură cu serviciul. Dar în cazul acesta, ce rost avea telefonul anonim dat ziarului francez? Şi de ce au menţionat numărul identităţii sale de serviciu.

Închise dosarul şi pe telefonul din interior o întrebă pe secretara lui Paynter când putea fi primit la acesta. Paynter putea să-l vadă imediat.

Sfârşind convorbirea telefonică, Paynter privi spre Rennie.

— Am studiat dosarul.

— Ce crezi despre el?

— Este ceva fie în legătură cu viaţa sa particulară fie ceva mai important.

— Indiferent ce ar fi, trebuie să-l găsim. Te gândeşti să pleci la Paris?

— Nu ştiu dacă e de folos, dar am hotărât să plec mâine dacă-mi asiguri fonduri, bilete şi tot ce-mi trebuie.

— Îi voi spune lui Harris să-ţi dea tot ce-ţi trebuie. Paynter se ridică pentru a încheia întrevederea.

— Ţine-mă la curent.

— Voi lua un emiţător şi voi lăsa un plan celor de la transmisiuni ca să poţi lua legătura şi cu mine.

— Fii atent.

Ieşi zâmbind, dar fără să spună nimic.

Omul de la SDECE îl ajută să-şi urce echipamentul sus pe scara de lemn care scârţâia. La ultimul etaj, Rennie aşteptă ca francezul să rupă sigiliul şi să-i deschidă lacătul greu care fusese fixat temporar la uşă. Ceremonios, îi întinse lui Rennie cheia de la uşă ca şi când aceasta îl descărca de orice obligaţie în problema englezilor. Rennie îl invită înăuntru, dar el invocă ceva urgent pentru care

era aşteptat la serviciu.

Era o încăpere mare, aerul era închis şi era linişte. Într-un colţ, lângă perete, era un divan; un dulap demodat, o comodă, o masă acoperită cu plastic şi două scaune tubulare formau mobilierul. După o perdea prinsă pe o şină era bucătăria, care consta dintr-o chiuvetă emailată, un uscător şi o cutie răsturnată în care găsi câteva haine şi sticle. În două borcane de marmeladă goale, erau câteva tacâmuri şi într-un dulap de colţ, pe rafturi, câteva pachete şi conserve şi un deschizător pentru conserve şi sticle.

Rennie desfăcu unul din sacii cu care venise şi scoase cutia de piele în care era emiţătorul. Potrivi voltajul înainte să-l conecteze la priza de lângă pat. Apăsă pe butoane şi regla frecvenţa, apoi puse în contact memoria. Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la timpul stabilit. Ora treisprezece GMT, apoi minutele calculate până la ora douăzeci şi trei GMT.

Manevră butonul „recepţie” şi sunetele se auziră slab. Deşi aceste aparate pe circuit micro nu aveau nevoie de încălzire ca vechile instalaţii, el lăsă aparatul să se încălzească. Asta intra în obişnuinţa pe care o căpătase şi nu renunţa la ea.

După ce puse din nou aparatul în cutie, căută o ascunzătoare pentru el. Dar niciun loc nu i se păru potrivit; până la urmă trase divanul de la perete, puse aparatul în colţul dinspre perete şi împinse divanul la loc.

Ştia că în ciuda aspectului sărăcăcios, ar fi trebuit să cerceteze odaia, dar liniştea apăsătoare îl îndemnă să iasă afară pentru a căuta ceva de mâncare. Se uită la ceas. Mai erau 20 de minute până la miezul nopţii. Nu era însă omul care să neglijeze o treabă ce trebuia făcută.

Rennie cercetă cu meticulozitate încăperea, ca şi când ar fi făcut o demonstraţie la o oră de curs pentru agenţi. După două ore privi la micul pachet cu fructe de pe masă, singurul rezultat al cercetării sale. Un lucru era sigur. Nu găsise niciun indiciu, doar că existenţa fructelor lăsa să se înţeleagă că Mason folosise camera de curând. Dar asupra acestui lucru nu exista nicio îndoială.

Închiriase camera pe numele său şi comunicase adresa agentului SIS din ambasadă.

Mai găsi un pachet de ţigări Stuyvesant mototolit, în care mai erau două ţigări. Un bilet de parcare de lungă durată la aeroportul Heathrow. Un pix lipicios care ar fi putut servi pentru a amesteca într-o ceaşcă cu cafea sau ceai. O monedă de 10 peny şi două foi albe rupte dintr-un calendar al anului, din luna mai.

Fără a ţine seama de foame, Rennie se dezbrăcă încet şi se întinse pe divanul care scârţâi. Dormi adânc şi se trezi la şapte dimineaţa.

Camera lui Mason era într-o casă veche din arondismentul 10, pe o stradă dosnică din apropierea Gării de Nord. Rennie luă un taxi până la adresa ce se afla aproape de staţia de metrou St. Philippe du Roule.

Pe scări, până la intrare erau ghivece cu muşcate, iar uşa era deschisă. Pe cartea de vizită scria: doamna Mason. Urcă până la etajul trei şi apăsă pe soneria metalică bine lustruită. Trecură câteva minute până să-i deschidă.

Părea mai tânără de 26 de ani. Blondă şi frumuşică, cu o înfăţişare fragilă, îmbrăcată într-un capot bleu pal brodat cu irişi bleumarin.

— Doamna Mason?

— Cine sunteţi? întrebă, cu o urmă de accent franţuzesc.

— Sunt un coleg al soţului dumitale. Am putea sta de vorbă câteva minute?

— Nici vorbă! Nu-mi schimb hotărârea şi i-am spus-o şi lui Harry.

— Nu e vorba de problemele dumneavoastră matrimoniale, doamnă Mason.

— Nu înţeleg.

— Încerc să-l contactez. Cred că m-aţi putea ajuta.

După un moment de ezitare, deschise uşa larg şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre. Camera era spaţioasă şi elegant mobilată, pereţii albi şi parchetul lustruit. Îi indică un fotoliu comod.

— Vă rog să luaţi loc.

Îl privi cu nedisimulată curiozitate.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Mă numesc Rennie – John Rennie. Cum v-am spus, sunt un coleg al lui Harry şi încerc să iau legătura cu el.

— Nu locuieşte aici, spuse calm. Are o cameră lângă Gara de Nord.

— Am fost acolo, dar nu este.

— Poate dormea sau era plecat la cumpărături sau…

— Când l-aţi văzut ultima dată?

— Acum vreo două săptămâni.

— Cum arăta? Fata oftă.

— Îl cunoaşteţi bine?

— Da, dar nu l-am văzut de câţiva ani.

— Era trist din cauza situaţiei noastre.

— Divorţul?

— Da.

— Qt de trist era?

Privi spre fereastră câteva secunde, apoi se întoarse către Rennie.

— Era foarte trist. Mi-aţi spus că sunteţi coleg cu el. Asta înseamnă că faceţi aceeaşi muncă ca şi el?

— Spuneţi-mi ce credeţi că face?

— Spune întotdeauna că lucrează la Ministerul de Externe – Ministerul de Externe al Angliei, dar cred că e mai mult decât atât.

— În ce fel mai mult?

— Cred că face o muncă secretă. Cum este SDECE aici, în Franţa.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Mă părăsea mereu. Pleca brusc. Câteodată, nu ştiam de el săptămâni întregi. Îmi aducea lucruri din străinătate. Era mai mult plecat decât cu mine. Qnd m-a întrebat dacă ies cu alţi bărbaţi, era clar că fusesem urmărită cu atenţie, ştia atât de multe.

— Era violent cu dumneavoastră?

— Numai o singură dată, atunci când i-am vorbit

prima oară despre divorţ. Apoi m-a ameninţat.

— Cum v-a ameninţat?

— Mi-a spus că mă va omorî dacă-l părăsesc.

— L-aţi crezut?

— L-am crezut doar pe jumătate.

— Vă temeţi de el?

— Da, spuse calm, ca şi când nu mai era nevoie de nicio explicaţie.

— Aţi vorbit despre ameninţare cu vreunul din prietenii dumneavoastră bărbaţi?

Dădu negativ din cap; el ştia că minte, dar nu-i acordă atenţie.

— Aţi putea să-mi spuneţi de ce vreţi să divorţaţi?

Ridică din umeri.

— Pune munca sa înaintea mea. Mai ales în ultimul timp, mă lăsa singură săptămâni întregi. Mă simţeam abandonată, de aceea ieşeam cu alţii.

— Ce fel de om era soţul dumneavoastră?

— Poate că dumneata ştii mai bine ca mine.

— Mă interesează părerea dumneavoastră.

— Era frumos, încântător, dar nu înţelegea. Spunea că sunt o curvă… nu înţelegea că eu mă simţeam singură.

— Dar nu e nevoie să te culci cu un bărbat numai pentru că te scoate să te distrezi.

— La Paris da, cred că şi la Londra este acelaşi lucru.

— Poate că şi el se simţea singur. Ar fi vrut să fiţi împreună.

— Şi-ar fi putut schimba serviciul şi să fim zilnic împreună. Dar el a preferat slujba.

— În munca noastră nu avem de ales, trebuie să plecăm îndată ce e nevoie. Nu putem spune nevestelor sau prietenelor unde ne ducem şi ce facem. Dacă ar şti, le-am pune în pericol. Vieţile altor persoane pot depinde de promptitudinea noastră. Nu numai Harry e în această situaţie.

— Putea să-şi ia altă slujbă. Avea o diplomă.

— Nu e vorba de slujbă, ci mai degrabă de o vocaţie asemenea preoţiei.

— Poate, dar preoţii nu se căsătoresc.

— Crezi că-l vei vedea în curând?

— Nu, i-am spus să nu mai vină. Avocatul meu i-a trimis o scrisoare prin care i-a spus să nu mă mai plictisească.

— Îţi aminteşti ultimul cuvânt pe care ţi l-a spus?

— Da, foarte bine. Stătea în uşă şi mi-a spus că sunt o curvă, dar că el mă iubeşte. Plângea.

— Pot să mai pun o întrebare?

— Da.

— Bărbaţii cu care aţi ieşit erau tot francezi?

— Da, în afară de unul.

— Ce naţionalitate avea?

— Era arab, dar nu ştiu din ce ţară venea.

— Îţi aminteşti numele?

— Da, îl chema Khalim, nu-i ştiu al doilea nume.

— Cum era? Era un tip dur?

Zâmbind spuse:

— Nu, era încântător. Atrăgător. Foarte bogat şi era aici în vizită. Nu era dur. Era bine educat. Cred că studiase la

Cambridge sau la Oxford. Vorbea perfect engleza şi franceza.

Rennie se ridică. Era aproape sigur că-şi pierduse timpul inutil.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Mason, că aţi stat de vorbă cu mine. Sper că lucrurile se vor îndrepta şi pentru dumneata şi pentru Harry, într-un fel sau altul.

Nu mai aşteptă vreo comunicare prin radio, dar luă legătura cu ambasada să telefoneze la Londra, pentru a i se trimite copii după rapoartele de urmărire ale nevestei lui Mason. Acestea au sosit seara, prin curierul diplomatic, iar Humphries, agentul SIS de la ambasadă, i le aduse în cameră, în timp ce-i turna lui Humphries un whisky din sticla cumpărată la magazinul din aeroport, îl întrebă:

— Cine s-a ocupat de urmărirea soţiei lui Mason?

— Cel mai mult eu. Un băiat venit de la Londra a

continuat. Cred că-l chema Phillips.

— Când s-a făcut urmărirea?

— Acum vreo opt sau nouă luni. Nu-mi amintesc. Nu era o prioritate.

— Cine a iniţiat operaţiunea?

— Paynter. Era îngrozit de ideea că femeia se întâlneşte cu cine nu trebuie.

— Aşa era?

— Ce să fie?

— Se întâlnea cu persoane indezirabile?

— În general, erau paraziţi parizieni. Familia ei e foarte bogată. Iar ea era gata să se culce cu oricine. N-avea nimic cu politica, dacă asta te interesează. Doar mondenităţi, echivalentul lui Sloane Rangers englezi, dar mai bătrâni.

— Erau toţi francezi?

— Cam aşa ceva, după câte îmi amintesc.

— Cred că era şi un arab.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Îl cunoşti pe Mason?

— L-am întâlnit de câteva ori.

— Ce crezi despre el?

— Un tip perfect. Puţin... nu-mi vine cuvântul, poate puţin nehotărât. Nu... ceva mai mult. Nu era foarte devotat. Era nebun după nevastă-sa şi cred că asta l-a făcut vulnerabil de cele mai multe ori.

— Unde o duceau de obicei prietenii?

— Doamne! De la localuri cu patru stele până în cele mai umile cabarete. Londra protesta faţă de cheltuielile mele. În unele cazuri trebuia să utilizez filatorii locali, de teamă să nu fiu recunoscut. Unii erau cei mai buni din oraş, dar cei mai mulţi erau ageamii.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu câţiva dintre ei. Ai putea să mergi cu mine? Franceza mea e de groază.

— Săptămâna viitoare e bine, dar după aceea trebuie să fac verificarea sistemului de securitate al ambasadei şi trebuie să fiu tot timpul pe fază.

— Îţi telefonez mâine dimineaţă. Mai bei?

— Nu mulţumesc, mă duc acasă şi mă culc.

Rennie îşi petrecu seara citind rapoartele, notând locurile, iar atunci când erau identificate, nota numele persoanelor cu care doamna Mason fusese văzută.

Împreună cu Humphries, timp de două nopţi, vizitaseră şase localuri, iar Humphries avusese lungi conversaţii cu oamenii, încercând să afle dacă ştiau ceva de existenţa lui Khalim. Nu primiseră niciun răspuns. Barmanii barurilor de noapte se fereau să comită indiscreţii la adresa clienţilor lor chiar dacă le cunoşteau identitatea.

Erau într-un club murdar, pe o stradă din apropierea Bulevardului Capucines. Muzica era asurzitoare, iar luminile aproape că te hipnotizau. Aproape că-şi terminaseră băuturile refuzând din cap amabil, dar hotărât, fetele ce veniseră la masa lor.

— Mai există o cale, Humphries, ştii?

— Care anume?

— Cei ce lucrează la imigraţii trebuie să aibă înregistraţi toţi străinii care intră în ţară. A spus că arabul făcea doar o vizită. Te-ai putea uita la înregistrările din acea perioadă? Numai vizitatorii venind din ţările arabe. Sunt puşi pe categorii, înainte de a fi puşi la dispoziţia SDCE.

— Nu am nicio legătură cu cei de la biroul emigraţie. De asta se ocupă ambasada. Or să fie însă foarte reticenţi. Nici n-or să mă bage în seamă.

— Dar cei de la Biroul doi?

— Cred că am mai multe şanse acolo. Mai ales dacă le pot oferi ceva în schimb.

— Vezi ce poţi face mâine.

— Bun. Am să încerc.

Când Rennie se întoarse de la masă, îl găsi pe Humphries aşteptându-l la uşa camerei lui Mason.

— Ai avut noroc?

— Cred că da. Am făcut câteva însemnări.

Rennie descuie uşa şi îl pofti înăuntru. Stând la masă, acesta scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită.

— Nu au vrut să coopereze până nu le-am spus numele celui pe care îl căutam. Spuneau că se tem ca nu cumva să fie o păcăleală. Le-am descris omul după elementele furnizate de nevasta lui Mason. Bogat, frumos şi având prenumele

Khalim; atunci au spus că ştiu despre cine este vorba.

— Foarte bine. Spune-mi ce-ai aflat.

Humphries despături hârtia şi citi.

— Khalim Abu Said. Patruzeci şi trei de ani, născut la Ierusalim. Trăieşte acum la Amsterdam. Se prezintă ca negustor. Nu se cunoaşte valoarea precisă a averii sale, dar cu siguranţă multimilionar. A urmat studii la Oxford, Balliol, şi doi ani ia Facultatea de economie din Londra. Remarcabil la toate şi tenismen în colegiu. Căsătorit, doi copii, un băiat şi o fată. Are statut diplomatic fiind consul semioficial al câtorva ţări arabe, între care şi Libia. Are paşapoarte diplomatice saudit şi... n-o să-ţi vină să crezi... american. Cam asta-i tot, Johnny, sper că e destul, spuse Humphries privindu-l pe Rennie.

— E o treabă bună. Îţi mulţumesc. Au încercat să afle ceva?

— Nu, deloc. Am avut impresia că bănuiau de ce ne interesa Khalim Said.

— Ce te face să crezi că ştiau?

— La plecare, băiatul a zâmbit şi a spus: anunţă-ne şi pe noi ce se întâmplă.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Voi pleca mâine.

Telefonul sună de mai multe ori până când Fleur Mason răspunse. O rugă să-i acorde zece minute. Cu greu, acceptă să-l primească la ora şase seara.

Era îmbrăcată cu o rochie de un verde tare, iar el remarcă gâtul frumos şi umerii, ca şi colierul de perle. După ce se aşezară îi spuse:

— Data trecută mi-ai spus că soţul te-a ameninţat că te omoară dacă îl părăseşti. L-ai crezut?

Privi la inelul de pe deget înainte de a răspunde.

— Ca om, nu cred că m-ar omorî chiar dacă ar fi supărat. şi deprimat. Dar din cauza activităţii lui, m-aş

mira să scap.

— Mai ai vreun sentiment pentru el?

Închise ochii câteva clipe, gândind. Apoi spuse încet.

— Afecţiune da, dragoste nu. A fost un om foarte drăguţ în multe privinţe. Aşa cum am spus, problema a fost slujba sa şi faptul că lipsea atât de mult.

— Te-ar afecta dacă i s-ar întâmpla ceva?

— Nu-nţeleg. E bolnav?

— Nu, dar cred că este în pericol.

— În legătură cu slujba?

— Posibil. Încerc să aflu. Am mare nevoie de ajutorul dumitale.

— Cum te-aş putea ajuta?

Acum vorbea cu un pronunţat accent francez.

— Ai vrea să-mi răspunzi la două întrebări absolut sincer? Chestiuni personale.

— Desigur.

— Cu arabul de care ai vorbit, Khalim, te-ai culcat? Trecură câteva secunde înainte să răspundă şoptit.

— Da, m-am culcat de două ori.

— Ai vorbit cu el despre soţul dumitale şi divorţ?

— Doar în treacăt. M-a întrebat dacă sunt măritată şi i-am spus despre divorţ.

— I-ai spus de ce divorţezi?

— Da, puţin.

— Te rog, spune-mi. E foarte important.

— I-am mărturisit adevărul.

— Ce ţi-a spus?

— Îl compătimea pe Harry. A spus că oamenii care au o astfel de muncă trebuie să facă sacrificii pentru cauza lor, pentru ţară.

— A mai întrebat ceva despre slujba lui Harry?

— Doar de cât timp lucrează. Unde am locuit la Londra… trăncăneală… nu-mi amintesc. Nu părea ceva important.

— Khalim a spus unde locuieşte?

— Nu, a spus doar că este în trecere prin Paris.

— Nu te-a mai căutat de atunci?

— Nu. Rennie se ridică.

— Mulţumesc pentru ajutor. Nu te voi mai deranja.

Se ridică şi îl conduse până la uşă. În timp ce deschidea îi spuse:

— Ce i s-a întâmplat lui Harry?

— Nu ştiu. Poate nimic. Nu-ţi face griji.

În timp ce cobora, îi simţi prezenţa în cadrul uşii, ascultându-i paşii pe scări.

Rapoartele SIS venind de la Damasc, Teheran, Bagdad, Riad şi Cairo, au sosit în douăzeci şi patru de ore, fără să conţină însă nimic nou. Khalim Abu Said era exact ceea ce părea a fi, un multimilionar, o persoană agreată în cele mai multe state arabe şi având un statut semidiplomatic. Nu avea nicio legătură cunoscută cu niciun grup terorist. Sursa de informaţie SIS din Tripoli nu era însă demnă de încredere, de asemenea nu se ceruse organizaţiei SIS din Olanda nicio informaţie.

Paynter era iritat şi nesigur.

— Nu merită să continui, Johnny, pe această pistă. Singura legătură a lui Khalim cu problema noastră a fost aventura lui cu nevasta lui Mason.

— S-a interesat de activitatea lui Mason.

— S-ar putea să fie manevra obişnuită ca s-o aibă mai repede în pat, să aibă aerul că se interesează de viaţa ei.

— Sau să confirme ceea ce ştia dinainte despre Mason.

— Cred că te agăţi de amănunte.

— Consider că e singurul indiciu pe care-l avem.

— În plus, îi dai prea mare importanţă. Pentru mine nu e destul. De ce eşti aşa de pornit?

— Instinctul şi experienţa.

— Să mai aşteptăm câteva zile. Dacă până atunci nu aflăm nimic, poţi continua cercetările. S-ar putea ca până la urmă să renunţăm la el. Mă întreb dacă nu umblăm după potcoave de cai morţi, iar Mason s-o fi ascuns pe undeva să-şi lingă rănile. Unde crezi că vei fi la sfârşitul săptămânii?

— Acasă. O să iau fetele la mine.

— Dacă apare ceva, te anunţ. Collins de la Administrativ vrea să discute în legătură cu cheltuielile tale la Paris. Dar poţi lăsa asta pe luni.

Collins era o mână strânsă, dar nu exagera cu cheltuielile agenţilor pe teren, doar dacă le depăşeau. Accepta în mod obişnuit cheltuielile lui Rennie, fără a-l mai întreba, dar de data aceasta, în timp ce stăteau de vorbă, îi spuse:

— Nu pot justifica cheltuielile astea, Johnny, cât timp nu ai arătat în ce scop le-ai făcut.

Rennie ridică din umeri.

— Consideră-le cheltuieli de rutină pentru supraveghere.

— Ce vorbeşti? Aproape şase sute în cinci zile?

— Altă dată am cheltuit cinci sute într-o oră.

— Bineînţeles, pentru o operaţie concretă. Asta ce-a fost?

— Întreabă-l pe Paynter.

— De ce atâta mister? Dă-mi măcar un cod. Nu vreau să ştiu despre ce e vorba.

— Întreabă-l pe Paynter. Îţi dă el ceva. Nu vrem nimic înregistrat. Cel puţin nu încă.

Collins enervat ridică din umeri şi oftă.

— O voi strecura printre deconturile de la ambasadă, poate nu vor observa.

Apartamentul lui Rennie avea doar două camere şi fetiţele au trebuit să doarmă în acelaşi pat, ceea ce, având în vedere firea copiilor, le făcea plăcere.

— La culcare, fetelor! Dezbrăcarea şi voi veni să vă spun noapte bună.

— Ne citeşti ceva? Doar puţin.

Cea care-l întrebase zâmbind, ţinând capul plecat şi privindu-l cu ochii ei căprui, era Mary.

— Dacă vă mişcaţi repede. Nu uitaţi spălarea dinţilor.

— Mi-am uitat peria de dinţi. Pot s-o folosesc pe a ta? O privi pe cea mică. Erau atât de deosebite. Elizabeth era meticuloasă şi curată, singuratică. Cea mică, Mary, curioasă, emotivă, îngrozitor de dezordonată, dar extrem

de tandră şi afectuoasă.

— Nu, nu este igienic. Să te mai speli o dată când ajungi acasă.

În timp ce spăla vasele, auzea râsetele şi ţipetele obişnuite înainte de culcare. Mama lor era blândă şi visătoare, dar acasă nu făceau niciodată tărăboi la culcare. În schimb, când erau la el, omul cel disciplinat, erau sigure că o pot face. Strigară apoi că sunt gata.

Aşezându-se pe pat, întrebă:

— Cine alege? Mary sări repede.

— Erândul meu.

— Ce doreşti, iubito?

— Vreau… vreau… *Bed în Summer* de Robert Luis Stevenson. Cartea e acolo pe măsuţă.

Luă cartea, găsi poezia şi o citi. Închise cartea. În timp ce se apleca să le sărute, cea mică spuse:

— Beth m-a rugat să te întreb ceva. Se întoarse şi privi la Elizabeth:

— De ce nu mă întrebi chiar tu? Fetiţa se roşi şi Mary spuse:

— Se temea. A spus că n-o să te superi dacă te întreb eu.

— Foarte bine. Întreabă-mă. Glasul mititel spuse:

— De ce nu mai stai cu noi acasă? Ne e dor e tine. Apoi, privind-o pe soră-sa:

— La amândouă, nu-i aşa, Beth? Cealaltă fetiţă aprobă cu tărie.

— Mama ce v-a spus?

— Spune că aţi avut o neînţelegere şi să te întrebăm pe tine dacă vrem să ştim mai multe.

Şovăind, dar revenit la comportamentul lui obişnuit, spuse cu indiferenţă:

— Când doi oameni se căsătoresc, fac unele promisiuni. Mama nu s-a ţinut de una din ele.

— Mama-şi ţine întotdeauna promisiunile, spuse Elizabeth, roşie în obraz de ruşine şi îndrăzneală.

— Este o mamă foarte bună.

Rennie aprobă.

— Bineînţeles că este. Chiar foarte bună. Dar… Nu vă faceţi griji pentru noi. Totul e în regulă. Şi amândoi vă iubim cât se poate de tare.

Le sărută pe amândouă şi ieşi lăsând uşa întredeschisă ca să poată avea lumină din hol. Deschise televizorul şi-şi turnă o băutură, apoi schimbă pe un canal care transmitea actualităţi înainte de a se aşeza. Nu era atent la ce vedea. Încerca să se gândească ce răspuns ar fi putut da. Spusese adevărul, dar nu era de ajuns, iar adevărul-adevărat nu-l putea spune copiilor. Poate că nimeni nu ar fi putut înţelege întregul adevăr. Ca şi în munca sa, unde nu era nevoie ca lumea să ştie lucrurile ce trebuiau făcute pentru ca să fie protejată.

Şi-au petrecut duminica dimineaţă la Grădina Zoologică, şi când a început să plouă s-au dus cu un taxi la Muzeul de Ştiinţe Naturale. Au luat apoi ceaiul la un hotel din Sloane Square.

Când au ajuns din nou la ele acasă, îi spuse şoferului să aştepte şi se duse la uşă. Mary Rennie îi văzuse venind şi îi aştepta cu uşa deschisă.

— Johnny, a telefonat un bărbat. A spus că a încercat să ia legătura cu tine. Dacă vrei să-l suni, poţi chema chiar acum.

— Cum îl cheamă?

— Cred că Payne sau Paynter. L-am notat şi am luat şi numărul de telefon, e pe carnet.

— Pot telefona de la tine?

— Bineînţeles, vrei să dai drumul taxiului?

— Să văd ce vrea Paynter. S-ar putea să am nevoie de taxi.

De-abia sunase o singură dată şi receptorul de cealaltă parte se ridicase.

— La telefon Hugo Paynter.

— Sunt eu, Johnny. Am primit apelul tău.

— Am fost contactat. Au pus mâna pe el. Ştiau chiar şi numărul meu secret.

— Care ei?

— Poţi veni acum la mine?

— Da, într-un sfert de oră sunt acolo.

— Te aştept.

Îi deschise Wharton, omul lui Paynter, un fost poliţist din Hong-Kong. îl privi lipsit de expresie pe Rennie, apoi se dădu la o parte să-l lase să treacă. În timp ce intra, Paynter îşi făcu apariţia într-un costum decolorat, dar elegant, de vânătoare.

— Bună, Johnny, să mergem mai bine sus în biroul meu.

Turnând pentru fiecare un whisky, se aşeză în faţa lui Rennie.

— Mi-au telefonat aici. O convorbire locală de la un telefon public. S-ar părea că ai dreptate. L-au luat pe Mason şi vor să eliberăm patru oameni din puşcărie. Toţi sunt terorişti arabi cunoscuţi. N-au fost încă judecaţi. Ne-au dat un termen de două săptămâni, dacă vom cădea de acord.

— Au spus cine sunt?

— Da, tipul spunea că vorbeşte în numele Jihadului Islamic, spuse Paynter uitându-se la notiţele sale. E un grup i-ranian sponsorizat de aiatolahi. În traducere înseamnă „Războiul Sfânt Islamic”.

— De ce ne-au dat un termen aşa de lung? Paisprezece zile? în general răpitorii cer o decizie rapidă, în câteva zile.

— Mai vor şi altceva în afară de eliberarea teroriştilor. De fapt, nici nu sunt sigur că sunt prea interesaţi de eliberarea tovarăşilor lor.

— Ce mai vor?

Cu un oftat, Paynter se lăsă pe speteaza fotoliului.

— S-ar părea că au pus mâna pe aparatură israeliană. Nu ştiu să o folosească. Ar vrea să-i învăţăm noi.

— Ce fel de instalaţie?

— Este vorba de un sistem electronic de supraveghere. Material de război, bruiaj, interceptare. Dar problema lor principală este avionul cu pilotare de la distanţă fabricat de Israel şi numit Mastiff. Nu este cea

mai nouă armă israelită, dar ar putea fi util pentru OEP.

— Fac parte din OEP?

— Nu. Dar cred că sunt susţinuţi de sirieni, care au sub control ceea ce a mai rămas din OEP. Nu avem prea mulţi din ei în fişiere. Se pare că sunt un amestec de tâlhari din Siria, Iran şi Libia, manevraţi de islamişti fanatici.

— Putem să le dăm ce vor?

— Da. Dar dacă Israelul află că i-am învăţat pe teroriştii arabi să folosească echipament israelian împotriva lor, vor agita toată omenirea – inclusiv Washington-ul.

— Şi dacă nu vom face ce vor ei? îl vor omorî pe Mason?

— Mai rău. S-ar părea că l-au forţat pe Mason să descrie toate misiunile sale din ultimii cinci ani. Dacă nu le facem jocul vor trimite documentele presei aici, în toată Europa şi în Statele Unite.

— Le vom tăgădui autenticitatea. Vom spune că sunt false, ca şi jurnalul lui Hitler.

— Nu şi dacă-l mai au pe Mason, pe care l-ar putea face să dea declaraţii în presă.

— Ce au hotărât şefii?

— Le vom face jocul. În fond, e nevoie de timp când înveţi să foloseşti aşa ceva, chiar şi pentru tine personal. Aparatura nu e de fabricaţie britanică. Trebuie să cercetăm ce documentaţie avem. Va trebui să mergem acolo unde se află şi s-ar putea să fie Libanul. Şi e nevoie s-o controlăm înainte de a o utiliza. îi putem duce cu vorba câteva săptămâni.

— Cum intrăm în contact cu ei?

— Povestea obişnuită. Ne cheamă ei. Mai e ceva. Am vorbit la telefon cu Lambert la Amsterdam, acum o oră. Bineînţeles a trebuit să vorbim cifrat, dar, pe scurt, am aflat că prietenul tău Khalim Said a fost acum o lună la Teheran. La întoarcere a trecut şi pe la Damasc.

— L-ai pus la curent şi pe Lambert?

— Nu, nu i-am spus nimic. Vreau să te ocupi tu de

toate astea.

— De ce nu Lambert?

— Din mai multe motive. Lambert nu este în subordinea mea. Apoi, este mai mult un birocrat… nu e unul de ai noştri, spuse Paynter ezitând. În al treilea rând, Mason e unul din oamenii mei, noi trebuie să-l scăpăm.

— Crezi că tipii vor lăsa să scape ceva în mass-media?

— Nu, ne-au ameninţat că-l vor omorî pe Mason dacă băgăm presa.

— De ce ar face-o? în general le place publicitatea, este şi motivul pentru care pun bombe şi ucid.

— Aş spune că vor ca aceste instalaţii să funcţioneze pentru o operaţiune care este încă în stadiu de planificare.

— Ce trebuie să fac? Paynter dădu din umeri.

— Vreau să afli unde e şi să-l aduci înapoi.

— Ce fonduri o să am?

— Orice doreşti. Bineînţeles, bani, oameni şi echipament, spune ce doreşti şi vei avea. Dar până când nu ştii mai mult, nu cere nimic şi păstrează secretul. Când va trebui să te mişti, fii cât se poate de discret pentru a nu risca să-l pierdem. Vrem ca nimeni să nu aibă nici cea mai mică bănuială de cele ce se întâmplă. Am mobilizat ajutoare. Sunt în aşteptare. Le-am spus să aibă pregătiţi dolari sau guldeni chiar din astă-seară, de va fi nevoie.

— Trebuie să cercetez antecedentele, înainte de a porni la drum.

— Şi cu ce vrei să începi?

— Cu Khalim Said.

— Dă-ţi măsura, Johnny.

Rennie zâmbi şi dădu din cap sculându-se. Dar înţelese de ce şeful său manifestă o politeţe exagerată, conducându-l până la ieşire.

Rennie petrecu noaptea la birou notând ceea ce îi trebuia.

La ora zece, Paynter arătându-şi bunăvoinţa, veni personal în biroul lui Rennie. Trase un scaun şi se aşeză în faţa sa.

— Pari foarte obosit, Johnny. Cât ai dormit?

— Niciun minut. O să dorm în timp ce o să te uiţi peste lista cu lucrurile de care am nevoie la Amsterdam.

— O. K Dă-i drumul.

— Vreau o reţea radio care să funcţioneze douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Un sistem de conversie a vocii şi emisie continuă.

— Vrei un operator pentru asta?

— N-ar strica.

— S-a făcut.

— Vreau să fiu pus în legătură cu cineva, de preferat o femeie, care are acces în anturajul lui Khalim. O cale directă spre el. Nu e nevoie să ştie ceva despre operaţia noastră.

— Nu e uşor. Să văd dacă pot face presiuni la ambasadă ca să ne ajute.

— Vreau o acoperire reală, sigură. O identitate care să reziste oricărei verificări.

— Nicio problemă.

— Vreau o instalaţie de supraveghere radio şi un operator care să verifice să nu fiu interceptat. Vreau un tip specializat în securitate electronică. Şi mai vreau arme: un pistol PPK cu amortizor pentru mine. Pistoale automate, să zicem patru şi poate mai multe mai târziu. O să te anunţ dacă am nevoie. Vreau credite la două bănci olandeze diferite şi bani la dispoziţie în patru bănci, dintre care una britanică. Şi mai vreau o persoană cu care să pot lua legătura direct, la orice oră, în Amsterdam. Să transmit mesaje, poate să cer ajutor, dar fără să pună întrebări.

— O să dau dispoziţie să se rezolve tot ce-ai cerut.

Paynter îi întinse mâna.

— Dă-mi notiţele tale ca să verific dacă nu mi-a scăpat ceva. Culcă-te un pic şi sună-mă când eşti gata. Secretara va şti unde sunt şi îi voi spune să-ţi facă imediat legătura cu mine.

— Vreau timp să-mi văd fetele înainte de plecare.

Paynter păru că nu înţelege.

— Fete?… Ah da, fetele tale. Desigur. Sunt sigur că o

să poţi. Cât despre familie, când vii pe-aici, poate-mi aduci şi mie o mostră din minunatul sparanghel olandez. Găseşti aşa ceva chiar pe aeroportul din Amsterdam. Au o marfă minunată.

Rennie luă prima cursă spre Amsterdam. Pe aeroportul Schiphol se învârti de colo, colo până când ceilalţi pasageri ai cursei trecură pe la biroul de imigrare şi-şi ridicară bagajele. Cei doi saci ai săi erau singurii care se mai învârteau pe banda rulantă. Luă un taxi până la Bijenkorf şi după plecarea acestuia îşi cară bagajele la hotelul Krasnapolschi unde îşi rezervă o cameră pentru o săptămână.

Timp de două zile căută până ce găsi prin intermediul biroului imobiliar de pe Damrak ceea ce dorea. Plăti chiria pe trei luni în avans pentru un apartament pe Prinsengracht.

Apartamentul era format dintr-o cameră mare de zi, un dormitor mare şi unul mai mic pentru o singură persoană. Bucătăria şi baia erau moderne şi bine echipate. Mobilierul camerelor era mai bun decât se aşteptase. Casa aparţinea unui diplomat olandez care lucra la sediul Naţiunilor Unite din New York. Petrecu o dimineaţă instalând în dormitorul mic aparatele de emisie-recepţie şi luă legătura cu Londra. Hotărî că se va putea descurca în primele zile fără un operator radio.

În fiecare oraş în care lucrase, exista întotdeauna o persoană la care Rennie putea apela pentru informaţii şi ajutor. Nu era vorba de diplomaţi ori de britanici. De cele mai multe ori aceşti oameni erau criminali. Lăudăroşi, obraznici, lipsiţi de scrupule, dispunând de reţele de informaţii despre locuri şi oameni, capabili să facă filaj şi să acţioneze ca oameni de legătură. Ca orice specialişti în falsuri sau spargeri, cunoşteau foarte bine oraşele şi secretele lor, mai mult decât guvernanţii şi poliţia. Omul pe care spera să-l întâlnească la Amsterdam se numea Jan Branders.

În cartea de telefon erau mulţi abonaţi cu acest nume, dar adresele lor se găseau în cartiere liniştite, care

nu se potriveau firii lui Jan Branders. Jan Branders fusese unul din informatorii lui în Surinam, înainte de lovitura militară din 1980. Un creol. îi fusese foarte util şi de încredere în cele câteva luni petrecute de Rennie acolo. împreună cu SIS îl ajutase să fugă în Olanda, când poliţia îl pusese sub urmărire. O sută de mii de locuitori din Surinam fugiseră înainte de independenţă, în 1975, dar Branders n-ar fi putut fugi bazându-se pe propriile lui puteri. Armata oferise o recompensă mare pentru capturarea lui. Fusese ofiţer în trupa de câteva mii de mercenari care invadase Surinamul venind din Guyana franceză.

Numai Branders şi alţi cinci reuşiseră să scape. Ca toţi locuitorii Surinamului, era cetăţean olandez înainte de obţinerea independenţei. Rennie auzise că acum făcea parte din lumea interlopă care se ocupa de prostituţie şi droguri şi îşi avea fieful dincolo de micul pod din Damrak. Acolo trebuia să-l caute.

Casele şi imobilele din cartierul rău famat al Amsterdamului, sunt tot atât de vechi şi încărcate de istorie ca şi în restul oraşului. În ciuda cruzimii oamenilor ce-l controlau, avea un aer de inocentă, total deosebit de activităţile ce se desfăşurau înăuntrul clădirilor sale. Femeile scăldate de luminile purpurii sau portocalii din ferestre erau pentru toate gusturile. Unele erau tinere şi drăguţe, majoritatea în jur de treizeci de ani, şi aveau un aer plictisit, iar câteva, chiar un aer matern care puteau atrage clienţii dominaţi de gusturi perverse sau freudiene.

Era aproape zece, când Rennie se îndreptă spre străduţele înguste care duceau la canale. Într-o cafenea mică, aflată între două cinematografe porno, Rennie se aşează la tejghea simţind privirile celor de la mese, a oamenilor care supravegheau intrarea. Intruşii nu erau bine veniţi. Ei aparţineau străzilor pietruite, hoinărind prin prăvăliile cu articole porno ori căscând gura la fete. Cafeneaua era pentru cei din partea locului. Flecăritul continua într-o jumătate de duzină de limbi, dar olandeza nu se număra printre ele.

Când ceru a doua cafea, bărbatul de culoare de la tejghea îl întrebă încet.

— Eşti englez?

Rennie zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

— Caut un prieten.

— Sunt o mulţime de „prieteni” la ferestre, spuse omul fără a-l privi în timp ce-i umplea cana.

— Eu îl caut pe Jan Branders, spuse Rennie întinzând o hârtie de cinci guldeni.

— Cine-i ăla? întrebă barmanul, părând neinteresat.

— Un vechi prieten de-al meu.

Îi împinse ceaşca de cafea şi restul.

— Păstrează restul.

Omul lăsă banii unde erau şi se duse să vorbească cu trei indivizi de la masa din colţ. După cinci minute, un bărbat intră şi se aşeză pe scaun. Omul de la tejghea îi întinse un filtru de cafea metalic, fără să i-l fi cerut. Noul venit era intens colorat, ciupit de vărsat şi avea o cicatrice de cuţit de la gură până în dosul urechii.

Fără a-l privi pe Rennie, spuse:

— Ce doreşti, domnul meu, cafteală?

Rennie se întoarse să-l privească. Avea ochii negri şi pupilele congestionate.

— Caut un prieten…

— Cine e prietenul?

— Se numeşte Jan Branders.

— De ce îl cauţi aici?

— Locuieşte pe-aicea.

— Cine spune că stă pe-aici?

— Eu, spuse Rennie zâmbind.

Rennie, simţi un alt ins instalându-se de partea cealaltă. O voce spuse:

— E timpul să te plimbi pe-afară, meştere!

În clipa în care Rennie întoarse capul, negrul îl prinse de braţ. îl privi în faţă pe al doilea. Era alb, chel şi nu avea mai mult de douăzeci şi şase de ani, iar faţa rotundă ca o budincă, era plină de bube care supurau.

În timp ce-l privea, Rennie înşfacă mâna negrului şi

strângând cu putere îi strivi oasele degetelor. În oglinda ciobită din spatele barului, văzu apropiindu-se din spate un al treilea individ şi o voce întrebă încet: „He hoe maak jy het, Johnny?” Când se întoarse, noul venit spuse ceva în olandeză şi cei doi scandalagii se retraseră. Jan Branders se aşeză pe unul din scaunele libere.

— Ce dracu’ faci aici? îl întrebă zâmbind. Rennie privi în jur fără să zâmbească:

— Te căutam. Ce-i cu gorilele astea?

— Gorile? Ce înseamnă gorile?

— Cele două maimuţe care stăteau de o parte şi de alta a mea.

— A, despre ei vorbeai? spuse zâmbind. Sunt prieteni. Au crezut că eşti unul din poliţiştii de la narcotice. Cum le spune? Agent provocator.

— Unde putem sta de vorbă între patru ochi?

— Aici este foarte bine.

— Despre ce e vorba?

— Bani. Informaţii.

Jan Branders zâmbi.

— Bani, perfect, cu informaţiile las-o baltă.

Se opri.

— Ştii unde este Muzeul de Istorie Evreiască, lângă New Markt?

— Pot să-l găsesc.

— Bine. Ne întâlnim acolo în zece minute.

În cafenea rumoarea scăzuse cât timp au vorbit ei. Dar trăncăneala reîncepuse, pe când Rennie urca scările spre ieşire.

În timp ce traversa podurile, îndreptându-se spre Gel-derksgade, se bucură că era din nou printre trecători. Dar când o luă la dreapta spre muzeu, mulţimea se rări şi în faţa intrărilor în micile dughene care mai erau deschise nu mai zări decât grupuri formate din surinamezi, indonezieni şi chinezi.

Se plimbă încet în jurul muzeului şi se opri între două maşini parcate în faţa clădirii. îl văzu pe Jan Branders

traversând piaţa spre el, cu mâinile în buzunarele hainei.

Branders se opri în faţa lui, privindu-l.

— Arăţi mai tânăr, Johnny.

Rennie ridică din umeri.

— Tu pari mai bătrân. De ce m-a primit mafia aşa de frumos?

— Te-ai oprit să-ţi bei cafeaua tocmai în unul din locurile preferate ale comerţului de droguri. Acolo se fac cele mai mari afaceri. Ai avut noroc că ai întrebat repede de mine. De obicei, străinii sunt aruncaţi în canal. Poliţia nu se prea amestecă în zona celor trei canale.

— Unde putem vorbi?

— Dacă vrei să vorbeşti de droguri, las-o baltă.

— Nu vreau. Vreau să vorbesc despre un om, un arab.

— Nu există arabi prin părţile astea. Mă întreb dacă există vreunul în tot oraşul.

— Dar ce părere ai despre drogurile care vin din Iran, Afghanistan sau Pakistan?

— Când ajung aici doar noi le comercializăm. Nimeni altcineva decât noi.

— E un arab în Amsterdam. Locuieşte în Nieuwe Leliestraat. În cartea de telefon numele lui este Khalim Said. Vreau informaţii despre el.

— Ce vrei să afli?

— Orice. Totul. Mai vreau o cameră pe cheiul canalului, aici unde nimeni nu ştie cine sunt şi nimănui nu-i pasă de mine.

Jan Branders tăcu timp îndelungat, privind peste umărul lui Rennie, la lumea din piaţă. În sfârşit, îşi fixă din nou privirea asupra lui şi întrebă:

— Spune-mi ce faci aici?

— Să mă informez personal despre Khalim Said şi apoi poate îţi voi spune. Nu e nimic legat de droguri. Îţi promit.

— Juri?

— Jur.

Jan Branders zâmbi.

— Te cred. M-ai speriat prea tare apărând aşa, pe neaşteptate.

Apoi, privind la ceas, continuă:

— Te duc la mine. Să mergem. Să stai tot timpul lângă mine.

Se strecurară de-a lungul zidurilor trecând pe lângă toxicomani, unii din ei spunându-i câteva cuvinte lui Branders în timp ce treceau. Nu-i răspunse nici unuia dintre ei. Trecură pe lângă un mic teren de joacă pentru copii. Câţiva metri mai departe, Jan Branders se întoarse şi coborî pe stradă, apucând pe o mică alee, la dreapta. O negresă frumuşică, îmbrăcată în alb, şedea sub o fereastră luminată. Branders descuie o uşă vopsită în negru şi-l împinse înăuntru. Mirosea a tămâie sau a parfumuri de pagodă. Când Branders aprinse lumina, apăru o scară pieptişă. Urcară şase trepte şi trecură prin faţa unor uşi cu încuietori duble, de unde nu se auzea niciun zgomot. Deodată, se deschise o uşă şi o chinezoaică îi privi. Văzându-l pe Branders închise la loc. La capătul scărilor, Jan deschise două broaşte, intră, aprinse lampa şi-l pofti înăuntru.

Odaia mare nu era deloc ce se aşteptase. Pereţi drepţi, albi şi mobilă din piele albă, chiar şi covorul era alb. Era ceva în genul „Vogue” sau „House and Garden” sau al oricărei reviste elveţiene de design.

Întorcându-se spre Branders, îi spuse zâmbind:

— E frumos Jan. Înseamnă că o duci bine.

Branders îşi scoase jacheta de piele şi o aşeză pe spătarul unuia din fotoliile albe. Se duse spre un bar din lemn de teck, aşezat într-un colţ.

— Ce doreşti? Whisky, rachiu, gin chinezesc, vodcă?

— Ai suc de roşii? întrebă Rennie zâmbind.

— Am numai la cutie.

— E perfect.

Branders se aplecă şi deschise uşile dulapului, scoţând două cutii şi un deschizător. În timp ce desfăcea cutiile şi turna sucul îl întrebă:

— Ai tot slujba aia veche, Johnny?

— Da.

— De aia eşti aici.

— Da.

Branders îi întinse paharul cu băutura şi se aşeză în faţa lui.

— Povesteşte-mi despre arabul tău.

— Locuieşte într-o casă pe Nieuwe Leliestraat, chiar în spatele galeriei de artă. E bogat. E puternic şi vreau să aflu totul despre el.

— Ai o fotografie?

— Nu.

— Cât plăteşti pentru asta?

— Doar pentru informaţiile generale… să zicem, la început, 200 de guldeni.

— Şi de ce vrei o odaie în cartierul cu felinare roşii?

— Vreau să fiu undeva unde nu mă ştie nimeni.

— Adică poliţia?

— Spun nimeni. Chiar şi oamenii mei.

Branders aprobă din cap, înţelegând utilitatea unui astfel de joc.

— Pot să-ţi fac rost de câteva camere în Warmoesstraat. E la capătul cartierului, dar nu în interiorul lui. În interior este imposibil. Ştii Warmoesstraat? E acolo unde ieşi de pe Podul Vechi spre Damrak. În josul străzii e un post de poliţie. Vrei să vezi acum?

— Dacă nu e prea târziu pentru tine. Pari puţin obosit, spuse Rennie.

După ce-şi termină sucul şi se ridică, luându-şi jacheta, Branders îi spuse:

— Să mergem.

Traversară cele două poduri şi, trecând printr-o străduţă îngustă pe lângă cinematograful porno şi spectacol peep, o luară la stânga pe Warmoesstraat. Îşi reaminti că mai fusese pe aici. Era o stradă îngustă cu sens unic, pe o parte erau prăvălii, mici hoteluri şi nelipsitul cinema porno. Pe cealaltă parte erau un trotuar îngust şi un şir de maşini parcate. Jan Branders se opri la

câteva case mai încolo de firma galbenă luminoasă a cinematografului pentru homosexuali, „Adonis”.

Începuse să plouă. Oprindu-se, Branders căută cheia uşii de la intrarea în clădire, dar îşi dădu seama că era deschisă. Lângă uşă era o placă fixată pe perete, iar pe ea erau gravate nişte hieroglife chinezeşti şi literele Jan B. Urcând treptele, simţi mirosul de dezinfectant. Branders descuie şi-l pofti pe Rennie înăuntru, în întuneric. Când se aprinse lumina, văzu o cameră sărăcăcioasă. Pe pereţii de zid zugrăveala era coşcovită. Lângă un perete era un pat, iar pe peretele opus o chiuvetă. În mijloc era o măsuţă ieftină de lemn, acoperită cu o muşama uzată. Restul mobilierului era format din două scaune ieftine şi două dulapuri rudimentare. Deasupra chiuvetei, un tablou al reginei Iuliana. Lui Rennie camera îi aminti odaia lui Mason de la Paris. Branders se opri, privind de jur-împrejurul camerei ca şi când ar fi fost la fel de străină şi de nouă pentru el ca şi pentru Rennie.

— E ceea ce-ţi trebuie, Johnny? Rennie se întoarse şi încuviinţă:

— E grozavă Jan. Cât costă?

— Pentru şase sute de guldeni o ai pe un an.

— Pot să-ţi plătesc în lire?

— Orice monedă în afară de pesetas.

— Eşti sigur că e destul?

— Îţi voi spune dacă vreau mai mult. Vei locui aici?

— Nu, doar din când în când. Mi-am luat ceva în Prinsengracht.

Branders îi întinse două chei.

— Una pentru intrarea din faţă, iar alta pentru uşa camerei.

— Cum te pot contacta?

— Vii la mine. Suni de trei ori scurt şi o dată lung. Dacă nu cobor, pleci. Poţi lua prânzul cu mine, mâine?

— Ce-nseamnă prânz la tine?

— Miezul zilei.

— Desigur! La ce oră şi unde?

— Douăsprezece, spune tu unde.

— La restaurantul Schiller în Rembrandtsplein. Ştii unde e?

— Îl găsesc eu.

— E foarte aglomerat. E mai bine să rezervi o masă.

— O să-ţi aduc banii.

Branders ridică din umeri indiferent, salută şi ieşi din cameră. Rennie îi auzi paşii pe scări şi poarta dinspre stradă închizându-se. Mai aruncă o privire prin cameră. Era deprimantă, tristă, dar era exact ceea ce dorea. O ascunzătoare la nevoie. Dacă lucrurile se încurcau, putea să-şi părăsească apartamentul din Prinsengracht şi să se ascundă aici până ce lucrurile s-ar fi liniştit. În locuri ca astea nimănui nu-i păsa cine eşti şi ce faci. Şi, fiind văzut de localnici prin împrejurimi, îşi putea asigura un alibi. Aici putea primi persoane care ar fi fost nepotrivite în Prinsengracht. Îşi putea păstra armele necesare echipei, la nevoie. Într-o mulţime de oraşe din lume Rennie avusese ascunzători asemănătoare, care îl salvaseră de multe ori de arestare şi cel puţin de două ori îi salvaseră viaţa, căci putuse să dispară fără urmă. Nici măcar cei de la SIS habar nu aveau unde se afla. Câteva minute mai târziu, merse spre Damrak şi opri un taxi. Nu era departe de Prinsengracht, dar se simţi deodată foarte obosit.

Rennie dormi până la zece, se bărbieri şi se îmbrăcă încet. Găsi o librărie şi cumpără două hărţi ale oraşului, un ghid în limba engleză, şi un dicţionar Berlitz.

Cerul era albastru, spălat de ploaia din ajun. Coborî de pe Podul Vechi în Warmoesstraat, printre locuinţe. În lumina zilei, arătau ceva mai civilizate. Atmosfera din jur părea normală. Se vedeau locuitorii din zonă care-şi făceau cumpărăturile. Câteva biciclete erau rezemate de ziduri. O maşină sau două îşi croiau drumul cu grijă printre pietoni. La capătul străzii, nişte muncitori fixau o firmă deasupra unei prăvălii goale. Uitase să rezerve masa la restaurant şi luă un taxi până acolo.

Mai era o masă liberă. Comandă o cafea şi spuse chelneriţei că aşteaptă un prieten.

Branders sosi cu un sfert de oră mai devreme şi comandară supă şi peşte. Branders purta blugi şi o cămaşă cadrilată. Nu se bărbierise, dar părea ca la el acasă, în restaurant. Flecărise cu chelneriţa ca şi cum se cunoşteau de mult. Când

ajunseră la peşte, Branders spuse încet:

— Arabul tău are în jur de patruzeci de ani, cum ai spus, e foarte bogat, toate afacerile lui sunt pe picior mare. Contracte cu statul: inginerie, construcţii, spitale, hoteluri, automobile, tractoare… Ia comision din ambele părţi, legal şi în scris. Nevastă-sa e italiancă din Milano. Are douăzeci şi şapte de ani, foarte, foarte frumoasă. O cheamă Gabriella. Au doi copii, un băiat de şapte ani şi o fată de patru sau cinci, nu sunt sigur. Au mulţi prieteni, dar nu primesc vizite prea des. Doi servitori, o olandeză pentru nevastă şi copii. Un indian pentru casă şi şofer. Un bucătar filipinez vine în fiecare zi – şapte zile pe săptămmă. Arabul tău nu consumă droguri, nu umblă nici după fete, nici după băieţi. Un habotnic. Se duce la Meca în fiecare an. E un om curat.

— Nu are contacte cu teroriştii?

I

Branders ridică din umeri.

— Ca să afli, cere timp. Nu pare un astfel de tip. Dar cu arabii, cine poate ştii?

Pronunţase *arabi* ca un american.

— Arabii în general sunt oameni liniştiţi, aproape tot timpul, dar ca şi oamenii mei, uneori înnebunesc. I-ai văzut pe ai mei când explodează.

Rennie îl întrebă ca din întâmplare:

— Ai auzit ceva despre nişte terorişti arabi acţionând pe aici?

— Umbli după terorişti, Johnny?

Rennie ezită un moment, apoi confirmă:

— Un grup de arabi l-au prins pe unul din oamenii noştri. Vreau să-l scap.

— Vrei să spui că l-au răpit?

— Da.

— Dacă au făcut-o, vor cere mult Johnny. Cer bani ca să-şi finanţeze operaţiile.

— Nu cer bani Jan. Au spus deja ce vor.

— Ce anume?

— Nu-ţi pot spune, dar nu vrem să le îndeplinim dorinţele. Trebuie să-mi recuperez omul cât mai curând posibil.

— Ai oameni care să te ajute?

— Vor sosi când voi avea nevoie de ei.

— Cât plăteşti?

— Spune-mi cât vrei?

Branders îl privi câteva momente drept în faţă, apoi lăsă capul în jos şi începu să mestece în cafea. Fără a se mai uita la el, spuse;

— Crezi că am uitat că mi-ai salvat viaţa?

— Asta s-a întâmplat de mult, Jan. Uită!

— Nu-mi uit niciodată prietenul. Poate că şi alţii ar fi făcut-o, dar tu n-ai cerut bani ca alţii. Ăia ar fi cerut ceva, bani, droguri. Şi aş fi plătit bucuros. Tu nu mi-ai cerut nimic. Ba, din contră, mi-ai dat o sută de lire ca să mă ajuţi să încep ceva.

Zâmbi.

— Cu banii tăi am cumpărat droguri. Am câştigat binişor.

Curând după aceea am câştigat mulţi bani. Am bani în bănci în toată lumea. Dolari, yeni, mărci, franci elveţieni, aur şi diamante.

Branders zâmbi.

— La fel cum faci şi tu, am şi eu oameni care lucrează pentru mine. În Amsterdam am mai mult de douăzeci de oameni.

Îţi plătesc acum în orice fel vrei tu. Bani, fete, droguri sau te ajut în orice vrei tu. Eu nu uit ce-ai făcut pentru mine. Şi tu poţi fi omorât.

Rennie zâmbi.

— Las-o baltă, Jan. Pe mine n-o să mă omoare nimeni.

Branders rânji.

— Cunoşti şi acum toate şmecheriile?

— Ba, mai mult. Învăţ mereu.

— Şi ce vrei să fac acum?

— Poţi să-l urmăreşti pe arab. Vreau să ştiu cum îşi petrece ziua. Unde se duce? Ce face familia? Ce fel de sistem de pază are acasă?

— Îl bănuieşti?

— Deocamdată nu am de ales…

— Mie nu mi se pare că arată a terorist.

— Nu e. Dar ar putea fi omul din umbră.

— Bun. Dă-mi adresa ta din Prinsengraacht. Când văzu expresia feţei lui Rennie, râse.

— Nu vin eu personal. Îţi trimit pe cineva, e mai bine aşa. Rennie îl întrebă zâmbind:

— Cât timp îţi trebuie?

— O zi, poate două, ca să fiu mai sigur. Dacă eşti în odaia din Warmoesstraat, fă un semn cu creta pe tăbliţa de lemn de la uşă, când lipseşti şterge-l.

Rennie plăti consumaţia şi în timp ce se îndreptau spre ieşire, Branders îl întrebă:

— Ce-ţi mai face soţia?

— Suntem divorţaţi, Jan, de aproape un an. Branders dădu din cap fără să comenteze.

— Dacă vrei o fată, spune-mi. Nu e o problemă.

— Mulţumesc.

Branders aruncă o privire peste drum şi imediat o maşină parcată lângă cabinele telefonice porni şi se apropie de trotuar. Portiera se deschise şi Branders îl invită pe Rennie să urce.

La Prinsengraacht găsi sub uşa apartamentului o notiţă. Era de la Lambert, care-l ruga să-i telefoneze cât mai repede posibil. Lambert era omul de la SIS plasat la Consulatul din Amsterdam aflat pe strada Johannes Vermeestraat.

Rennie făcu numărul şi telefonista îl puse în legătură cu Lambert, care-i ceru o întâlnire la Banca din Gara Centrală, peste o jumătate de oră.

Cumpără un ziar la chioşcul din gară şi îl citi plimbându-se prin pasajul spre bancă. Era un număr din „Daily Mail” şi privind titlurile nu găsi nimic nou. Erau ştirile obişnuite despre greve, un atentat cu bombe asupra unei aşezări israeliene de pe malul de vest al Iordanului. Mai era vorba şi de un star pop care fusese amendat cu cincizeci de lire, pentru că asupra lui se găsise un gram de marijuana. Un interviu luat judecătorului plictisit de toată această afacere şi, ca de obicei, declaraţiile starului făcute ziariştilor care aşteptau afară, spunând că marijuana era mai puţin periculoasă decât băutura şi ţigările. Lambert îşi făcu apariţia.

— Bună, Johnny.

— Bună. Ce se întâmplă? De ce atâta panică?

— Nu e nicio panică. Dar am primit un mesaj misterios, acum două zile, din partea lui Paynter. Spunea să-ţi găsesc un fir care să te pună în legătură directă cu arabul numit Khalim Said. De preferat, o femeie. Spunea că e urgent, aşa că am cercetat în jur.

— Ai găsit ceva?

— O femeie numită Adele Palmer. Are douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani, e divorţată, cetăţeanăbritanică. Are o galerie de artă nu prea departe de unde stai. E atrăgătoare, inteligentă, degajată şi prietenă a familiei Said de un an sau doi.

— Ce poveste pot să-i îndrug?

— Orice reprezintă o acoperire pentru tine. Eu nu vreau să ştiu nimic. Paynter m-a rugat să nu-ţi pun niciun fel de întrebare. Cu ea nu ai probleme. Tatăl său a lucrat în SOE* şi apoi în SIS. S-a pensionat cu vreo cinci ani în urmă, avea ceva la inimă. Eu am folosit-o din când în când pentru informaţii de rutină. Amândoi pretindem că Domnul Consul invită persoane cumsecade la dineurile sale. Dar, până la urmă, ştim că au fost invitate cu un anumit scop. În schimb o ajutăm şi noi în diverse feluri. Dacă vrei, o pot

contacta să-i spun că ai vrea să-l întâlneşti pe Khalim Said şi, dacă poate.

— Special Operations Executive – serviciu de informaţii britanic.

să aranjeze asta. Ea va cere toate asigurările că aranjamentul e inofensiv şi că Said nu va fi implicat în niciun fel. Rennie zâmbi cu înţeles.

— Cred că e perfect. Vrei să-mi telefonezi după ce-ai fixat o întâlnire cu ea?

— Bineînţeles. E urgent?

— Da.

— Nu vreau să ştiu cu ce te ocupi, dar sper că nimic nu va avea repercusiuni asupra noastră sau a ambasadei de la Haga.

— În principiu, nu ar trebui. Dar dacă va apărea ceva te voi preveni, dacă voi avea timp.

— Este îngrozitor de greu să activezi în afara consulatului. Ai putea crede că fac parte mai repede din KGB decât din SIS.

Rennie strânse din umeri.

— Ar trebui să te fi obişnuit până acum. În tot cazul, îţi mulţumesc pentru ajutor şi mă voi ţine cât mai departe de dumneata.

— În caz extrem, poţi folosi legătura mea directă cu Londra. Pentru un contact eficient.

— Mulţumesc.

I

Ezită un moment, ca şi când ceva îl oprea şi spuse „noroc”, apoi o porni spre intrarea principală a gării.

Rennie se îndreptă spre intrare şi se ascunse după o coloană, aşteptând ca Lambert să ia un taxi.

Când faci parte din SIS şi eşti obişnuit cu loviturile murdare, nu mai ai încredere în nimeni, nici măcar în cei care sunt de partea ta. Dacă ai încredere în oricine poţi sfârşi uşor într-un canal sau cu un cuţit în spate, într-o alee dosnică. Avea o cicatrice de la umăr până la burtă, care îi amintea întotdeauna ce s-ar putea întâmpla dacă ai încredere în cine nu trebuie. Dar, Johnny Rennie nu era

niciodată speriat, de când era copil. Datorită firii lui şi graţie antrenamentului, ajunsese să considere frica o pierdere de timp. Era un vânător şi nu un vânat. În viaţa lui nu-şi aveau locul subtilităţile Codului de maniere

elegante. „Raţele" erau acolo pentru a fi împuşcate. Nu o făcea din competitivitate. Când ţinta e în bătaia puştii, sau trebuie să apeşi pe trăgaci, sau strângi laţul, în funcţie de situaţie. Nu te angajezi în luptă, pentru că ai fost instruit să omori şi nu să lupţi. Lupta este pentru amatori.

Străbătu Damrak şi se îndreptă către locuinţele murdare din Varmoesstraat. Cumpără de mâncare şi câteva ustensile de bucătărie, o tigaie, două cratiţi.

Odaia avea o fereastră îngustă şi sub soarele târziu al după-amiezii părea mai primitoare. Petrecu o oră făcând curăţenie şi se întoarse apoi în apartamentul său. Pe când intra, auzi telefonul sunând. Era Lambert. Vorbise cu femeia şi nu erau probleme. Putea lua contact cu ea oricând dorea. Lambert îi dădu numărul de telefon de la galeria de artă şi cel personal, precum şi adresa magazinului. Ea locuia la etajul aceluiaşi imobil.

Galeria de artă era la colţul străzii. Când Rennie intră, femeia care stătea la micul birou din lemn de tek îi zâmbi.

— Bănuiesc că sunteţi englez. Vă rog să priviţi preţurile, ele sunt marcate pe steluţele mici, albe, de pe rame.

— Sunteţi Adele Palmer?

— Da.

— Eu sunt John Rennie.

— Puteţi să vă plimbaţi în voie prin magazin, domnule Rennie.

— Domnul Lambert de la consulat mi-a spus că v-a vorbit de mine.

— Desigur. Ce proastă sunt. Nu v-am reţinut numele.

Ridicându-se, se îndreptă spre el.

— Peter Lambert mi-a spus că doriţi să fiţi prezentat

unui prieten de-al meu.

— V-aş fi foarte îndatorat dacă aţi face-o.

Ochii căprui îl examinară preţ de câteva secunde, apoi spuse:

— Khalim Said e un prieten deosebit al meu, familia sa de asemenea. Nu vreau să fiu curioasă, dar consider că motivele demersului dumneavoastră pentru a-l întâlni sunt… cum să spun… sincere. Nu vreau să fie în detrimentul lui.

Cu o înfăţişare impasibilă, Rennie îi spuse:

— Nu trebuie să vă faceţi griji, doamnă Palmer.

— În ce mod aţi vrea să fiţi prezentat?

— Cât mai obişnuit cu putinţă. îl vedeţi des?

— Cel mai adesea îi vizitez seara, pe neaşteptate, o oră sau cam aşa ceva.

— V-aş putea invita la cină azi sau mâine. Aş putea fi un prieten de-al dumneavoastră din Anglia şi intrăm să-i vedem după ce am luat masa.

— Lăsaţi-mă să telefonez ca să văd dacă sunt de acord.

Se adresă în italieneşte şi ghici că vorbea cu nevasta arabului.

Se auziră râsete tinereşti şi apoi, punând mâna pe receptor, îi spuse:

— Gabriella întreabă de ce nu am mânca cu ei în astă-seară.

— Perfect. La ce oră să vin să vă iau?

— În jur de opt ar fi bine?

— Bineînţeles.

Mai vorbi din nou la telefon, apoi închise şi îi zâmbi.

— Ne vedem la opt. Pe jos nu facem decât zece minute de aici până la ei.

— Vin să vă iau la opt fără un sfert.

— Perfect. Sunaţi la uşa laterală. Numele meu e pe placă.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Nu aveţi de ce.

Rennie se îmbrăcă cu singurul său costum bun şi luă un taxi din cauza buchetului de flori pe care-l cumpărase pentru gazdă. Plăcut surprinsă, Adele Palmer îl rugă să pună florile într-un vas până la plecare.

Camera sa de zi era intimă şi respira feminitate. Pe perete atârna un nud pictat în roşu. Un Armigoni. Fotografiile înrămate de pe masa antică erau toate de femei şi Rennie îşi dădu seama de mesajul indirect, dar evident. Asta făcea totul mai uşor.

Era încă soare, iar străduţele înguste din Amsterdam arătau minunat. Rareori era Rennie conştient de peisaj, în afară de cazul că avea vreun efect direct asupra activităţii sale, dar căsuţele medievale şi străduţele i se păreau ciudat de fermecătoare. Amsterdam era un oraş în care aveai ce admira. Atât frumuseţea oraşului cât şi fizionomia locuitorilor, care păreau a nu avea nimic artificial sau fals. Casele şi oamenii păreau să fi trecut prin secole în linişte, fără a suferi influenţa zgârie-norilor sau a lămpilor cu neon.

Un servitor deschise uşa. Gabriella Said îi aştepta în capul scării. Arăta mai tânără decât se aşteptase şi era izbitor de frumoasă. Se aşteptase să vadă o tânără italiancă modernă, dar ea era timidă şi delicată, privind tot timpul cu ochii săi mari spre bărbatul său. Zâmbind, admiră buchetul de trandafiri pe care i-l adusese Rennie, înainte să-i invite în camera mare de primire.

Khalim Said era înalt fără să fie frumos. Avea însă figura vioaie şi ochii negri, pătrunzători. Râdea uşor, cu un timbru bărbătesc. Nu avea pielea mai închisă decât a unuia care ar fi stat la plajă un sezon la St. Tropez. Un observator neatent l-ar fi luat, după nasul acvilin, drept evreu. Avea dosul mâinilor păros şi negru, în contrast cu degetele lungi şi aproape albe cu o manichiură îngrijită. Îşi mişca mâinile şi braţele cu o graţie surprinzătoare pentru un bărbat. Fiecare gest, chiar şi cele mai obişnuite, păreau că fac parte dintr-un dans pe care tocmai îl executa. Dar totul părea instinctiv, natural şi neforţat. Vorbea engleza

fluent, fără niciun accent, doar presărată din când în când cu câte un cuvânt arab atunci când vorbea cu soţia sa.

Muzica ce venea din aparatul ascuns era o muzică de ghitară lentă şi languroasă, un amestec spaniol şi nord-african. Erau sunete singuratice, prelungi, ce aminteau de de Falia şi „Nopţile în grădinile Spaniei”.

După masă, se instalară în camera de zi. Said şi soţia sa se aşezară pe o canapea de brocart, iar degetele ei prelungi şi fine atingeau uşor, din când în când, mâinile sale bronzate, în timp ce flecăreau cu toţii. Said îl privi zâmbind pe Rennie şi îi spuse:

— Ştiu că nu e politicos să întrebi, dar, domnule Rennie, sunt curios să ştiu cu ce te ocupi?

Zâmbind la rândul său, Rennie răspunse:

— Ghici!

Said îl privi atent înainte să vorbească, apoi spuse încet şi gânditor:

— Dacă nu aş fi ştiut deja că eşti civil, aş fi spus că eşti militar.

Rennie râzând, îl întrebă:

— De ce?

— Priveşti lumea drept în ochi. Iar conturul gurii dumitale spune că eşti obişnuit să dai ordine şi să fii ascultat. Pe faţa dumitale nu se citeşte nicio urmă de îndoială. Ai o figură cinstită, dar prudentă.

Şi Said începu să râdă.

— Şi acuma spune-mi că eşti un poet care scrie despre iubire şi cerul înstelat…!

Rennie, continuând să zâmbească, negă cu o mişcare scurtă a capului.

— Ca cei mai mulţi bărbaţi, am făcut armata cu mult timp în urmă, dar nu sunt militar de profesie. Lucrez la o firmă de avocaţi din Londra.

— Sunt surprins, foarte surprins. Aperi oamenii sau îi persecuţi?

— Cei mai mulţi avocaţi folosesc detectivi independenţi. Firma la care lucrez e foarte mare, aşa că e mai rentabil să-i aibă salariaţi.

— Şi în ce domenii faceţi cercetări?

Rennie ridică din umeri.

— Documente, relaţii, suspecţi de fraudă, dispariţii, furturi de valori…

Se opri.

— Orice şi de toate.

— Trebuie să ai multă satisfacţie să ajuţi oameni nevinovaţi. Dar ce se întâmplă când suspectezi clientul de vinovăţie?

— Clienţii companiei mele nu sunt niciodată vinovaţi. În tot cazul, asta o decide justiţia şi până să ajungă în faţa justiţiei, munca mea este încheiată.

— Ce faceţi la Amsterdam, pot să vă întreb?

— Mă tem că nu vă pot spune prea multe. Este vorba de dispariţia unei persoane – o fată.

— Ce trist, ca o fiică să-şi părăsească căminul şi familia.

Saidoftă.

— Dar trăim timpuri foarte tulburi. Ca şi când toată omenirea fierbe ca un cazan pe foc.

— Pot să vă întreb ceva, domnule Said?

— Spune-mi, te rog, Khalim.

— Unde aţi învăţat să vorbiţi engleza atât de bine?

Said râse, arătându-şi dinţii puternici o clipă, şi Rennie îşi dădu seama cât de irezistibil trebuie să fie pentru femei. Nu i-a fost prea greu să o aibă pe Fleur Mason în pat.

— Am urmat universitatea în Anglia şi apoi o şcoală economică în Statele Unite. Prietenii mei americani spun că am un accent pur oxfordian, iar prietenii englezi spun că este categoric un accent de Boston.

Se opri.

— E o limbă pe care o iubesc. Într-un fel e ca şi arabă. O

limbă aristocratică şi descriptivă. E făcută pentru poeţi şi scriitori.

Adele îl întrerupse.

— Spune-ne o poveste arabă, Khalim, te rog.

Said râse:

— Voi, occidentalii, sunteţi teribili. V-aţi lăsat înşelaţi de toate acele basme: Şeherezâda, Covorul fermecat şi-dansatoarele din buric. Dar noi nu mai suntem aceiaşi, şi nici nu am fost aşa.

— Spune-mi ce este un arab, cum îl puteţi defini? Adele interveni pe neaşteptate:

— Cineva care crede în Mohamed. Un musulman. Said scutură din cap.

— Există arabi creştini, arabi evrei. Zâmbi şi apoi privi spre Rennie.

— Dar definiţia dumitale?

I

— Oamenii care trăiesc într-o ţară arabă.

Said tăcu un moment.

— Vrei să spui că Israel a fost o ţară arabă? M-am născut acolo.

Rennie spuse încet:

— Îmi închipui că o consideri încă o ţară arabă.

— Da. Şi aşa este. Familia mea a locuit acolo cel puţin trei sute de ani, până când englezii au dat ţara noastră, căminele noastre, evreilor, pentru a-şi împăca propria conştiinţă cu privire la camerele de gazare.

— Par arabii puteau rămâne pe loc.

— Atunci de ce sunt aici? De ce nu mă aflu Ierusalim în casa în care m-am născut? De ce mi-au murit tatăl şi mama şi de ce sora mea trăieşte la Detroit? Spune-mi!

Adele spuse blând:

— Nu te supăra, Khalim. Să uităm. Hai să vorbim despre artă sau muzică. Orice, dar nu despre asta.

Soţia lui Said spuse ceva încet în arabă, dar el clătină din cap.

— Trebuie spus. Aşa s-a făcut. Este o parte din istorie.

Trase aer în piept.

— Tatăl meu era judecător – kadiu. Aveam o casă mare şi câteva sute de pogoane cu livezi de portocali şi

lămâi, cumpărate şi plătite de bunicul şi străbunicul meu. Am avut evrei în Palestina cu mult înainte de Mandat şi cu mult înainte ca Naţiunile Unite să dea pământul nostru evreilor, dar proporţia era de cel puţin doi palestinieni pentru un evreu.

Evreii erau o minoritate într-o ţară arabă.

În 1948, Palestina a fost împărţită şi o parte a devenit Israel. Niciun palestinian nu a fost întrebat dacă e de acord. Actul a fost dus la îndeplinire. Palestina n-a fost numai colonizată, cu evrei, ci, mai mult decât atât, şase sute de mii de palestinieni au fost izgoniţi din casele lor. Nu s-a dat nicio despăgubire. Am fost izgoniţi şi jefuiţi. împotriva voinţei noastre şi a oricărei legi. Dar cifrele nu sunt decât cifre. În spatele lor se află nenumărate tragedii personale. Sate arse, buldozere răscolind proprietăţi şi dărâmând case, oameni nevinovaţi ucişi, masacrarea unei întregi comunităţi. Femei şi fete violate, personalităţi umilite.

Ne-am mutat din locuinţa oficială a judecătorului la proprietatea familiei din Ierusalim. Tata ne îndemna la calm şi la rezervă. Doi ani mai târziu, a fost împuşcat în grădina casei, la fel şi mama. Sora mea era la Damasc. Într-o singură zi, au nimicit istoria familiei mele. Cu puşti şi cu ură.

Said îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului, iar ceilalţi tăceau. Nu era nimic de spus. Şi dacă ar fi spus ceva, nu ştiau ce ar fi putut spune.

Adele rupse tăcerea.

— Lasă-mă să-ţi cânt ceva, Khalim şi după aceea vom pleca, spuse liniştit.

Khalim aprobă, se scula oftând şi o urmă spre nişa mare unde era pianul.

Adele îşi împinse şalul de mătase peste umeri şi se aşeză la pian. Făcu câteva acorduri şi apoi cântă cu o voce subţire, copilărească, tremurătoare, dar dulce. Khalim zâmbi recunoscând cuvintele cântecului de leagăn de Brahms: *Guten Abend, Gute Nacht, von Rosen bedacht…*

Erau cuvinte foarte potrivite pentru dispoziţia lor şi nici nu putea găsi ceva mai bun.

Toţi erau conştienţi de atmosfera încărcată, dar Adele mai flecari liniştit cu Gabriella şi, la plecare, îl sărută cu drag pe Khalim.

În timp ce se îndreptau spre galeria de artă, erau amândoi tăcuţi. Într-un târziu Adele spuse:

— Arabii îi urăsc pe europeni.

— Sunt şi mulţi europeni care îi urăsc pe arabi. Nu prea sunt agreaţi.

— De ce?

— Crimele, Olimpiada de la München, OEP, bombardamente şi răpiri de civili. Ţările arabe pun înaintea oricărei probleme interesul lor. Cu ani în urmă, ar fi putut fi creat un stat palestinian pe malul de vest al Iordanului. Şi ce-au făcut statele arabe pentru poporul lor? Fără petrol s-ar transforma din nou în deşert, iar petrolul nu poate dura o veşnicie.

— Dar cine şi cu ce drept a oferit ţara şi casele lor evreilor?

— În niciun caz englezii, ci Organizaţia Naţiunilor Unite.

— Dar nici aceasta nu avea niciun drept să o facă.

— Foarte adevărat. Dar s-a făcut, iar ceea ce încearcă palestinienii acum este să întoarcă timpul înapoi. Şi nu o vor putea face. Nimeni nu poate, istoria a mers înainte. Ar trebui să lupte mult şi să se aşeze undeva, unde să înfiinţeze o nouă Palestina.

— Dar nu trebuie să ne aşteptăm ca ei să uite vreodată ce li s-a făcut.

— Trebuie să înveţe să uite. E singura cale. În toată lumea unele naţiuni s-au purtat foarte rău cu altele. Danezii, normanzii şi romanii cu britanicii. La rândul lor, britanicii cu irlandezii. Odată şi odată trebuie să se pună capăt urii şi crimei care continuă de secole, fără a mai avea vreo legătură cu crima originară. Lumea s-a săturat de palestinieni. Nu fac decât să omoare de dragul crimei. Omoară doar ca să se menţină în actualitate. Dar există în

toată lumea oameni care se comportă la fel: Cambodgia, Salvador, Nicaragua, în toată Africa, iar arabii nu mai sunt o noutate.

— Dar un om cum e Khalim ar înţelege asta. Şi totuşi, încă suferă.

— Vrei să bei ceva înainte să te întorci? Ţi-ar schimba I

gândurile.

— Dar unde ne putem duce aşa târziu, noaptea?

— Te duc la „Pulitzer" şi apoi poţi pleca acasă.

— Perfect. Făcu o pauză.

— Îţi place Khalim?

Rennie zâmbi.

— Mi-au plăcut amândoi şi e clar că te consideră din familie.

Ajunseră acasă. Cu colţul ochiului, Rennie zări un bărbat rezemat indiferent de zidul de lângă apartamentul său. Pe drum, Rennie încercă să reconstituie în minte planul apartamentului lui Said. Dar era preocupat de omul ce se afla lângă uşa lui. Se opri la colţul format de strada laterală şi Prinsengraacht. Omul era tot acolo. Putea vedea în întuneric lumina de la ţigara sa.

În timp ce se apropia de pod, omul îi ieşi în cale. Rennie văzu cum îşi aruncă ţigara spre canal. Omul se opri drept în faţa lui, blocându-i drumul, şi în momentul în care ridică braţul spre a-l da deoparte, omul spuse răguşit:

— Vin din partea lui Jan Branders. Se opri şi spuse încet:

— Dumneata... vii cu mine... la Jan... te aşteaptă... acum.

— Unde este Jan?

Omul se întoarse şi arătă spre biserică.

— Vino.

Fără a mai aştepta ca să vadă dacă Rennie îl urma, omul se întoarse şi o luă spre biserică. Nu era nimeni pe stradă aşa că îl urmă. Se opri la Noorder Markt şi Rennie văzu farurile unei maşini aprinzându-se.

Apropiindu-se, îl văzu pe Jan Branders la volanul unui Mercedes negru. îi deschise portiera şi Rennie se urcă.

Branders îi spuse râzând:

— Ai şi început să scoţi doamnele în lume, prietene? Fără să ia în seamă aluzia Rennie îl întrebă:

— Ce este, Jan?

Branders privi pe fereastra maşinii spre canal.

— Am probleme şi ai şi tu probleme.

— Care-i problema mea? Jan râse încet.

— Problema mea e că problema ta îmi dă şi mie bătăi de cap.

— Sunt obosit, Jan, dă-i drumul.

Branders scoase din buzunarul hainei un plic pe care i-l întinse.

— Este un raport asupra familiei Said, aşa cum ai cerut. Vine din interior. Totul, e exact.

— Mulţumesc. Asta e problema?

— Nu, nu prietene, nu mi-e uşor să-ţi spun.

— De ce?

— Cred că ştiu cine l-a răpit pe omul tău.

— Unde e? întrebă Rennie precipitat.

— Încet, încet. Ţi-am spus că ştiu cine l-a răpit, nu şi unde e.

— Cine l-a răpit?

— Este un arab, dar care, ca şi tine, a cerut ajutor din Surinam.

— Spune-mi mai mult.

— Omul din Surinam e un compatriot de-al meu, un vechi prieten. Vrei să-l bag în puşcărie?

Rennie dădu din cap.

— Spune-mi doar unde e şi las pe mine. Nu se pune problema de puşcărie.

Branders scutură din cap.

— Ţi-am spus că nu ştiu unde e. Tot ce ştiu e că un arab şi patru sau cinci oameni din Surinam au un prizonier.

— Cum ai aflat?

— Am lansat întrebarea. Şi mi s-a răspuns.

— Crezi că e adevărat?

Jan Branders râse încet.

— Nimeni nu mă minte pe mine, Johnny, ştie că-l pândeşte moartea dacă o face.

— E în Amsterdam?

— Nu.

— În Olanda?

— Da.

— Ce altceva mai ştii?

— Ştiu că-l ţin pe o ambarcaţiune, asta-i tot.

— Mai poţi afla ceva?

— Nu cred. Poate s-ar putea cu ceva bani, dar nu, nu cred. Dacă omul meu mai spune ceva, îl omoară cu siguranţă.

— Atunci de ce ţi-a spus toate astea?

— Îmi datorează foarte mult. L-am făcut să vorbească. îi e frică de mine acum, dar îi e frică şi de arabi şi de ceilalţi.

— De unde ştii atunci toate astea?

— Oamenii din Surinam consumă droguri, heroină şi opium. Omul meu îi aprovizionează.

— Pot vorbi cu omul tău?

— Nu, în niciun caz. Niciodată, spuse Branders scuturând energic din cap.

Oftând adânc, Rennie spuse:

— Bine, mulţumesc Jan pentru cele ce mi-ai spus. Dacă mai afli ceva şi îmi poţi spune, ţi-aş fi foarte recunoscător pentru ajutorul tău.

Jan Branders întoarse repede capul spre a-l privi pe Rennie.

— Crezi că ştiu mai mult decât ce ţi-am spus, nu-i aşa?

— Da.

Branders privi mai departe şi tăcu câteva clipe.

— Dacă mai aflu ceva în plus iau legătura cu tine. Dacă ai nevoie, dacă ai neplăceri foloseşte-te de numele meu.

Rennie îl bătu pe mâna de pe volan şi coborî din

maşină.

Telefonul sună de câteva ori până ce Rennie să se răsucească în pat şi să apuce receptorul.

— Rennie.

— Sunt la hotelul Amstel, Johnny. Ce-ar fi să vii până aici?

Era Paynter, şi Rennie răspunse:

— Sosesc cam într-o oră. Te-ai înscris pe numele tău?

— Bineînţeles.

— Ne vedem mai târziu, şi Rennie închise.

Taxiul ajunse la hotelul Amstel şi un portar se repezi să-i deschidă portiera şi să-l ajute să coboare. Rennie gândi că era tipic pentru Paynter să aleagă hotelul Amstel. Era la jumătatea distanţei dintre Connaught şi Ritz. Era impresionant. Demodat, liniştit, dar luxos, în conformitate cu toate standardele moderne.

Recepţionerul telefona la camera lui Paynter, care-i spuse să-l poftească sus.

— Camera 329, domnule. Liftul e în stânga. Vă mulţumesc, domnule.

Paynter deschise înainte ca Rennie să bată la uşă şi-l invită la masa de la fereastră.

— Am comandat cafea pentru amândoi, aşază-te.

În timp ce Rennie amesteca zahărul, Paynter spuse:

— Ai avut doar câteva zile. Cum merge treaba?

— L-am cunoscut pe Khalim Said şi pe soţia sa. Pot confirma că Mason e deţinut în Olanda. Nu ştiu unde, doar că se află pe un vas. Cel care conducea operaţiunea e un arab, iar ceilalţi vin din Surinam.

— N-ai pierdut timpul, nu? Cum ai dat de Mason?

— Un vechi contact, cu cineva din Surinam.

— O fi acelaşi pentru care te-ai luptat să-l scoţi din Surinam?

— Chiar el.

— Ei bine, noutăţile mele nu sunt senzaţionale, dar sunt folositoare. Am trimis doi specialişti în artilerie şi electronică la Damasc şi au fost duşi într-un loc numit

Rayac, în valea Bekaa, chiar dincolo de frontiera Siriei cu Libanul. Nu prea ştiu cu cine avem de-a face, dar e o amestecătură de sirieni şi iranieni. Au vehicul tip RPV, un vehicul pilotat de la distanţă. Are o defecţiune în sistemul de telecomandă şi nu ştiu cum să-l utilizeze. Au adus şi un electronist de-al lor. Un tip care veghează asupra oamenilor noştri ca un vultur, dar nu are habar cum e construită o maşină aşa de sofisticată.

Le-au oferit oamenilor noştri bani, fete, de toate. Totul pe ascuns. Conturi în bănci elveţiene şi toată garnitura. Le-am spus să coopereze, dar cu măsură. Există însă două obstacole. Primul este comunicarea destul de dificilă cu cei doi oameni ai noştri şi apoi nu putem avea încredere nici în sirieni nici în iranieni că-şi respectă angajamentul.

— De ce arabii n-au cerut ajutorul ruşilor pentru repararea aparatului?

— Probabil nu vor ca ruşii să ştie că au aşa ceva, spuse Paynter.

— Cât este de important vehiculul pentru arabi?

— Este foarte important. I-ar putea ajuta să le dea mare bătaie de cap trupelor terestre israeliene.

— Cum adică?

— Pe mine mă ştii, Johnny, eu nu ştiu să bat un cui. Dar după câte mi s-a spus, vehiculul poate fi deplasat chiar şi cu un camion. E un avion fără pilot. Drăcia asta e lansată pe un câmp de luptă şi ea transmite celor de la bază imagini TV de înaltă rezoluţie de pe o distanţă de 40 kilometri pătraţi. Arată tot ce există la sol, poate fi ghidat încotro vrei şi recuperat. Forţele terestre israeliene s-au bazat întotdeauna pe elementul surpriză, care acum poate fi anulat prin folosirea acestui mic dispozitiv, care le face vulnerabile în faţa oricăror gherile.

— Şi crezi că-l vor elibera pe Mason dacă oamenii noştri reuşesc să-l repare?

— Unul din tehnicienii pe care l-am trimis vorbeşte arabă şi încearcă să înţeleagă dacă nu cumva vor să ne

tragă pe sfoară. Din nefericire, arabii vorbesc intenţionat într-un dialect pe care nu-l prea înţelege. Personal, nu am nicio încredere în bandiţii ăştia.

— Deci noi trebuie să ne luăm aici măsuri presupunând că nu au de gând să-l elibereze.

— Aşa s-ar părea. Poate voi şti ceva mai mult peste câteva zile. Dar să ai un plan gata pentru orice eventualitate.

— Said crezi că este implicat?

— Sigur. Toate mesajele oamenilor noştri vin prin el. Ne ţine zilnic la curent. În general, vorbeşte direct cu mine. Calm, încântător, amabil, caută să dea impresia că el n-are niciun amestec. Vrea să facă pe poznaşul.

Paynter râse.

— Dar asta nu-l împiedică să-şi exercite presiunea cât mai mult posibil. S-a simţit foarte jignit când l-am întrebat dacă prietenii din Liban sunt demni în ceea ce priveşte schimbul.

— Am impresia că, prin natura lui, nu-i place prea mult ceea ce face. Nu este tipul indicat pentru astfel de treburi.

— Poate. Dar o face. Şi la mine faptele contează.

Se aplecă apoi spre servieta sa, care era deschisă pe pat.

— Am ceva corespondenţă pentru tine, întinzându-i un plic. Mai doreşti ceva cât timp sunt aici?

— Nimic pentru moment.

Se ridică şi Rennie înţelese că întrevederea se terminase, îşi strânseră mâinile şi Paynter îl conduse la uşă.

A

În timp ce trecea podul peste canal, văzu o mulţime de tineri şi lumina intermitentă a girofarului unui camion de poliţie. Pe măsură ce se apropie, distinse ţipete şi înjurături în vreo şase limbi. Apoi îşi dădu seama cine erau: indivizi care ocupaseră ilegal subsolul celor două case goale din faţa camerei sale. Poliţia îi evacua. Deodată,

mulţimea se împrăştie îndreptându-se în jos pe stradă spre luminile ce se vedeau în depărtare. Toţi, cu excepţia unei fete care, strângând o legăturică în mână, şedea pe caldarâm cu capul pe genunchii îndoiţi.

Un poliţist îi spuse ceva şi ea îşi ridică încet capul. În lumina lunii, avea o paloare cadaverică. Apoi rar şi clar îi spuse în engleză:

— De ce nu vă duceţi dracului, ticăloşilor!

Când poliţistul vru să-i pună mâna pe braţul subţire, Rennie se aplecă spre fată şi îi spuse:

— Ce se întâmplă?

— Spune porcilor ăstora să mă lase în pace. Rennie se ridică şi se adresă poliţistului:

— Pot să vă ajut? Care e problema? Eu nu ştiu olandeza.

A comis vreo ilegalitate?

Poliţistul ridică din umeri.

— Avem ordin de la tribunal să evacuăm locatarii clandestini. Nu vrem să o lăsăm să intre iar în casă.

— Lăsaţi-mă să-i vorbesc. O voi convinge să nu mai intre.

— Sunteţi turist, domnule? Rennie arătă spre casă.

— Locuiesc aici, în această casă.

Poliţistul strigă ceva în olandeză unui alt poliţist. Acesta îi răspunse ceva, apoi se întoarse spre Rennie.

— Dacă mai este aici peste o oră, o arestăm. Se încruntă şi spuse:

— Nu e în siguranţă pe aceste străzi şi la ora asta.

— Voi avea eu grijă de ea.

— Cum doriţi, dar trebuie să o preveniţi, căci altfel va fi arestată pentru vagabondaj.

Când maşina poliţiei se întoarse şi ieşi de pe stradă, Rennie privi în jos la fată. Îşi odihnea capul pe genunchi şi ţinea cu o mână punga de plastic ponosită pe care-o pusese pe caldarâm.

Se ghemui jos lângă ea şi o întrebă:

— Eşti englezoaică? Scutură din cap.

— Americancă?

Fata îşi ridică faţa şi îl privi.

— Lasă-mă în pace!

— Ai auzit ce a spus? Te vor ridica dacă mai stai aici.

— Şi ce? spuse, ridicând din umeri.

— Ai mâncat ceva?

Era singurul lucru ce-i venise în gând. Ea privi în zare, departe, spre luminile de pe stradă şi nu spuse nimic. Rennie îşi puse mâna, delicat, pe umărul ei osos.

— Locuiesc în casa de aici. Vino să bei o cafea şi să mănânci un sandviş.

Se ridică încet, apucându-l de mână. La început ezită, apoi se ridică puţin nesigură şi cu ochii închişi. Rennie o sprijini punându-şi braţul în jurul mijlocului ei şi o duse spre uşa casei.

Când aprinse lumina în cameră, văzu cât de rău arăta. Avea obrazul alb, cearcăne în jurul ochilor şi buzele livide. Acum, că intrase în odaie, nu mai era aşa de îndărătnică. Se aşeză ascultătoare pe scaunul pe care o pofti şi când se întoarse cu un sandviş cu brânză, un cârnat rece şi ceştile cu cafea, se aşeză la masă cu el şi mâncă încet, fără a-i vorbi sau a-l privi.

— Unde locuieşti? Fata scutură din cap.

— Ce înseamnă asta?

— Nu locuiesc nicăieri, hoinăresc pe ici, pe colo.

— Dar de unde eşti? Eşti englezoaică?

Pe când îl privea, îşi dădu seama că era drogată. Avea pupilele dilatate şi respiraţia accelerată.

— Da. Am vrut să mă duc la Londra în loc să vin aici, dar Londra e îngrozitoare.

— Uite ce, fetiţo, este aproape ora trei dimineaţa. În camera cealaltă e un pat. Eu mă voi culca aici. Du-te la culcare şi mâine dimineaţă o să hotărăşti ce vrei să faci.

— Cum te cheamă?

— Johnny.

— Bun, dar am o veste proastă pentru tine, Johnny. Nu mă las regulată doar pentru un pat.

Fata observă supărarea din ochii lui Rennie când acesta îi spuse:

— Camera de dormit are o cheie în broască, scumpo, care funcţionează şi pe dinăuntru.

Se ridică luând vasele murdare de pe masă. După ce-şi luă punga de plastic cu toată zestrea ei, fata se îndreptă spre odaie zâmbind.

Prăji patru ouă cu vreo şase felii subţiri de slănină. După ce turnă şi cafeaua în ceşti, bătu în uşă.

— E timpul mesei, fată. O să se răcească mâncarea.

Rennie nu aştepta un răspuns, căci ştia că va face ce-i spune.

După cinci minute, fata veni şi se aşeză cu el la masă. În timp ce mânca, se uită deschis la ea. Părul lung părea că nu era spălat de săptămâni, pielea era palidă, iar mâinile îi tremurau ţinând cuţitul şi furculiţa. Dar îşi dădea seama că trebuie să fi fost tare frumuşică înainte s-o apuce pe calea asta. Mânca încet şi fără poftă, ca şi când mâncarea ar fi fost dezgustătoare. Nu-l privea în timp ce mânca. Când termină, îşi puse palmele în jurul ceştii calde ca şi când ar fi vrut să şi le încălzească, apoi duse ceaşca la gură.

— Cum te cheamă, fetiţo?

— Joanna – Joanna de Vries.

— Vorbeşti foarte bine engleza. Pentru prima oară îl privi în faţă.

— Nu sunt olandeză. Sunt americancă. Bunicii mei erau olandezi.

— Câtianiai?

I

— Douăzeci.

— Eşti aici în vacanţă?

— Nu, locuiesc aici.

— Ce faci aici?

— Nu înţeleg.

— Ce slujbă ai? Scutură din cap.

— Nu am permis de lucru.

— Cum te descurci? Fata ridică din umeri.

— Împart cu ceilalţi *squatter-i* diverse locuinţe. Am şi ceva economii, nu e prea mult, dar mă descurc.

— Îţi place aici?

— Nu cine ştie ce.

— Atunci de ce stai?

— N-am unde să mă duc.

— Dar casa ta din Statele Unite?

— Nu mă vor.

Oftă şi spuse, ezitând:

— Tatăl meu… m-a izgonit.

Rennie strânse tacâmurile şi farfuriile şi le duse în chiuvetă, în timp ce le spăla, se gândea la fată. Părea bolnavă şi se întreba dacă era cu adevărat toxicomană. Dar i-ar fi de folos.

— Squatter – persoană care ia în posesie temporară o clădire neocupată pentru a locui acolo în mod ilegal (n.trad.).

ca alibi, în faţa lui Khalim, căruia îi spusese că era în căutarea unei fete dispărute. În timp ce se ştergea pe mâini, se întoarse şi o privi. Şedea tot la masă, cu capul plecat şi cu mâinile în jurul cănii.

— Ce planuri ai pentru azi?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Mă duc să-i caut pe *squatter-i*. Îşi vor fi găsit vreun loc până acum.

— Îţi sunt prieteni?

— Nu, sunt numai *squatter-i*.

Rennie se aşeză la masă, în faţa ei, şi spuse încet:

— Eşti toxicomană?

— Numai hasis. Nu am luat niciodată altceva. Oricum, nu-mi pot permite adevăratul drog.

— Eu n-o să mai folosesc camerele câteva zile. Ţi-ar place să stai aici? Să te odihneşti puţin?

— Nu pot plăti. Nu am destul pentru asta.

— Nu trebuie să plăteşti. Există de mâncare şi un pat. Doar să te serveşti.

— De ce? De ce mă ajuţi?

Rennie ridică din umeri.

— Nu am un motiv deosebit. Dar este clar că ai nevoie de ajutor.

— Nu sunt bună la pat, dacă asta vrei. Toţi spun aşa.

Rennie privi faţa fetei un timp mai lung. Pentru prima oară, observă albastrul curat al ochilor ei. Acelaşi albastru ca şi al fetiţei lui. Zâmbi şi spuse:

— Fă doar puţină curăţenie pentru mine. Atâta tot. Şi poţi să nu faci nici asta dacă n-ai chef.

Se ridică şi luă cele două chei de pe inel punându-le pe masă.

— Cea mare este pentru intrarea de la stradă. Nu ştiu când mă întorc. Peste două sau trei zile. Dacă pleci, lasă cheile pe masă.

— Cum te cheamă?

— John, John Rennie. Deschizând uşa, se întoarse şi o privi.

— Ai grijă de tine. Cu bine.

Fata nu-i aruncă nicio privire. Privea ceaşca din mâna ei şi nu ridică ochii nici când el ieşi.

Adele Palmer îl invitase la galerie pentru deschiderea unei noi expoziţii. Toată familia Said era de faţă, Khalim, Gabriella, fiul lor, Jamal, şi micuţa Nadia.

Picturile moderne nu era genul de lucrări pe care Rennie le-ar fi înţeles şi admirat. Cu toate astea, cam o duzină din ele purtau eticheta „vândut”. Said cumpărase două şi era entuziasmat, discutând ca un cunoscător cu artista. Picturile cumpărate erau cadouri pentru un membru al familiei regale saudite şi Said era sigur că vor mai fi achiziţionate şi altele.

Rennie îi invitase pe toţi în seara aceea la un pahar, dar cum femeia care se ocupa de copii avea zi liberă, se întoarseră împreună acasă la Said. Acesta o luase înainte, ţinându-se de mână cu nevastă-sa. Adele Palmer întrebă încet:

— Eşti căsătorit, Johnny?

— Sunt divorţat.

— Ai copii?

— Două fete.

— Cevârstă – au?

— Cam cât copiii lui Salim.

— Le mai vezi?

— Aproape săptămânal.

— Ţi-e dor de ele când eşti plecat?

Tăcură câteva secunde, până când Rennie răspunse.

— Nu-mi pierd timpul niciodată regretând lucruri ce nu pot fi schimbate. Numai proştii o fac.

— Proştii şi femeile, spuse Adele surâzând.

Rennie confirmă.

— Da, şi femeile. E în natura lor. Petrec prea mult timp gândind şi disecând anumite lucruri.

Inconştient îşi ironiza propriul caracter.

După ce luară masa, rămaseră în continuare prinşi într-o conversaţie animată. Vorbiră despre expoziţie, muzică, filme, cărţi. Adele aduse în discuţie scrierea arabă şi lui Said îi străluceau ochii în timp ce vorbea.

— Pentru noi, arabii, cuvântul este totul. Şi această frumoasă scriere este o parte a cuvântului. Doar douăsprezece semne de bază şi câteva puncte şi totul este în acelaşi timp artă şi comunicare. Asta o avem din Coran. Coranul este cuvântul.

El conduce vieţile tuturor bunilor musulmani. Este stânca noastră.

Apoi privindu-l pe Rennie, zâmbi.

— Pentru tine, Johnny, cuvintele au o mare însemnătate?

— Nu atât cât au pentru tine.

— Dar gândeşte-te la influenţa cuvintelor englezeşti asupra întregii lumi.

— Cum adică?

— Dickens, care ne-a făcut pe toţi conştienţi de nenorocirea celor săraci. *Coliba Unchiului Tom* şi sclavia. Frumoasa traducere pe care aţi dat-o *Evangheliei*. Nu e nevoie să fii creştin ca să preţuieşti înţelepciunea *Bibliei*.

Gândeşte-te la *Predica de pe Munte*. Nimeni nu a spus vreodată, în atât de puţine cuvinte şi mai frumos, cum ar trebui să trăiască omul.

Rennie zâmbi.

— Chiar crezi că cei slabi vor moşteni pământul? Adele Palmer râse uşor.

— Te-a făcut praf, Khalim! Said se întoarse iute spre ea.

— Nu, nu poţi lua un singur precept şi să critici. Privi din nou spre Rennie.

— Să luăm marile conflicte mondiale de azi, comunismul şi creştinismul. Dacă citeşti cu atenţie, nu există aproape nicio diferenţă între ele. Amândouă ar trebui să aducă mult bine, dar nimeni nu încearcă asta. Ruşii nu sunt comunişti, iar vesticii nu sunt creştini. Dacă nu ar fi oamenii la mijloc, ambele credinţe s-ar împăca.

— Şi ce faci cu evreii şi cu arabii. Talmudul şi Coranul?

Gabriella ridică o mână.

— Nu, vă rog nu mai începeţi. Sunt lucruri care s-au spus de atâtea ori, dar nimeni nu le ascultă.

Said zâmbi.

— Încă o vorbă, dragostea mea. Ultimul cuvânt este privilegiul gazdei.

Ea dădu din umeri, zâmbind, şi-l apucă de mână, în timp ce Said se întoarse spre Rennie.

— Problema noastră, evrei şi arabi, este că noi nu suntem diferiţi, dimpotrivă, asemănarea e prea mare. Fiecare îl înţelege pe celălalt prea bine. Suntem ca şi copiii aceloraşi părinţi, dar certându-ne ca nişte fraţi vitregi. Avem aceiaşi strămoşi, am trăit pe acelaşi pământ, limbile noastre sunt foarte apropiate. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre cuvânt. Nu e mare diferenţă între a spune *shalom* sau *salaam afyekum*.

— Atunci de ce lupte, asasinate, bombe împotriva oamenilor nevinovaţi?

— Trebuie să-ţi reaminteşti ceva, Coranul este Vechiul Testament, nu cel Nou. Evreii s-au răspândit în

toată lumea. Arabii au rămas pe pământul lor. Pământurile ne-au fost luate de străini şi date evreilor. Acum luptăm pentru dreptate. Vestul ne-a împins să aplicăm vechile legi. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

— Dar ar putea exista un stat palestinian chiar acum, pe malul de vest al Iordanului.

Said scutură din cap cu neîncredere.

— Imaginează-ţi că, după război, Naţiunile Unite ar fi spus că în Anglia sunt o grămadă de evrei în Bradford, deci, să li se dea Yorkshire şi Lancashire să formeze un stat evreiesc.

Li se iau oamenilor pământul şi casele unde au trăit zeci de ani. Mai târziu, ca să-i liniştească, evreii spun: Perfect. Nu ne mai sâcâiţi, vă dăm o mică bucată înapoi, o bucată care nu ni se dăduse la început, dar am ocupat-o cu forţa. O bucată din

Derbyshire. Deci vă dăm Derbyshire şi păstrăm restul. Ce-ar face englezii, nu s-ar bate? Spune-mi sincer.

Rennie îi răspunse, scuturând din cap.

— Există un punct dincolo de care nu poţi merge. O linie peste care nu se poate trece.

— Ce punct, Johnny? Ce linie?

— Să omori femei şi copii nevinovaţi. Să asasinezi oameni pentru a se scrie despre tine în presă.

— Aşa-i consideri pe arabi?

— Nu, dar când palestinienii au declarat că-i vor ucide pe israelieni, bărbaţi, femei şi copii, ei s-au întors în era primitivă şi lumea nu mai vrea să se întoarcă la sălbăticie.

— Deci, ce ar trebui să facem?

— Să discutaţi, să negociaţi.

— Am încercat asta chiar de la început. Nimeni nu ne-a ascultat.

— Acum vor asculta. Însă nu vor ca partener de discuţie OEP.

Said clătină din cap, încercând să surâdă.

— Nu rezolvăm noi problema în astă seară, Johnny.

Lumea e nebună şi e o lume pe care tot noi am făcut-o… Am văzut o comedie muzicală la Londra acum câţiva ani, căreia îi spunea

Opriţi lumea, vreau să ies afară, aşa ceva mi-ar plăcea. Să oprim mersul omenirii o săptămână ca să avem timp să gândim cu toţii din nou ce vrem.

— Tu ce vrei, Khalim? îl întrebă Rennie liniştit.

Said se lăsă pe spate în fotoliu, gândind cu ochii închişi.

Apoi îi deschise şi se aplecă în faţă, privindu-l pe Rennie.

— Aş vrea să fie seară, la apusul soarelui, să mă plimb prin grădină cu Gabriella şi copiii şi să le spunem „rupe o portocală din unul dintre copaci, cum făceam eu când eram copil, cum făceau şi tata şi bunicul şi – toţi cei care au trăit mai înainte. E grădina care îmi aparţine şi vă aparţine şi vouă".

Said îl privi pe Rennie şi oftă.

— Oare cer prea mult? Sau ar fi mai bine ca grădina să rămână ocupată, ca acum, de o brigadă israeliană de scutieri.

Eu iubesc locul acela, sunt legat de el.

Întorcându-se apoi spre Adele Palmer:

— Dă-mi leacul contra tristeţii. Cântă-mi ceva. Precum

I

David cel din Biblie, care cânta ca să-l calmeze pe regele Saul.

Adele se îndreptă spre pianul Steinway. Privi pe fereastră întrebându-se ce să cânte, apoi, surâzând, privi către Khalim. O văzu pe Gabriella surâzând în timp ce cânta cald: *J'attendrai, le jour et la nuit, attendrai toujours… ton retour*". Când termină, Khalim se apropie şi o sărută pe creştetul capului.

În timp ce Rennie o conducea acasă, la galerie, îl luă de braţ.

— Mă întreb de ce e Khalim atât de ofensiv cu dumneata?

— Este?

— De când îl cunosc, nu a vorbit niciodată despre problemele arabe. Nici despre arta arabă. Dar de când se întâlneşte cu dumneata, le discută cu patimă.

— Nu eu am deschis discuţia.

I

— Sigur, n-ai început dumneata. Poate l-a incitat faptul că eşti englez.

— Şi tu englezoaică.

— Dar eu nu sunt decât o femeie, spuse râzând.

Se aştepta să o aprobe, dar nu-i răspunse. În faţa uşii, luându-şi rămas bun, îi spuse:

— Dacă te simţi vreodată singur, vino la mine, oricând.

— Eşti foarte drăguţă. O voi face.

Ea zâmbi auzind răspunsul formal şi şcolăresc, îl sărută pe obraz şi intră în casă.

Burniţa pe când traversa podul spre Warmoestraat. Se întrebă dacă fata mai era acolo.

Când deschise uşa, văzu că nu e singură. În cameră se mai afla un bărbat. Ea era îmbrăcată numai în fustă, iar bărbatul îşi băgase o mână între picioarele ei. Observă pe masă un garou şi o seringă. În timp ce închidea uşa, omul se întoarse, îşi puse mâinile pe şolduri şi înainta agresiv, cu bărbia împinsă înainte. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani şi era ras pe cap. Era zdravăn, cu o mustaţă neagră ca în epoca victoriană. După aspect, Rennie îşi dădu seama că e turc.

— Ce dracu' cauţi, omule? se răsti individul. Rennie deschise larg uşa şi îi făcu semn să iasă:

— Afară.

Omul îşi încorda bicepşii şi rânji.

— Mă dai afară?! Tu?!

Cum Rennie nu răspunse, omul se împletici şi atinse cu degetele groase, depărtate, faţa lui Rennie. Acesta îi dădu o lovitură zdravănă între picioare şi când trupul greu i se încovoie, îl izbi cu genunchiul în falcă. Se prăbuşi ca un bolovan, în cădere încercând, fără succes, să se sprijine

de masă. La contactul cu trupul greu, podeaua trepida. Fata, speriată, se lipise de perete, acoperindu-şi faţa cu mâna în timp ce Rennie deschise uşa şi azvârli corpul pe coridor.

Era alb de furie când se întoarse şi luă de pe masă seringa. Auzi fata plângând, în timp ce el înfigea seringa în fundul mare al individului. După asta îl aruncă pe umăr şi coborî scările târându-l după el. Rennie deschise uşa de la intrare şi azvârli corpul în stradă, pe caldarâm.

Când se întoarse o găsi pe fată şezând la masă şi plângând cu hohote. îi tremura glasul în timp ce spuse:

— A fost un lucru îngrozitor. Rennie se încruntă.

— Ce lucru?

— Totul, în special seringa.

— Cine era?

— Îl cheamă Franco, e turc.

— Un prieten de-al tău?

— Nu, e doar un traficant.

— Ce plasează?

— De toate.

Rennie luă pacheţelul de plastic, îşi umezi degetele şi atinse pudra albă pe care o conţinea, ducându-o apoi pe limbă. Era cocaină.

— Cât ai plătit pentru asta?

— Nu l-am plătit, spuse ridicând din umeri şi privindu-l în faţă. De ce ai fost aşa violent cu el?

— Eu, pentru Dumnezeu? El a început violenţa. Probabil că nu e obişnuit cu oameni care răspund la lovituri. E un terorist, fetiţo, un bandit.

— Dar tu ai făcut-o… cu pricepere… uşor. Ridică din umeri.

— Ce-ai fi vrut? O demonstraţie de politeţe?

— Trebuie să fii foarte puternic.

— Ai fi putut s-o faci şi tu. Nu aştepta niciodată să te înhaţe un bărbat. Loveşte-l în testicule şi de rest se poate ocupa poliţia.

— Dar cu seringa?

— Trebuia să se înveţe minte, fetiţo. Toţi trebuie să ne învăţăm. Să faci trafic cu droguri e un joc periculos. Şi pericolul nu e numai de partea victimei. De ambele părţi e pericol. Mai bine ţi-ai pune puloverul şi ai face nişte cafele.

— Lecţia a fost şi pentru mine.

Rennie trase scaunul de pai şi se aşeză la masă, cu mâinile încrucişate. Lăsându-se pe spate, privi la fată.

— Ce mai vrei? încă o lecţie despre stupiditatea drogului? Cred că ai auzit deja destule şi după cât se pare nu te-au convins. Este?

— Nu e ceea ce crezi tu.

— Atunci spune-mi ce e?

Suspină.

— E o evadare. Uiţi de lume, bani, putere, corupţie. Politicieni, guverne, poliţie, toţi, toţi impun oamenilor să facă doar ce vor *ei*

— Dar dacă nu ar exista legi şi ordine, ar fi anarhie. Bandiţi ca Franco ar lua puterea şi i-ar pune pe cei slabi la zid.

— Adică, oameni ca mine?

— Da. Dar nu numai tu. Majoritatea oamenilor se tem de ameninţări şi violenţă.

— Tu nu eşti slab.

— Poate că nu. Pentru un bărbat e mai uşor. Mi-am ales calea încotro s-o apuc, şi acum ştiu ce vreau să fiu. Tu n-ai făcut-o încă. Dar o s-o faci şi tu.

— Ce te face să crezi?

— Ştiu că o s-o faci. Sunt convins.

— Eşti însurat?

— Divorţat.

— Ai copii?

— Da, două fete.

— Sunt foarte norocoase.

— De ce?

— Nu eşti de acord cu mine, dar nu ai încercat să mă violezi. Mă încurajezi. Eşti singurul om care m-a încurajat şi mi-a dat speranţă vreodată. Tata mă socoteşte dezgustătoare. Nu mă mai suportă în casă, spuse

suspinând.

— Nu e încă matur. Asta e.

— Oh, ba da. E un om important în regiunea noastră. Are mult succes în afaceri, în afacerea lui proprie. Are o casă mare, piscină încălzită şi tot tacâmul.

Rennie zâmbi.

— Nimic din toate astea nu maturizează. Cunosc oameni dintre cei mai naivi, dar care au succes în afaceri şi sunt putrezi de bogaţi.

— Tu cu ce te ocupi?

— Lucrez la o firmă de avocaţi, ca detectiv.

— Ce faci în Amsterdam?

— Caut pe cineva, spuse ridicând din umeri.

— De ce stai în mizeria asta? De ce nu într-un hotel cu patru stele?

— Nu găseşti persoane dispărute în hoteluri cu patru stele, draga mea.

— Vrei să plec?

— Dar tu, vrei?

— Nu, mie îmi place aici.

— De ce?

— Mă simt în siguranţă aici, cu tine. Zâmbi şi făcu o pauză.

— N-am să te plictisesc.

— Foarte bine, ne-am înţeles. Poţi să stai şi să faci puţină curăţenie.

— Fără dispoziţii, fără regulamente?

— Nu, nicio dispoziţie. Doar relaxare.

Când se ridică, scoase din buzunarul hainei un teanc de bancnote daneze.

— Trebuie să ne aprovizionăm. Cumpără ceea ce crezi că ne-ar trebui pentru săptămâna viitoare. Ştii să găteşti?

— N-am încercat niciodată.

— Cumpără o carte de bucate şi încearcă să înveţi.

Zâmbi când se sculă, nesigură pe picioarele ei şi, trecând pe lângă scaunul lui în drum spre camera de dormit, îl atinse uşor cu mâna pe umăr.

Reveni în apartamentul său din Prinsengracht şi începu să citească raportul lui Jan Branders cu privire la viaţa obişnuită a familiei Said. Telefonul începu să sune. Era Paynter. Suna de la consulat.

— Tocmai am avut o conversaţie interesantă cu Londra. Ambasada siriană a telefonat la Colegiul avocaţilor căutând numele unei firme de avocaţi, destul de importantă, care să aibă proprii detectivi. Li s-au dat patru nume. Sirienii le-au contactat pe rând, întrebând, în toate cazurile dacă au un detectiv cu numele de John Rennie. S-a insistat mult dacă pot lua contact cu firma pentru care lucrează.

— Şi Landgridge şi-a îndeplinit misiunea, acoperindu-mă?

— Bineînţeles. Şi el şi adjunctul lui au fost bine instruiţi. Au mai făcut-o pentru noi şi în alte ocazii.

Paynter începu să râdă.

— Te-a lăudat grozav, cât eşti de talentat şi cu experienţă, şi au precizat că eşti plecat în misiune în străinătate. Căutarea unei persoane dispărute în contul unuia dintre clienţi.

— Cred că au fost puşi să o facă de Khalim.

— Da. Mai ales că el nu vrea să pară că e amestecat.

— Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

— Mai am un mesaj de la financiar. Cei de acolo te întreabă dacă vrei să contribui suplimentar la pensie? Au făcut noi înţelegeri cu compania de asigurări în sensul că-ţi poţi mări pensia cu o poliţă separată, emisă de tine. Dă-le un semn dacă te interesează. Corespondenţa e în drum spre tine.

— O să le scriu, după ce o văd.

— Noroc.

— Toate bune.

Rennie făcea foarte adesea scurte vizite la locuinţa din Warmoesstraat. Încerca trasee diferite, pe care le cronometra cu grijă. Fata părea mai relaxată şi îi povesti despre familia sa. Tatăl părea un fel de tiran, dar mama şi sora sa erau normale. Nu încerca să-l acuze nici pe tatăl

său şi nici pe altcineva pentru înclinaţia ei spre hoinăreală şi era din ce în ce mai evident că, îndărătul faţadei de hippie, exista fără îndoială un caracter puternic.

Se întrebă cum ar reacţiona dacă una din fetele sale, Beth sau micuţa Mary, ar ajunge ca ea. Nu-şi imagină că se putea întâmpla aşa ceva, dar cum timpurile acum sunt atât de ciudate, în special pentru tineret… Spera ca el să fie mai constructiv decât fusese tatăl fetei şi să existe totdeauna cineva care să se devoteze şi să se ocupe de echilibrul moral al fetiţelor sale.

În ziua aceea, au stat de vorbă până noaptea târziu, iar atmosfera de calm îl făcu să se gândească pentru o clipă că ar prefera să locuiască în apartamentul acesta sărăcăcios

Hippie – persoană tânără care se asociază altora adoptând un stil vestimentar neconvenţional, respingând ideile convenţionale şi societatea organizată, adesea utilizând, ori bănuită că ar utiliza, şi substanţe halucinogene (n.trad.).

Împreună cu fata. Deoarece nu reuşi să adoarmă, la ora cinci dimineaţa ieşi încet din casă şi se întoarse pe străzile pustii spre Prinsengracht. Roiurile de musculiţe care deja îşi făcuseră apariţia deasupra canalelor anunţau o zi caldă.

Dormi până la nouă şi apoi făcu o baie aproape o jumătate de oră, ascultând pe unde lungi postul de radio Canal 4. Londra era departe.

În timp ce era la a doua ceaşcă de cafea, auzi soneria. Trei sunete scurte şi unul lung. Era semnalul pe care Jan Branders îi spusese să-l utilizeze la el acasă. Se îndreptă spre uşă legându-şi cordonul halatului de baie.

În faţa uşii se afla Jan Branders, nebărbierit şi cu ochii înroşiţi de oboseală. La mâna dreaptă avea un bandaj pătat de sânge. Rennie se dădu la o parte.

— Intră.

Pe faţa lui Branders se citea durerea. Se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu.

— Ce-ai păţit la mână?

— M-am tăiat.

— Te-ai dus la un doctor? Branders scutură din cap.

— Cine te-a bandajat?

— Una dintre fete.

Rennie îi apucă mâna şi examina bandajul. Prin pata mare de sânge închegat din palmă răzbătuse din nou sângele proaspăt. Bandajul era prins cu un ac de siguranţă. În timp ce-i desfăcea pansamentul îi văzu rana. Era o tăietură de cuţit ce pornea de la baza degetului mare şi străbătea toată palma. Era adâncă şi în câteva puncte se vedea osul. Îşi ridică privirea spre Branders. Ţinea ochii închişi, iar pielea sa colorată devenise livid㠄.

— Ai nevoie de un doctor, Jan, îi spuse încet dar ferm. Trebuie să-ţi coasă rana. Chem un taxi şi mergem împreună.

— Întâi trebuie să-ţi vorbesc. Ai intrat într-o mare încurcătură.

— Vorbim mai târziu. Stai liniştit până mă îmbrac. Telefona după un taxi, apoi începu să se îmbrace.

— Ştii care e doctorul cel mai apropiat, Jan?

— Nu de aici, din oraş. Ăştia cheamă poliţia.

— E vreun doctor în cartierul canalelor?

— Da.

— Atunci o să mergem acolo. Se auzi soneria şi el strigă:

— Răspund eu, nu te mişca.

Când Branders dădu şoferului adresa, omul nu se arătă prea încântat, dar în zece minute se opri în faţa unei case de pe Ouderzijds Voorburgwal. O fată îmbrăcată în halat alb aştepta deja la fereastră. Rennie, după ce plăti şoferul, îl ajută pe Branders, care se clătina, să urce scările, lăsând în urma sa pete de sânge. Când ajunseră în faţa intrării Jan apăsă cu pumnul pe butonul din mijloc şi, după câteva secunde, uşa se deschise.

La primul etaj un chinez îi aştepta în faţa unei uşi deschise, înăuntru, Jan vorbi în olandeză, iar omul îl aprobă apoi îi apucă mâna cu delicateţe şi i-o examina.

După douăzeci de minute, Branders îşi făcu apariţia.

Omul îi spuse lui Rennie că Jan trebuie să stea la căldură şi să nu se folosească de mână trei zile.

— I-am făcut o injecţie cu fier, fiindcă a pierdut mult sânge.

Rennie aprobă şi când scoase din buzunar un teanc de bani, bătrânul zâmbi, refuzând onorariul. Rennie privi spre Branders.

— Crezi că putem merge pe jos până la tine acasă?

— Acum mă simt mult mai bine, Johnny. Mai bine să stăm de vorbă. Să luăm câte o cafea.

— Cum vrei tu, Jan.

Bătrânul îi petrecu cu privirea în timp ce coborau scările până când ieşiră din casă.

După cinci minute, şedeau la o masă în aceeaşi cafenea mizeră unde se întâlniseră prima oară. Înainte de a vorbi, Branders îl privi îndelung pe Rennie.

— Cei care l-au prins pe omul vostru, au printre ei un arab. Arabul este un om rău, chiar foarte rău.

Respiră adânc.

— Mi-a omorât omul. I-a tăiat limba, pe viu. I-a tăiat socoteala şi i-a băgat-o în gură. I-a despicat burta şi l-a lăsat să moară încet.

— De unde ştii asta, Jan?

— Unul din oamenii arabului s-a speriat, a fugit şi a venit la mine să-mi spună. Au trimis şi după el, să-l omoare. Dar l-am ajuta să părăsească Olanda.

— Cum ai fost rănit?

— Deoarece nu l-a mai găsit pe el, a dat buzna peste mine.

— Unde se află acum?

— Bea apă din canal. Nu se simte prea bine.

— Ce se întâmplă pe vapor?

— Îl pun pe omul tău să scrie. În fiecare zi îl bat şi apoi îl pun să scrie.

Branders privi repede în jur şi spuse cu glas scăzut.

— Dacă ai de a face cu arabii, în special cu ăsta, să nu le acorzi nicio încredere. Ăsta îşi bate joc de poporul

vostru, face bancuri despre englezi şi despre gentlemani. Să nu crezi că e glumă, e război. Toate astea le spune chiar el. Oamenii mei din Surinam se tem de el şi fac tot ce le spune. Doamne Iisuse!

Faţa i se schimonosi de durere şi închise ochii până când îi trecu spasmul dureros.

— Ştii cumva, unde e vaporul?

— Bineînţeles, ştiu.

— Spune-mi.

— Cel care se apropie de ei e un om mort. Aşa mi-a spus cel care a fugit. Îi vor tăia gâtul şi-l vor lăsa să sângereze până va muri, ca un miel sacrificat.

— Spune-mi, Jan, unde este?

— Ai auzit de lacul Loosdrechtse?

— Nu, unde e?

— E un lac mare, mare… la nord de Utrecht. Nava e pe canalul Hilversum, la est de satul numit Vreeland. Acolo pe canal se află o moară. La nord de moară sunt ancorate, împreună, trei ambarcaţiuni. Cea din mijloc interesează. E o ambarcaţiune mare, grea, un şlep de canal. Se numeşte „Het Vlaamsche Leeuw”.

— Ce înseamnă asta?

— „Leul Flamand”. E un vas belgian.

— Ar putea să-l mute în altă parte?

— Nu. Am întrebat. Nu are motor şi e periculos să-l mute chiar şi cu un tractor sau cu cai.

— Când spui că-şi bat joc de englezi, la ce te refereai?

— Spun că nu-i înţelegeţi pe arabi. Chiar dacă voi o să vă respectaţi cuvântul ei nu au de gând să o facă.

— Eşti sigur că aşa au spus?

— Sigur, sigur, sută la sută.

— Îţi mulţumesc. Branders clătină încet din cap.

— Du-te acasă, Johnny, aici eşti în pericol.

— Mă cunoşti bine, Jan. Mai lasă-mi odaia o vreme şi totul va fi în ordine. Nu ai nicio obligaţie. Bine?

— Pentru mine e perfect. Tu rămâi prietenul meu.

— Lasă-mă să te duc acasă.

— Nu. Am treabă, am de vorbit aici.

Zâmbi.

— O afacere bună, curată, cu pudră albă şi paradis negru pentru fumătorii de pipă.

Rennie se ridică.

— Mulţumesc, Jan. Şi dacă ai cumva nevoie de mine, telefonează la consulat. îl ceri pe Lambert, te va pune în legătură cu mine.

Branders dădu din cap şi făcu semn omului de la bar să-i mai aducă o cafea.

Fără să reflecteze, Rennie se întoarse încet la odaia din Warmoesstraat. Când răsuci cheia în broască şi deschise uşa, văzu un bărbat aşezat la masă. Un bărbat elegant, în jur de cincizeci de ani.

În timp ce Rennie intră şi închise uşa, omul se ridică.

— Cred că trebuie să fii Rennie. John Rennie.

— Cine eşti dumneata?

— Numele meu este de Vries. Johan de Vries.

— Cine ţi-a deschis?

— Fiica mea.

— Înţeleg. Sunteţi tatăl Joannei.

— Chiar aşa.

— Unde?

— Nu ştiu. S-a supărat că am venit aici. Supărată că am aflat unde se ascunde. A plecat.

— Luaţi loc, domnule de Vries, spuse Rennie politicos. Nu trebuie să staţi în picioare. Doriţi o ceaşcă de cafea?

— Pari un om cu picioarele pe pământ, Rennie. Nu mă aşteptam, trebuie să recunosc.

Rennie se aşează în faţa lui de Vries.

— Cum vă aşteptaţi să fiu, domnule de Vries?

— Mă aşteptam să fiţi mai tânăr, unul dintre pletoşii ăia cu care umblă de obicei.

— Şi de ce mai sunteţi aici?

— Nu încerca să mă sperii, Rennie, cunosc genul tău. Se poate să fii mai spilcuit ca alţii, dar toţi sunteţi o apă şi

un pământ. Droguri, sex, crimă, sunt sigur că nu mă înşel.

Rennie spuse liniştit:

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi, domnule de Vries, altfel s-ar putea să nu vă placă să fiţi aruncat în stradă, în văzul tuturor.

— Dacă mă atingi, dragul meu, te bag în puşcărie într-un ceas.

Rennie privi figura furioasă a omului. Era impresionant. Un tip direct, dar un tiran. Şi în acelaşi timp o figură tristă. Dorea să-şi protejeze fiica de acele pericole ascunse de care era sigur că îşi legase viaţa. Pentru el nu exista ideea de anxietate, inadaptare, ci un capriciu legat de sex şi drog. Şi crima, care să procure banii pentru a cumpăra droguri.

Rennie spuse liniştit:

— Ce te-a determinat să vii să o vezi?

— Ai cules-o de pe stradă când umbla cu *squateri-ii*, nu-i aşa?

— E un mod de a vedea lucrurile. Continuă.

— Unul dintre ei era din oraşul nostru. Mi-a spus că este inculpată ca traficantă de droguri şi că a semnat o hârtie, prin care declară că nu are bani pentru apărător. Am telefonat la ambasadă, la Haga, şi m-au pus în legătură cu consulul de aici, din Amsterdam. Mi s-a sugerat să angajez un avocat să o apere. Voiam să vorbesc cu ea, să văd dacă nu-mi cheltuiesc timpul şi banii în zadar.

— Şi cum ai găsit-o?

— Puştiul îmi spusese unde stăteau clandestin, şi că o văzuse plecând cu tine. Chiar vizavi. Şi nu s-a înşelat.

— Ce vei face acum, domnule de Vries?

— I-am spus că ne-a făcut familia de râs. A venit timpul să-şi bage minţile în cap, să înţeleagă viaţa.

— Ce înseamnă exact să înţeleagă viaţa?

— După ce-şi va executa pedeapsa, ar face mai bine să se întoarcă acasă, să înceapă să-şi câştige existenţa aşa cum o face oricine. La vârsta ei, eu munceam deja de doi, trei ani. Contribuiam la bugetul familiei. Noaptea făceam şcoala, nu vagabondam, ca derbedeii.

— I-aţi spus şi ei asta?

— Sigur că am făcut-o.

— Cu aceleaşi cuvinte sau în alt mod?

— Exact cu aceste cuvinte. Rennie îi privi faţa furioasă.

— Nu e calea cea mai bună ca să rezolvi problema, să nu te superi că ţi-o spun.

— Ce ai fi făcut dumneata în locul meu, domnule Rennie?

— Dacă vrei să spui ce aş face eu dacă aş fi tatăl ei, atunci ţi-aş spune că mi-aş exercita toată influenţa faţă de consulul american, aici la Amsterdam, şi la ambasada de la Haga, ca să i se retragă acuzaţia. În orice caz, asta aş face în primul rând.

— Crezi că va merge? Autorităţile de aici ar fi de acord?

— În ciuda celor ce spun oamenii că, în acest oraş, pentru traficul de droguri se dau pedepse grele, sunt sigur că nu o vor condamna. Dacă ar fi fiica mea, aş vorbi chiar şi cu procurorul.

— Asta ai face mai întâi? Şi ce ai mai face?

Rennie îl privi pe de Vries, în timp ce vorbea.

— I-aş da nişte bani ca să nu mai depindă de nimeni. Şi aş încerca să o conving că o iubesc tot atât cât o iubesc şi pe sora ei mai mică.

— Ţi-a vorbit de familie?

— Da, foarte mult.

— Şi mă consideri un tată foarte aspru, care a izgonit-o, lăsând-o în mizerie, nu?

— Nu. Dă-mi voie să fiu sincer, domnule de Vries. Nu-mi placi şi nu-mi place atitudinea dumitale, aşa încât nu mă miră că fiica dumitale şi-a părăsit căminul. Te consider un om care a crescut după nişte reguli rigide privind relaţiile şi comportamentul. Reguli bune, n-am ce zice! Dar aceste reguli trebuie aplicate cu multă dragoste şi afecţiune.

Rennie se opri.

— Bănuiesc că eşti un om foarte ocupat, domnule de Vries. S-ar putea ca fiica cea mică să fie mai uşor de educat, mai docilă. Şi, poate nu ţi s-a spus ce trebuie să faci în cazul în care o persoană, ce îţi este dragă, nu se poate supune aceloraşi reguli. Nu regulile dumitale, poate altele.

De Vries îl privi cu atenţie.

— Eşti un om foarte ciudat, domnule Rennie.

Aştepta ca Rennie să-l întrebe de ce îl găsea ciudat, dar acesta nu-i răspunse. Nu-l interesa ce gândea de Vries despre el.

— Presupun că te-ai culcat cu fata mea?

— Poţi să presupui ce doreşti, domnule.

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu ai niciun drept să mă întrebi asta. Ai renunţat la acest drept de câţiva ani. Poate chiar mai înainte. Însă înţeleg de ce mă întrebi şi de aceea îţi voi spune. Nu, nu m-am culcat cu fiica dumitale.

— De ce n-am dreptul să te întreb?

— Pentru că te îndoieşti de sfatul meu în ce ai de făcut pe viitor. Dacă m-aş fi culcat cu ea, nu mi-ai urma sfatul gândind că vine din interes. E un argument de care trebuie să ţii seama. Însă, cum nu am făcut-o, poţi urma sfatul meu şi poate îţi schimbi total părerea despre fata dumitale.

— Am auzit de la mai multe persoane, că ea a dormit aici.

— Ţi-am mai spus, era disperată şi nefericită, în ciuda curajului ei de a te înfrunta. Nu avea unde să se ducă.

— A fost destul de obraznică când a vorbit cu mine.

— Are douăzeci, aproape douăzeci şi unu de ani şi nu mai acceptă ca cineva să-i dea ordine. Ştie că oricând se va supune dorinţei dumitale, se va putea întoarce într-o casă mare, cu mulţi servitori şi tot ce-i trebuie. Şi totuşi de ce nu vrea să se dea bătută?

— Asta mă întreb şi eu. De ce?

— Şi?

— Şi ce?

— Care este răspunsul dumitale? De ce nu renunţă să-ţi ţină piept? Să te înfrunte?

— Cred că este încăpăţânată şi proastă. Habar nu are ce se întâmplă în lume.

— Ce vârstă ai, domnule de Vries?

— Am cincizeci şi şapte de ani.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule de Vries. Fiica dumitale, Joanna, ştie mai multe despre lumea adevărată decât ştii dumneata. Şi poate mai mult decât vei şti vreodată.

După ce spusese totul pe un ton calm, Rennie se opri.

— Dumneata vorbeşti aşa fiindcă eşti de partea ei. Crezi în aceleaşi fleacuri în care crede şi ea, eşti împotriva a tot ce face ca societatea să funcţioneze.

Rennie se mişcă în fotoliu şi îl privi pe de Vries cu o furie cu greu stăpânită.

— Dumneata nu ştii nimic despre părerile mele. De fapt, sunt sigur că majoritatea sunt asemănătoare cu ale dumitale. Cu singura diferenţă că accept ca foarte mulţi oameni să nu le accepte. Vrei să te lupţi cu propria dumitale fiică şi să o su pui. Dar nu cu argumente, ci şantajând-o. Şantaj moral. Până nu pui piciorul pe linia trasată de tata, nu vei avea nici casă, nici mamă, nici familie, nici bani. Eşti la fel de rău ca traficanţii de droguri. Vrei ca o fată de douăzeci de ani să gândească ca un om matur. S-o ferească Dumnezeu de aşa ceva.

Rennie se ridică şi de Vries îl imită, dar încet şi nesigur. Şi, în timp ce se înfruntau din priviri, de Vries spuse moale:

— Te detest Rennie. Urăsc îndrăzneala dumitale. Dar voi face ce-ai spus.

— Nu m-ai întrebat dacă este nevinovată în ceea ce priveşte traficul de droguri, nu-i aşa?

— Nu.

— Presupui că este vinovată?

— Presupun că autorităţile n-ar fi acuzat-o dacă nu aveau suficiente probe.

— Asta demonstrează cât de puţin ştii dumneata despre adevărata lume. Fiica dumitale nu a plasat în viaţa ei vreun drog.

— De unde ştii?

— Pentru că am întrebat-o.

— Şi ai crezut-o?

— Ce mai tată, se miră Rennie clătinând din cap. Dumnezeu să o ajute. E descumpănită şi nefericită, dar ascultă ce-ţi spun... este unul dintre oamenii cei mai cinstiţi pe care i-am întâlnit vreodată. Pariez pe ultimul meu dolar că dumneata spui mai multe minciuni într-o săptămână făcând afaceri, decât a spus ea toată viaţa. Nu e de mirare că se află în starea asta.

De Vries deschise gura, dar se răzgândi, se întoarse şi se îndreptă spre uşă, pe care o trânti fără să mai privească înapoi.

Era aproape miezul nopţii când Joanna se întoarse. Nu-i spuse nimic despre tatăl ei, dar pentru prima dată se oferi să facă cafea. O auzea, în timp ce aştepta să fiarbă apa, îngânând un cântec. Era un cântec dintr-un film care le plăcea fetelor lui, ceva despre o stea şi un curcubeu.

După ce-i puse în faţă cafeaua, se aşeză şi zâmbi. Era pentru prima dată că o vedea zâmbind fără să se forţeze, începu să râdă când îi spuse:

— Am înţeles că ai avut o confruntare cu tata.

— De unde ştii?

— M-am dus la el la hotel, la Amstel. Mi-am cerut iertare pentru ce-i spusesem înainte.

— Eşti o fată bună. Să nu-ţi pierzi cumpătul niciodată dacă ai dreptate, iar dacă greşeşti, poţi să ţi-l pierzi.

Ea râse.

— Aici se termină a doua lecţie. Cred că l-ai impresionat. Nu există decoraţie sau medalie care să te răsplătească. Se apropie şi-şi puse mâna pe mâna lui.

— Eşti un om bun, Johnny Rennie. Sper să existe cineva care să fie la fel de bun cu tine. Rennie îşi privi ceasul.

— E timpul să te duci la culcare, scumpo. E trecut de

miezul nopţii.

A doua zi dimineaţă, se trezi devreme. Înţepenise pe scaunul incomod. Nu dormise decât puţin, fiind frământat de gânduri. Îşi amintea ce îi spusese Jan Branders, însă încerca să nu se gândească la ceea ce ar trebui să facă.

Pregăti gustarea, o trezi pe Joanna şi după ce mâncară, ieşiră să se plimbe. îi cumpără un cornet cu îngheţată şi se aşezară pe o bancă în părculeţ la soare. Acum, fiindcă se hrănea şi dormea, faţa şi corpul ei se schimbaseră. Paloarea şi cearcănele de la ochi dispăruseră, iar obrajii începuseră să i se rotunjească. Părea mai tânără iar ochii mari albaştri, cu gene lungi, erau limpezi şi frumoşi. Încă îi mai tremurau mâinile în timp ce ţinea cornetul cu îngheţată, dar numai mâinile. Se întoarse şi-l privi zâmbind.

— Tot mă mai consideri o anarhistă?

— Eşti, Joanna. Nu eşti tu una ca în afiş, cu o bombă în mână şi cu un tricou vărgat, dar totuşi eşti o revoltată.

— Nu vreau să schimb nimic. Însă nu vreau să fiu complice.

— Să fi complice? La ce?

— La o societate coruptă.

— Lumea este rea. A fost şi va fi întotdeauna.

— Dar de ce? De ce oamenii trebuie să fie atât de perverşi?

Rennie începu să râdă.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta? Fata dădu din cap.

— Ştii ce vreau să spun?

— Nu.

— De ce politicienii trebuie să fie corupţi? De ce oamenii culţi îşi consumă energia vânzând oamenilor fleacuri de care ei nu au nevoie? De ce nimeni nu are grijă de cei nenorociţi?

De ce singurele lucruri care contează sunt banii şi succesul?

— Câtă vreme ştii că este aşa, nu vei fi niciodată

învinsă. Şi tu eşti într-un fel ca ei.

— De unde naiba ai mai scos-o şi pe asta?

— Nu fi atât de surprinsă. Ei sunt atraşi de putere şi de bani, iar tu eşti atrasă de drog şi de cocaină. Care este diferenţa?

I

— Este. Eu nu-mi fac rău decât mie.

— Când un politician primeşte mită pentru a da antrepriza de construcţii unui vechi prieten, îşi spune acelaşi lucru. Cineva tot o să construiască, de ce nu bătrânul Joe? Şi încetează să te mai amăgeşti, că toxicomania nu-ţi face decât ţie rău. Face rău multora şi tu o ştii prea bine.

— Dar negustorii care fac reclamă pentru fleacuri de care nu avem nevoie?

— De exemplu: ce fel de fleacuri?

— Conserve, maşini de spălat vase, cosmetice.

— Vând conserve pentru oamenii ocupaţi care nu mai au timp să gătească. De aceea, au nevoie oamenii şi de maşini de spălat vase. Pentru a economisi timpul.

— Economisesc timpul ca să facă ce?

— Ca să facă sport, să înoate, să se joace cu copiii lor.

— Eşti un avocat bun, Johnny Rennie. Aş vrea să pot găsi şi eu contraargumente. Chiar dacă ai reuşit să argumentezi nu înseamnă că ai şi dreptate. Nu înseamnă decât că eşti un bun teoretician.

— Dar spune-mi, ce ţi-ai dori?

— Mi-ar plăcea să trăiesc undeva, într-un loc liniştit. O mică fermă. Atât cât să duc un trai decent. Să nu supăr pe nimeni. Să producă hrană bună pentru oameni.

— Ce să-ţi spun… bătrânul te-ar priponi acolo, dacă ar şti că asta te poate face fericită.

Se apropie de el zâmbind.

— Cum ai reuşit să-l faci să-şi schimbe părerea despre mine şi să mă iubească?

— Te-a iubit întotdeauna. Te-a iubit în felul lui. Dar deodată mieluşeaua sa favorită s-a transformat într-o fiară şi a mârâit la el. N-a ştiut ce să facă. Cum nu putea să

împuşte fiara, s-a gândit s-o pună în lanţ. Şi asta a înrăutăţit situaţia. Bănuiesc că pentru tine a vărsat multe lacrimi pe ascuns.

— Nu mă iubeşte cu adevărat, altfel nu m-ar fi izgonit de acasă.

Rennie se uită la ceas.

— Trebuie să ne întoarcem, iubito. Ne vedem peste câteva zile. Cum stai cu bugetul gospodăriei noastre?

— Am destui bani, cel puţin pentru încă două săptămâni.

Rennie se ridică, îi întinse mâna şi o ajută cu gingăşie să se ridice. îl luă de braţ, şi porniră spre casă.

Deschise obloanele de la ferestre şi privi de-a lungul străzii, spre capătul ei, unde soarele părea că apune în spatele turnului bisericii. Qnd se întoarse, îi surprinse privirea. Joanna spuse cu căldură:

— Tu nu ai niciodată îndoieli, Johnny?

— Despre ce?

— Despre viaţă. Cum să gândeşti. Cum să te porţi. Cum să reacţionezi faţă de ceilalţi oameni.

— Nu. Fac numai ceea ce socotesc eu că e bine.

— Cum hotărăşti ce e bine?

— Nu hotărăsc. Eu ştiu. Şi tu ştii la fel de bine ca şi mine.

— Atunci de ce sunt aşa cum sunt?

Rennie ridică din umeri.

— Voiai să te convingi că drumul pe care ai apucat-o e mai amuzant.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Nu mă poţi păcăli şi nu te poţi păcăli nici pe tine că a locui cu *squatter-ii* pe o străduţă din Amsterdam, este echivalentul vieţii liniştite de la ţară de care vorbeai.

Zâmbi.

— Dar totul se va aranja, fetiţo. Nu-ţi face griji, va fi din nou bine.

— De unde ştii?

— Eşti prea inteligentă ca să-ţi doreşti să sfârşeşti în

sunt.

— Ce mai trebuie să fac?

— Să stai şi să gândeşti. Să gândeşti despre lume, despre tine însăţi.

Se opri.

— Şi să te gândeşti apoi puţin la Anglia. Există şanse ca să o poţi rupe cu trecutul. Apoi, cunoşti limba şi oamenii. Olandezii sunt toleranţi, dar în alt fel. În tot cazul, mai gândeşte-te.

— Vrei să faci ceva pentru mine?

— Da.

— Nu mă întrebi ce?

— Spune-mi.

— Tata vrea să-şi ceară scuze. A întrebat dacă ai putea trece pe la el pe la hotel, mâine dimineaţă înainte să plece. A spus că te aşteaptă în caz că te vei duce.

— Să văd ce pot face.

Se îndreptă spre el şi-l privi în ochi

— Când te mai întorci aici?

— Nu ştiu. Peste câteva zile.

I

— E mai bine când eşti aici. Când nu eşti, mă simt singură. Eşti atât de deosebit. Eşti sănătos şi… nu ştiu… cinstit.

— Nu te baza pe mine, fetiţo. Stai pe picioarele tale. Fii independentă. O sărută instinctiv pe frunte.

— Mă voi întoarce.

Rămase nemişcată în timp ce Rennie închidea uşa în urma lui şi-i asculta paşii coborând scara de lemn.

De Vries avea un apartament luxos la hotelul Amstel, şi când Rennie îşi spuse numele la recepţie, i se răspunse că era aşteptat. Fu condus imediat la etajul al doilea.

Americanul privea pe fereastră când Rennie intră şi el se întoarse repede.

— Îţi mulţumesc că ai venit, domnule Rennie. Doreşti o cafea sau ceva de băut?

De Vries voia să apese pe buton pentru comandă, dar

Rennie refuză.

— Te rog, ia loc, domnule Rennie. Sper că nu te superi dacă îţi spun Johnny.

De Vries îşi recăpătase siguranţa de sine şi nu mai aşteptă răspunsul. Se aşează în faţa lui Rennie.

— Ştii, Johnny, îţi datorez scuze. Te-am judecat greşit. Aş vrea să mă ierţi.

— Nu vă faceţi griji, domnule de Vries. Este explicabil. Eraţi foarte îngrijorat de soarta fiicei dumneavoastră.

— Vreau să-ţi spun că ţi-am urmat sfatul. Acuzaţia a fost retrasă şi bănuiesc că nici nu intenţionau să-i dea curs. Dar nu-ţi datorez doar scuze. Vreau să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru fata mea. S-a supărat foarte rău când i-am mărturisit suspiciunile mele. Aş vrea să simtă şi pentru mine ceea ce simte pentru dumneata.

Rennie ridică din umeri.

— Probabil aşa va fi, dar daţi-i timp.

— Eşti un om foarte neobişnuit, domnule Rennie, Johnny. îi oferi unei fete adăpost şi hrană fără să-i ceri nimic în schimb. Nu-ţi poţi imagina ce efect a avut asta asupra ei. A văzut un bărbat, un bărbat frumos, un om atrăgător, activ, educat. Mi-a vorbit despre discuţiile voastre. Mi-a spus că nu ai criticat niciodată modul ei trăsnit de viaţă, sau prostiile pe care le face. Mă tem că, spre deosebire de dumneata, eu nu am fost destul de înţelept când am luat atitudinea pe care am luat-o. Dar acum faptul e consumat. Ea nu vrea să recunoască asta, dar am constatat că a început să-şi schimbe felul de a gândi. Pot s-o afirm. Este încă o revoltată, dar mai calmă.

De Vries continuă pe un ton jenat:

— Aş vrea să te întreb, pentru a-mi dovedi recunoştinţa, dacă pot face ceva pentru dumneata. Ca recompensă.

— V-aţi împăcat unul cu celălalt, acum?

— Este încă foarte prudentă, dar din partea mea suntem prieteni.

— Va putea să le scrie mamei şi surorii ei?

— I-am spus să facă cum vrea şi dacă va dori vreodată să vină acasă, atunci voi sacrifica mielul cel mai gras ce s-a văzut vreodată la Pittsburgh. Fără explicaţii. Fără morală din partea mea. Aş fi fericit să o văd din nou acasă.

— Ei bine, domnule de Vries, pentru mine aste e cea mai mare recompensă.

— Dar nu la asta m-am gândit, lasă-mă să-ţi spun. Dacă ai nevoie de o mână de ajutor, Johnny, aş fi mândru dacă ai apela la mine. Am învăţat lecţia şi îţi sunt recunoscător. Să ştii că oricând eşti binevenit în casa mea.

— Mulţumesc şi felicitări. Mă bucur că totul a ieşit bine pentru amândoi. Am să mă interesez în continuare de soarta ei cât o să mai stau în Olanda.

De Vries îl conduse jos, în holul hotelului şi la despărţire îi strânse mâna cu entuziasm.

Telefona la Londra şi aranja cu Paynter o întâlnire, dar nu în biroul acestuia. Paynter părea ezitant şi încordat şi opta pentru vechiul lor loc de întâlnire: o bancă în Parcul St. James.

Stăteau pe mal, în faţa insulei şi Paynter manifesta un interes deosebit pentru raţele de pe lac. Rennie îl întrebă liniştit:

— Ce vrei să fac?

— Am înţeles că ai exclus ideea de a-i oferi bani.

— Are bani cât bugetul SIS pe următorii zece ani.

— N-am întâlnit încă un om bogat care să nu fie lacom şi să vrea să aibă mai mulţi.

— Khalim Said nu se numără printre ei, te asigur.

— Ce-ai zice să foloseşti presiunea fizică? îl prinzi şi îl supui la torturi.

— Cei care l-au răpit pe Mason nu vor da doi bani pe orice i-am face lui Said.

— Dar el?

Rennie ridică din umeri.

— Nu are stofă de erou, dacă la asta te referi. Oricum, acţiunea nu-şi va atinge scopul. Chiar dacă i-am

zdrobi capul, ceilalţi vor rămâne nepăsători.

— Ce cale ne-a mai rămas?

— Aştept să-mi spui tu.

— Ştii tot atât de bine ca şi mine ce avem de făcut.

— Atunci nu te mai ascunde după degete şi spune-mi ce vrei să fac.

— Va trebui să-i răpim copiii şi să acţionăm asupra psihicului său. Să-l determinăm să-şi exercite influenţa asupra celor care sunt în spatele răpitorilor.

— Aş putea să-i atac pe terorişti şi să-i lichidez. îl voi elibera pe Mason şi voi pune mâna şi pe declaraţiile pe care le-a făcut.

— Ai uitat că nu este vorba doar de un curier al ambasadei, în afară de scandalul diplomatic, răpitorii s-ar putea să aibă copii după declaraţiile lui, dosite pe undeva.

Rennie dădu din cap.

— După cum am mai spus la început, vom jura că documentele sunt false.

— Şi fiecare jurnalist din Londra se va lupta să-i ia un interviu lui Mason.

— Îi amintim că intră sub incidenţa legii *Secretului Actului Oficial*.

— Va ceda presiunii, aşa cum a făcut-o şi în faţa răpitorilor lui.

— Atunci lasă-mă să-i atac. îi vom ucide pe toţi. Inclusiv pe Mason. Vom declara că a fost ucis de răpitori. În cazul ăsta, nu se va putea dovedi dacă erau declaraţiile lui.

— Să-i ataci?! exclamă speriat Paynter. Nici vorbă, Johnny! înseamnă că degeaba ne-am străduit să păstrăm secretul în afacerea asta.

Rennie dădu din umeri şi, punându-şi mâinile pe coapse, se pregăti să se ridice.

— Bine, voi lua copiii. Dar am nevoie de câteva zile ca să-mi fac un plan.

Rânjind, Paynter îi spuse:

— Vrei să spui că nu ţi l-ai făcut deja?

Rennie îl aprobă.

— Ba da, dar ar trebui să-l mai revăd. Mai ai altceva pentru mine?

— Nu.

Paynter se ridică şi fără să-l privească, îi spuse:

— O să am grijă să fii recompensat cum trebuie când totul se va termina, Johnny. Poţi conta pe asta.

— Te conduc pe jos, apoi o să iau un microbuz până la aeroport.

Paynter începu să râdă, bătându-l pe umăr.

— Nu, o să luăm un taxi la Horse Guards. Apoi micro buzul o să te ducă la Gatwick. Nu merge niciodată pe jos, dacă poţi călări. E unul din învăţămintele pe care mi le reamintesc întotdeauna.

Rennie şedea la o masă, cu sacoşa de voiaj alături, în restaurantul cu autoservire de la Gatwick. Îşi puse două pacheţele de zahăr în cafea. În timp ce bea din cafeaua dulce şi caldă, privi la lumea din jur. Muncitori, familii în drum spre Majorca sau Benidorm. Lucrători din construcţii sau petrolişti care se întorceau la platformele de foraj marin din Marea Nordului. Printre ei, câţiva oameni de afaceri purtând serviete şi mâncând cornuri cu cârnaţi. Nu se numărau printre călătorii obişnuiţi ai aeroportului, căci atunci s-ar fi aflat într-unul din saloanele rezervate persoanelor foarte importante. Se întreba dacă pentru ei existenţa însemna doar grija pentru poliţe, studiile universitare ale copiilor lor şi lupta pentru a-şi păstra slujbele. Nu-i invidia pentru aceste preocupări şi ar fi fost nefericit să ducă viaţa lor. Se întrebă, ce ar fi gândit oamenii aceştia dacă ar fi ştiut ce făcea el. Nu l-ar invidia, dar nici nu l-ar putea înţelege. Nu le păsa de ţara în care trăiau. Ţineau la familia regală, tot aşa cum idolatrizau o echipă de fotbal sau vreun grup pop. Probabil, dacă i-ai fi întrebat, nu ar fi fost în stare să dea numele a doi membri din guvern, sau chiar al reprezentantului lor în Parlament. Probabil că nu credeau nici în Dumnezeu, aşa că de ce ar fi crezut în ceva? Nu a fost totdeauna aşa, dar în ziua de azi,

pentru orice, apelau la ajutorul Statului. Fără să-şi dea seama ce făcea Statul pentru ei. Asta a fost întotdeauna menirea Statului, să-i protejeze şi să le poarte de grijă.

Dacă reuşeau să se eschiveze şi să nu-şi plătească impozitele, o făceau fără nicio remuşcare. Kennedy a avut dreptate când a spus „Nu întrebaţi ce poate face ţara pentru voi, ci ce puteţi face voi pentru ţara voastră”. Lui Rennie nu-i trecea nicio clipă prin gând să se condamne pentru ceea ce făcea pentru ţara lui, răpind cu sânge rece doi copii. Era doar un ordin pe care i-l dăduseră cei care se preocupau de soarta Angliei, oameni care ştiau ce trebuie făcut.

Îşi aminti că nu-i ceruse lui Paynter să i-l trimită pe Ryan, aşa că se duse la o cabină telefonică şi-i lăsă lui Paynter un mesaj la birou.

Ryan ateriza a doua *7 i* şi Rennie îl instala în a doua cameră de dormit din apartamentul pe care îl ocupa pe Prinsengracht. Lucrară toată ziua şi aproape toată noaptea. Echipa lui Ryan era specializată în răpiri de copii. Ryan însuşi era dur şi inteligent. Echipa era formată din patru membri, dintre care un şofer experimentat şi un psiholog. Ryan şi oamenii săi îşi petreceau tot timpul studiind răpiri de copii şi pe cei ce le efectuau, indiferent dacă erau cu scop politic sau pecuniar. Erau consultaţi de poliţie şi de armată, iar din când în când, dădeau sfaturi prieteneşti guvernelor ce erau confruntate cu răpiri în scop politic.

Rennie îl duse să vadă împrejurimile locuinţei lui Said, iar Ryan făcu o tură pe străzile şi aleile din jur. Revenind la Prinsengracht, îl rugă pe Rennie să-i descrie orice amănunt pe care şi-l amintea privind împărţirea şi mobilierul casei.

Timp de o oră, Ryan studie cu atenţie raportul lui Jan Branders privind programul zilnic al familiei Said. După-amiază, era gata să discute planurile întocmite, care se aflau în faţa sa pe masă.

— Cine a făcut acest raport privind mişcările familiei

lui

Said, Johnny?

Rennie răspunse:

— Un prieten al meu.

— Nu crezi că merită nota o la engleză?

— Tu cum stai cu dialectul taki-taki?

— Ce dracu' mai e şi asta?

— E limba tipului. Surinameza.

— E de încredere?

— E de mare încredere, dar nu e instruit în meseria de spion.

— Pe mine mă preocupă raportul. Crezi că e exact?

— Da, dar bineînţeles că orele sunt cele locale, nu GMT.

— Momentul cel mai bun când putem pune mâna pe copii e dimineaţa, când vine maşina să-i ducă la şcoală. La şcoală se va presupune că nu vin în ziua aceea şi în felul ăsta câştigăm toată ziua, înainte ca balonul să se spargă.

Ryan se opri.

— Şi mai este a doua problemă importantă. Crezi că Said va apela la poliţia olandeză?

— Greu de spus. După părerea mea, nu. În orice caz, nu din primul moment. Se va teme să nu-şi prejudicieze statutul diplomatic dacă iese la iveală afacerea în care e amestecat. Pe de altă parte, îşi iubeşte mult copiii, ceea ce l-ar face să intre în panică şi să cheme poliţia.

— Deci, luăm copiii, îi ascundem. Luăm legătura cu el. îi spunem că singura cale pentru a-i elibera, va fi eliberarea lui Mason, teafăr. Ce termen îi dăm?

— Ce zici? O săptămână?

— În niciun caz mai mult. Aceste operaţii pot eşua după trecerea a patru sau cinci zile, oricât de bine ar fi plănuite.

— Trebuie să fie neplăcut pentru tine să fii de această dată în postură de răpitor.

— Nu tocmai. Gândesc ca şi când aş fi de cealaltă parte, când operaţiunea e întreprinsă împotriva lor. O să-i

interoghez după aceea, deoarece se pot învăţa o grămadă de lucruri aflând ce gândeau şi ce efect au avut mişcările noastre asupra lor.

— Crezi că va fi o răpire mai grea sau mai uşoară decât cele obişnuite?

— Să punem mâna pe ei, ar trebui să fie uşor. Să-i ţinem ascunşi, n-ar trebui să fie greu. Lucrurile se complică doar dacă intervine poliţia iar mass-media începe să-şi bage nasul.

E o ţară mică. Oamenii se cunosc între ei. Qnd ai de-a face cu fanatici, nu te poţi baza numai pe experienţa anterioară.

Rennie dădu din cap.

— Aici avem de-a face cu două categorii de fanatici. Psi hopaţii, care probabil îl ţin acum pe Mason, şi nebunii de la

Damasc, care probabil au ordonat operaţiunea. Vor executa oare arabii de pe şlep ceea ce le spune să facă Khalim? Dar el se va supune ordinelor şefilor săi?

Ryan zâmbi.

— Mă tem că asta va fi problema ta, Johnny. Eu răspund doar de spălarea rufelor.

— Qnd poţi să începi?

— O să mă mut de-aici mâine şi o să-mi găsesc altă locuinţă. Am nevoie de o zi să supraveghez personal locul, apoi o să-mi adun echipa şi o s-o instruiesc. Să zicem patru zile, cel mult cinci.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, Pat. Cred că situaţia pe şlep a început să fie dramatică.

— Bun, o să-i telefonez de la consulat lui Paynter şi o să-mi mobilizez colaboratorii la noapte. Până vin ei, o să găsesc un loc afară din oraş.

— Ai nevoie de bani?

— Nu, noi avem deja resursele noastre aici. Paynter a aranjat asta de ieri.

Ryan se ridică, întinzându-şi braţele.

— Mă voi muta şi eu mâine, aşa că dacă mai ai ceva de pus la punct cu mine, să o facem în noaptea asta.

— Poţi să treci pe aici când ai nevoie, Pat.

— Ne vedem mai târziu.

Mergând spre uşă, se întoarse.

— Pot să-i dau lui Lambert adresa şi numărul tău de telefon?

— Le are deja.

Ryan făcu semn că a priceput şi, după ce-şi privi ceasul, ieşi închizând uşa, fără zgomot, în urma lui.

Ryan se întoarse seara, după opt. Nu povesti prea multe despre ce făcuse, dar Rennie înţelese că vorbise cu Paynter şi găsise deja o ascunzătoare, pentru el şi echipa lui, afară din oraş.

Stând la masă cu o cafea în faţă, Ryan spuse:

— Am mâncat somon afumat, Johnny. E grozav. Vreau să cumpăr pentru acasă, după ce se termină isprava asta.

— Ce mai face frumoasa ta nevastă?

— Foarte bine. Sunt sigur că n-ar fi deloc de acord cu această treabă.

— De ce nu?

Ryan ridică din umeri.

— Nu prea există femei care să fie de acord să răpeşti copii.

— Îl cunoşti pe Mason?

— L-am văzut o dată sau de două ori. Un băiat destul de bun, dar eu l-am găsit cam moale.

— Ai văzut-o pe nevastă-sa?

— Nu, am văzut o fotografie. Trăsnet nu alta.

— Ştii că au rupt-o? Divorţează.

— Nu, n-am ştiut. Ridică din umeri.

— Se întâmplă şi la case mai mari.

— Khalim Said, tatăl copiilor, a venit special la Paris, să se culce cu nevasta lui Mason, pentru a se convinge că Mason e agent SIS şi omul potrivit pe care să-l răpească.

Ryan râse.

— O poveste originală; nu te supăra, dar în fotografie era foarte sexy.

— Nu era greu s-o aibă în pat, dar în caz că ai dubii, trebuie să ştii că nici Said nu e un mieluşel nevinovat. A căutat-o. E omul de legătură al arabilor.

Ryan scutură din cap.

— Nu am niciun fel de dubiu. De altfel, mi-e absolut în diferenţ. Nici nu mă interesează în ce s-a băgat.

— O să avem nevoie de aparate de emisie-recepţie ca să păstrăm contactul.

— Tehnicienii mei or să aducă patru bucăţi. O să le avem mâine dimineaţă.

Telefonul sună şi Rennie ridică receptorul.

— Paynter. Tu eşti, Johnny? Mă auzi bine?

— Da, tare şi clar.

— Am primit acum o oră un mesaj de la prietenii din străinătate. S-ar părea că amicul tău din Surinam avea dreptate când spunea că nu-şi vor ţine promisiunea. Nu mi s-a spus în cuvinte prea clare, dar am nişte semnale în acest sens. Spune prietenului tău irlandez să se grăbească. Cu cât mai repede cu atât mai bine. Şandramaua începe să se clatine. Ai priceput?

Auzi zgomotul receptorului aşezat în furcă şi îi spuse lui Ryan:

— Un mesaj din partea lui Paynter. A primit informaţii de la băieţii noştri de la faţa locului, că arabii au de gând să nu se ţină de cuvânt. Îţi cere să acţionezi cât mai repede.

Dacă intenţionează să ne tragă în piept, e clar că îl vor curăţa pe Mason înainte să se care.

Ryan aprobă.

— Îmi strâng lucrurile şi mă duc să-mi întâmpin oamenii la Schiphol. Vin cu un charter de la Biggin Hill.

Se ridică, apoi, rezemându-se cu mâinile de spătarul scaunului, spuse:

— O să-ţi trimit un om mâine dimineaţă, pe la ora unsprezece. O să-ţi aducă aparatul şi o să-ţi arate cum funcţionează, în caz că e unul pe care nu-l cunoşti.

La cinci dimineaţa, telefonul sună. Era Ryan, foarte

vioi.

— Johnny?

— El.

— Mâine e ziua cea mare. Azi n-avem nevoie de tine, aşa că profită, căci de mâine vei fi imobilizat în casă. Sau undeva unde te-am mai putea contacta. Aparatul e în drum spre tine. E bine?

— Bravo! Cei mai buni sunt englezii!

Ryan râse şi închise.

Când deschise uşa, rămase uimit în prag. Ea punea nişte flori într-un vas şi surâse când văzu surpriza de pe faţa lui. Camera mizeră fusese transformată. Pereţii zugrăviţi, curăţenie peste tot, iar pe un suport fixat în perete erau prinse în pioneze câteva poze decupate din reviste.

Fata începu să râdă.

— Nu exagera, te rog, e doar o mâzgăleală de zugrăveală.

— Cred că ţi-a luat o grămadă de timp.

— O zi şi o jumătate de noapte. Nu mai vreau să văd în viaţa mea o cutie de vopsea albă. Răzuitul pereţilor mi-a luat cel mai mult timp. Dumnezeu ştie de când nu mai fuseseră curăţaţi.

În timp ce închidea uşa spuse:

— E o treabă minunată. Mă simt tentat să mă mut aici imediat.

Fata îl privi cu ochii ei albaştri şi îi spuse şoptit:

— Aş vrea s-o faci.

Când văzu indiferenţa de pe faţa lui, deveni din nou vioaie.

— Ceai, cafea sau ciocolată caldă?

În timp ce beau din ceştile nou-nouţe, îl întrebă:

— Unde locuieşti când nu eşti aici?

— Oh, pe ici pe colo. Nicăieri, în mod special.

— Ce faci?

— Admir peisajul şi casc gura prin preajmă. Se opri. Şi ce-ai mai făcut în afară de zugrăveală şi decoraţiuni?

— Tata mi-a dat nişte bani şi mi-am făcut o listă cu

meseriile pe care mi-ar face plăcere să le practic.

— De exemplu?

— Infirmieră, asistentă socială stagiară, profesoară…

Se înroşi.

I

— Lucruri din astea.

— Ai fi bună în oricare din ele. Care e pasul următor?

— Să învăţ.

— Aici sau în Statele Unite?

— M-am gândit că mi-ar face plăcere să mai stau câteva luni aici la Amsterdam şi să mă întorc acasă la sfârşitul lui septembrie.

Rennie zâmbi.

— Să ştii că sunt mândru de tine. Te-ai pus repede pe picioare. Bravo.

— E în primul rând meritul tău.

— Nu, fata mea. Ce te face să gândeşti aşa?

— Nu ştiu, realmente nu ştiu. Tu crezi în tot ceea ce eu urăsc. Guverne, stabilitate, legi, reguli cărora trebuie să li te supui… totul. Dar într-un fel nu are importanţă. Ceea ce contează, în special, e cinstea ta. Şi tu nu încerci să forţezi pe nimeni să gândească ca tine. Nici măcar nu încerci să-i convingi. Şi asta e ceva.

— Te iau cu mine la un prânz de gală, aşa că dacă mai ai ceva de făcut, fă acum.

— Unde ne ducem?

— La „Schiller”. îl ştii?

— L-am văzut pe dinafară. E frumos.

De la restaurant se plimbară până în parcul Dam, unde se aşezară pe trepte, priviră mulţimea care hoinărea în soare. După o oră, o duse înapoi acasă, în Warmoesstraat, şi el se întoarse în Prinsengracht. La nouă era în pat.

Gabriella Said îşi strânse cu o mână capotul în jurul trupului, iar cu cealaltă făcu semne de rămas bun copiilor. Şoferul taxiului porni motorul şi porni pe drumul obişnuit spre şcoală. Când o luă la dreapta pe aleea îngustă care ducea spre pod, încetini şi aşteptă să treacă un Mercedes

mare. Deoarece îi semnaliza să tragă într-o parte, frână pentru a-l lăsa să treacă. Era prea atent la ce se întâmpla în faţă, aşa că nu observă omul care se apropie din spate.

Când acesta deschise portiera, şoferul se întoarse să-l înjure şi numai atunci observă că omul avea un pistol. Era aproape inconştient când fu tras afară şi urcat în Mercedesul mare.

Cele două portiere din spate fură deschise şi copiii înşfăcaţi imediat de doi oameni. O mână pe gură şi câte o înţepătură în braţ, pe care de-abia o simţiră.

Motorul taxiului funcţiona în continuare şi unul din oameni se aşeză la volan şi-l conduse spre poarta deschisă a vechii mori. Acolo, şoferul fu înghesuit în portbagajul propriei lui maşini, iar copiii împinşi în fundul Mercedesului. Totul dură doar două minute.

Mercedesul îşi continuă cursa, câţiva metri după pod, coti spre Gara Centrală, apoi spre sud, prin Rembrandtsplein.

Utrechtsestraat, Frederiksplein, peste Westeinde. Până ajunse la autostrada A 2.

Când trecură pe lângă complexul sportiv Overamstel, era ora nouă şi douăzeci. Ryan se uită din nou la ceas când făcură la stânga, pe autostradă. După patru kilometri, un indicator semnaliza drumul spre Joostendam. Maşina părăsi cu o hurducătură drumul, şi intră pe poarta deschisă a unei ferme dărăpănate. Ryan privi în depărtare, spre braţele morii de vânt luminate de soare.

La ora două, un dulgher care avea închiriat unul din cele două garaje din perimetrul Vechii mori, telefona la poliţia circulaţiei, reclamând că un taxi abandonat îi închidea ieşirea din garaj.

Taxiul era proprietatea unei companii de radio-taxi, care, când auzi despre ce e vorba, trimise un angajat să aducă maşina la sediu. Dar până să sosească persoana, poliţia îl descoperi pe şoferul taxiului, inconştient, în portbagaj şi chemase prin radio ambulanţa care era deja pe drum.

Telefonul lui Rennie sună la ora patru după-amiaza şi

când ridică receptorul, recunoscu vocea lui Ryan care îi spuse încet:

— S-a făcut. Totul e în ordine aşa că poţi să-i dai drumul, în camera mică de dormit, Rennie puse în funcţiune emiţătorul şi bătu cele două cuvinte ale codului, pentru a-l anunţa pe Paynter.

Khalim Said ridică receptorul şi vorbi în olandeză, dar răspunsul veni în engleză.

— Domnul Khalim Said?

— Da.

— Unde sunt copiii dumneavoastră, domnule Said?

— La şcoală.

— Mă tem că nu, domnule Said. Copiii dumitale sunt departe de casă. Ai vrea să-i mai vezi?

— Ce doriţi? Copiii mei…

— Nu e nevoie să vorbiţi, domnule Said. Răspundeţi doar la întrebarea mea. Doriţi să vă mai vedeţi copiii în viaţă?

Said simţi camera învârtindu-se cu el şi căzu pe un scaun.

— Ce înseamnă toate astea? Nu înţeleg.

— Ba da, domnule Said. Aţi vorbit cu o prietenă a mea la Londra despre un domn Masoii, da? O prietenă a prietenului meu. Eu vă vorbesc acum despre copiii dumneavoastră. V-ar conveni să faceţi un schimb? Nu avem prea mult timp. Dacă vă duceţi la poliţie, nu va fi bine pentru copii. Mai gândiţi-vă, domnule Said.

Cel ce vorbea de la capătul firului închise. Said chemă telefonista şi îi ceru să identifice numărul telefonului de la care i se vorbise.

— Nu se poate, domnule. Nu înregistrăm numerele celor care cheamă din afară.

Said încercă să se ridice, dar îi tremurau picioarele. Soţia sa intră în cameră aducând o tavă pe care se aflau două ceşti cu cafea şi frişca. Văzând cât e de palid, puse repede tava jos şi se grăbi spre el.

— Ce este, iubitule? Ce s-a întâmplat?

Observă că sudoarea îi curgea pe faţă şi avea respiraţia sacadată.

— Să chem doctorul. Stai liniştit. Said murmură:

— Nu, nu, copiii, nu. Ea zâmbi.

— Copiii sunt bine, cred că acum sunt în drum spre casă. Scutură din cap încet şi repetă gâfâind:

— I-au luat, i-au răpit.

Gabriela rămase nemişcată, cu o figură neîncrezătoare.

— Nu mai spune astfel de lucruri, Khalim.

— Tocmai mi-au telefonat… au spus că au copiii…

Doamne, nu pot să cred…

O privi şi scutură din cap, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraz…

— Totuşi e adevărat.

— Şi cer bani, da? Să plătim imediat. Astă-seară. Telefonează-le acum. Spune-le da… indiferent ce vor… le vom da tot ce vor.

— Dă-mi, te rog, un coniac, Gabbie.

Închise ochii şi-i ţinu aşa până bău prima înghiţitură de coniac din paharul pe care Gabriela i-l pusese în mână. După ce simţi efectul primei înghiţituri, bău şi restul.

— Stai jos, Gabbie. Trebuie să vorbim.

Ea îşi trase un scaun aurit lângă el şi-l prinse de mână.

— Fii calm, Khalim, linişteşte-te.

— Sunt incapabil, Gabbie. Atât de incapabil, ca şi când aş fi legat cu frânghii. Ne dau copiii în schimbul unui om. Un om care este prizonierul altor oameni, oameni asupra cărora nu am nicio putere.

— Nu înţeleg, Khalim. Care om? Care alţi oameni?

— Omul se numeşte Mason. Este englez. Cei care-l ţin prizonier sunt arabi şi ascultă de ordinele Damascului.

— De ce îl ţin prizonier?

— Au pus mâna pe tehnică de luptă, fabricată de evrei, ceva foarte sofisticat. Deoarece n-au izbutit s-o pună în funcţiune, l-au răpit pe Mason, cerând în schimbul eliberării lui ca prietenii lui să-i ajute să pună în funcţiune

aparatul.

— Dar ce legătură ai tu cu toată treaba asta?

— Am lucrat ca intermediar între Londra şi Damasc.

— De ce tocmai tu?

— Fiindcă vorbesc engleza şi o înţeleg. Pentru că am statut diplomatic, pentru că au încredere în mine.

— Cine e acest Mason?

— Este un om din serviciul secret englez, îi spuse privind-o.

Gabriela se încruntă, apoi faţa i se albi de furie.

— Trebuie să fii nebun. Să rişti siguranţa întregii familii pentru demenţii de la Damasc. Îţi sacrifici copiii, ca să faci să funcţioneze o maşinărie. De ce? De ce? Ce amestec aveai tu în toată afacerea asta?

O privi cu ochi rugători.

— Mi-au cerut-o, iubita mea. Sunt palestinian. Ei sunt poporul meu. Trebuia să fac tot ce puteam.

— Eşti nebun.

Apoi îi şuieră:

— Eşti un prost, un prost nebun. Îţi pui familia în pericol pentru câteva vorbe dulci care te flatează. Ce fel de om eşti?

— Nu înţelegi ce ar fi însemnat pentru mine să refuz? Ar fi fost o trădare.

— Mădezguşti.

Izbucni în lacrimi, împingându-l când vru s-o mângâie. Se învârtea în jurul camerei, hohotind, scuturând din cap şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Khalim căută în cartea de telefon un număr, apoi îl formă. Ca de obicei, răspunse o voce de femeie.

— Vreau să vorbesc cu domnul Paynter.

— Nu este liber pentru moment.

— Când pot să-l găsesc?

— Dacă e o urgenţă puteţi lăsa un mesaj. Ce să transmit?

— Vreau să-i comunicaţi domnului Paynter că trebuie să vorbesc urgent cu dânsul. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Aţi înţeles?

— Numele dumneavoastră?

— Khalim Said.

— Voi transmite mesajul.

La Londra, Paynter puse jos al doilea receptor.

— Bun. Am avut dreptate, vocea lui trăda, spuse rânjind. Ticăloşii, nu le place să mai încaseze şi ei.

— Lasă-l să mai asude o jumătate de oră, apoi contactează-L Vreau să aud ştirile. Anunţă-mă în birou când e momentul.

— Bine, domnule.

Paynter făcu numărul şi zâmbi când receptorul se ridică de la primul apel.

— Domnul Khalim?

— Da.

— Aici Paynter. Am auzit că m-ai căutat.

— Vreau copiii, Paynter. îi vreau în douăzeci şi patru de ore.

— Nu înţeleg. De ce să-mi telefonezi mie în legătură cu copiii tăi?!

— Au fost răpiţi, Paynter. Răpiţi!

— Asta-i un lucru foarte grav. Cu ce te pot ajuta?

— Oamenii tăi au făcut-o, ticălosule. Vor să-l eliberăm în schimb pe Mason.

— Înţeleg.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Mi se pare o idee foarte inteligentă. Te ocupi de aranjamentele necesare?

— N-am nicio putere, Paynter. Ştii foarte bine că nu am fost decât un intermediar.

— Nu tocmai, domnule Khalim, spuse Paynter blând. Ai jucat şi dumneata un rol.

— Am transmis doar mesajele dintr-o parte în alta. Nimic mai mult.

— Nu zău?! Dar soţia lui Mason, domnule Said? Fata de la Paris. Îţi aminteşti?

După câteva momente de tăcere, arabul spuse:

— Ai să mă ajuţi, Paynter, sau trebuie să mă duc la

poliţie.

— Va trebui să explici o groază de lucruri poliţiei olandeze. Abuz de putere diplomatică, amestec în răpirea unui englez, încercare de şantaj a guvernului englez. Presa va face un caz nemaipomenit… şi problema copiilor dumitale nu se va rezolva.

După câteva clipe de tăcere, continuă:

— De ce nu discuţi cu prietenii dumitale de la Damasc?

Înţeleg că au căpătat ce au dorit. Maşinăria funcţionează.

Sunt sigur că-şi vor opri partea lor din afacere. Spuneai că sunt oameni de onoare. Îţi aminteşti? Posed înregistrări după toate convorbirile noastre, dacă ai nevoie să-ţi aminteşti…

I

— Ce vrei să fac, ticălosule?

— Te rog, te rog, domnule Said. Vulgaritatea nu ajută la nimic. Ar fi înţelept să-i crezi pe cei care ţi-au telefonat, altfel, vor crede că ceea ce este bun pentru Mason va fi bun şi pentru copiii dumitale.

— Ce înseamnă asta?

— Ai sugerat că prietenii dumitale ar putea să-şi piardă răbdarea şi să-l omoare pe bietul Mason. La fel şi oamenii care au luat copiii dumitale ar putea deveni nerăbdători.

— Vrei să spui că mi-ar omorî copiii cu sânge rece?

— Mă indignează acest cuvânt, domnule Said, mă indignează. Mi-ai cerut sfatul şi ţi l-am dat. Nu am nimic de-a face cu problema dumitale. Te-ai implicat într-o afacere foarte periculoasă. Şi bănuiesc că ai făcut-o cu bună ştiinţă. Nu a ieşit aşa cum te aşteptai şi acum depinde numai de dumneata să rezolvi problema. Nu de mine.

— Damascul s-ar putea să nu facă ceea ce cer eu.

— Sunt sigur că o vor face, domnule Said. Ar trebui cel puţin să încerci şi cât mai repede.

— Dacă aranjez, dumneata te vei implica?

— Nu pot s-o fac decât în cazul că cealaltă parte mi se adresează şi ea. Atunci, aş putea să le recomand să te ajute, în orice mod ar putea s-o facă.

— Te blestem Paynter, în numele familiei mele, te blestem.

Said închise telefonul, ştiind că soţia sa îl pândea tăcută din uşă. Privi la ceas, era ora unu noaptea la Damasc, dar el ridică telefonul.

O jumătate de oră pleda şi înjură în arabă, furios de răceala şi calmul interlocutorilor.

O oră mai târziu, în timp ce stătea epuizat în fotoliu, telefonul sună din nou. O altă voce, cu un uşor accent spuse:

— Sunteţi gata să faceţi schimbul, domnule Said?

Răspunse cu vocea răguşită de cât ţipase până atunci:

— Pentru numele lui Dumnezeu. Nu-l am eu pe Mason. Trebuie să-i conving pe alţii.

— Ar trebui să te grăbeşti, prietene. Fetiţa dumitale pare că nu se simte bine. Nu putem aştepta prea mult. Poate cel mult încă douăzeci şi patru de ore.

Şi telefonul amuţi.

Paynter îi telefona lui Rennie şi îi relată cifrat conversaţia lui cu Said. De-abia închisese telefonul, că sună soneria. Era Ryan, care părea speriat.

— Avem o problemă, Johnny şi nu ştiu ce să fac.

— Stai jos. Whisky sau gin?

Ryan preferă whisky. În timp ce-i întindea paharul cu băutură, spuse:

— Ce problemă?

— Fetiţa, Nadia. Când s-a trezit era clar că nu se simţea bine. Tremura şi plângea. L-am pus pe Josh să încerce să o liniştească. Are cinci copii şi ştie cum să-i distreze şi să glumească cu ei. Dar fetiţa nu înţelege engleza. Vorbeşte olandeza, puţin italiana şi arabă, aşa că nu a mers prea grozav. Nu vrea să mănânce nimic. Am

culcat-o, dar în timpul nopţii s-a trezit Sau cel puţin ţinea ochii deschişi şi de atunci stă cu ei aşa. Respiră normal, nu are temperatură, dar nu vorbeşte, nu se mişcă şi nici nu dă semne că ar recunoaşte pe cineva L-am dus lângă ea pe fratele ei, dar nu a părut să-l recunoască.

— Ce crezi că este?

— Habar n-am. E ca şi când ar fi în comă. Nu sunt doctor, dar mi se pare că e vorba de o stare de şoc.

— Aţi încercat s-o ridicaţi în capul oaselor? Sau s-o mişcaţi?

— Este moale ca o păpuşă de cârpă.

— Dar băiatul?

— El se simte bine. Este foarte britanic şi băţos. Când a văzut în ce stare este sora lui, s-a speriat, dar a căutat să nu arate.

— Ce ai de gând să faci? Ryan nu răspunse imediat.

— Cât crezi că poate să mai dureze?

— Momentan nu se mişcă nimic. Tovarăşii lui Said de la

Damasc sunt cei care trebuie să facă primul pas. Dar nu le convine să-şi piardă prestigiul.

Ryan se ridică.

— Mai bine mă întorc. Păstrăm legătura. În caz că se întâmplă ceva să te pot anunţa. Apropo… Paynter spunea că poate ar fi necesar să înregistrăm un apel din partea copiilor către tatăl lor. Dacă te interesează, o am deja.

— Las-o baltă, Pat. Astea-s ideile lui Paynter, nu ale mele. N-am ajuns încă atât de rău!

— Ne vedem curând.

— Bine.

Adele Palmer tocmai deschidea magazinul când Rennie ajunse acolo, a doua zi dimineaţă.

Îi zâmbi.

— Ce zici, azi sunt atât de norocos încât să putem lua masa împreună?

Avea faţa palidă şi ochii roşii şi Rennie ghici că Said sau Gabriella o puseseră la curent cu ce li se întâmplase. Ea scutură din cap.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, Johnny. Dar nu cred că am chef de aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat?

Pentru moment crezu că i se va destăinui, dar Adele invocă cu totul altceva:

— I-am promis Gabriellei să stau astă-seară cu ea.

— Hai să-i luăm şi pe ei.

Buzele începură să-i tremure şi o lacrimă îi curse pe obraz. De-abia putu să şoptească:

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, Johnny. Gabbie e atât de disperată încât aproape şi-a ieşit din minţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Am promis să nu spun nimănui.

Privi îndelung pe fereastră, apoi se întoarse şi-l privi în faţă.

— Ai să-i ajuţi, dacă ţi-o vor cere?

— Cum pot să-ţi răspund, Adele, când nici nu ştiu despre ce e vorba?

— Te rog ceva… plimbă-te prin împrejurimi cam zece minute, timp în care-i telefonez Gabriellei.

— S-a făcut. Crezi că sunt suficiente zece minute?

— Da, destul.

Rennie se plimbă agale pe trotuarul însorit, apoi, după ce trecură cele zece minute, se întoarse din nou la galerie. Adele părea a-şi fi recăpătat calmul.

— Am vorbit cu Khalim şi Gabriella. Ea ar vrea se vorbească cu dumneata.

Se întoarse şi-l privi cercetător.

— Ai spus că eşti aici la Amsterdam ca să cauţi o persoană care a dispărut. E adevărat?

El aprobă.

— Da.

— Poţi să juri că este adevărat?

— Dacă insişti, da. Dar ce importanţă are asta?

Respiră adânc, apoi expiră aerul încet ca şi când ar fi vrut să capete curaj.

— Gabriella vrea să te vadă. O să vină în câteva minute. Peste voinţa lui Khalim, care a spus că divorţează

dacă vorbeşte cu dumneata despre necazurile lor.

— Care este problema?

— Vrea să-i găseşti copiii. Au fost răpiţi. Vei fi plătit, oricât ai cere. Vrei să o ajuţi? E disperată.

— Lasă-mă întâi să-i vorbesc.

— Te rog, ajut-o, Johnny. Mi se sfâşie inima când o văd în starea asta.

Privi peste umăr.

— Uite-o, a şi venit. Fii bun cu ea.

Gabriella avea pupilele atât de dilatate, încât părea că ochii ei nu mai erau căprui, ci aproape negri. Purta o rochie de vară, albă. Adele îi aduse un scaun ca să se aşeze.

— I-am spus lui Johnnie, Gabbie.

Rennie îi vorbi blând.

— Întâi aş vrea să vorbim despre Khalim. De ce ţi-a interzis să stai de vorbă cu mine? Poate că are un motiv întemeiat. Poate că el are situaţia sub control şi un străin ar putea să dea totul peste cap.

— Nu controlează nimic. E incapabil. Lasă-mă să-ţi spun ce s-a întâmplat.

Îi spuse tot ce ştia şi când termină, Rennie o rugă:

— Lasă-mă să vorbesc eu cu Khalim. Tu rămâi aici cu Adele, în cinci minute ajunse la apartamentul lui Said. Aşteptă timp îndelungat până i se deschise. Cea care o făcu, fu bucătăreasa. îi dădu bună ziua, fără să ia seama la protestele ei, şi intră direct în camera de zi. Said stătea cu telefonul pe genunchi. Dădu din cap cu îndărătnicie.

— Nu vreau să ne ajuţi, domnule Rennie.

— Nici n-am spus asta, Khalim. Gabriella mi-a povestit ce s-a întâmplat. Am lăsat-o cu Adele. Mi-a cerut să-i găsesc copiii, dar i-am spus că vreau să vorbesc mai întâi cu dumneata.

Khalim furios, îl întrebă:

— De ce să pierzi o şansă de a câştiga nişte bani?

— Putem vorbi?

— Nu avem ce.

— Insist totuşi.

— Nu te pot opri.

— N-ai decât să-mi ceri să plec, Khalim, şi voi pleca.

— Nimeni nu poate face nimic. Nici eu, nici tu, nimeni.

— Pot să stau jos?

Khalim îi arătă un scaun şi după ce se aşeză cu faţa spre el, Rennie îl întrebă.

— Ştii cumva unde e ţinut prizonier, englezul?

— Da. E pe un remorcher, pe canalul Hilversum, mai sus de un lac navigabil, numit Loosdrechtse.

— Mă poţi duce acolo, dacă e nevoie?

— Da.

— Îmi poţi arăta pe o hartă unde e?

— Da.

— Câţi oameni ai pe navă?

— Nu sunt oamenii mei, Rennie... Nu... sunt... oamenii... mei. Era aproape gata să izbucnească în plâns.

— Câţi sunt, Khalim?

— După câte ştiu, cinci.

— Toţi sunt arabi?

— Nu. Numai unul e arab. El este cel care-i comandă.

— S-ar supune unui ordin de-al tău?

— Bineînţeles că nu. Mi-ar râde în nas.

— Cine i-a încredinţat comanda?

— Cei de la Damasc.

— Ce ţi-au spus când ai vorbit cu ei?

— Erau foarte calmi. Mi-au spus că or să examineze problema şi or să mă anunţe.

— Şi când o vor face?

— Dumnezeu ştie. N-au spus.

— În ce termeni v-aţi despărţit?

— I-am înjurat. Am jurat că dacă nu fac nimic, eu nu voi mai ridica niciun deget pentru Palestina sau orice altă ţară arabă.

Continuă, ridicând din umeri:

— M-am purtat ca un birjar, nu ca un diplomat.

— Cât de importante sunt persoanele implicate? Au funcţii mari?

— Sunt de rangul trei, cam pe acolo.

— Mai sunt şi alte guverne implicate? De exemplu iranienii?

— Ei ştiu. Au dat cea mai mare parte a fondurilor, dar nu sunt implicaţi în alt fel.

— Poţi dovedi că Siria şi Iranul sunt implicate?

— Nu cu probe scrise.

— Dar poţi da detalii despre persoanele care te-au contactat?

— Da.

— Gabbie spunea că arabul care-l ţine prizonier pe Mason nu mai ascultă de ordinele lor. Cei din Damasc ştiu asta?

— Sunt sigur că o ştiu. Dar dacă s-ar afla că ordinele lor nu sunt ascultate, prestigiul lor ar fi ştirbit.

— În ceea ce-l priveşte pe Paynter, omul de la Londra, despre care a vorbit Gabbie –, ai un număr de telefon unde îl poţi chema?

— Da.

— Bun. Şi o ultimă întrebare. Vrei să te ajut?

— Cum ai putea, Johnny? Nimeni nu mă poate ajuta. Rennie observă că începuse să o lase mai moale.

— Eu cred că da. De fapt, sunt sigur că pot.

— De ce te-ai mai băga şi tu?

— Vrei sau nu să te ajut? Sunt obişnuit să mă ocup cu astfel de situaţii. Cred că pot să-ţi aduc copiii înapoi, în câteva zile.

— În ce fel?

— Prima mişcare ar fi ca tu şi Gabriella să vă mutaţi la un hotel. Undeva mai la margine, nu în centru. Hotelul Amstel ar fi cel mai nimerit.

— De ce, pentru Dumnezeu!… Trebuie să aştept telefonul răpitorilor.

— Cei de la Damasc se pot speria că ai putea informa poliţia sau că vei vorbi cu presa. Nu pot scăpa hăţurile din

mâini. Aşa că vă vor curăţa pe amândoi.

Pe faţa lui Khalim se citea spaima.

— Dar sunt prietenii mei!

— De ce te-ai amestecat în afacerea asta, Khalim?

— Pentru binele ţării mele, Palestina.

— Tot aşa şi ei vor fi cu conştiinţa împăcată după ce vă vor ucide. Totul a fost făcut pentru o cauză dreaptă!

— Şi dacă ne mutăm?

— Eu voi rămâne aici. Voi negocia cu Paynter.

— Bănuiesc că eşti obişnuit cu astfel de probleme, din cauza meseriei dumitale.

— Da. Dumneata eşti implicat sufleteşte şi ei ştiu asta. Ei ştiu cât de vulnerabil eşti.

— Lasă-mă să mă duc să vorbesc cu Gabbie.

O oră mai târziu, Rennie se întoarse la Prinsengracht. Înainte de plecarea lui Khalim, Gabbie şi servitorii se mutaseră la hotelul Amstel. Khalim îi puse în faţă o hartă pe care îi arătă unde era ancorat remorcherul. Formă numărul de telefon a lui Paynter, o linie specială, şi aşteptă zgomotul făcut de ridicarea receptorului. Răspunse chiar Paynter.

— Paynter la telefon.

— Rennie.

— Doamne Iisuse, am crezut că înnebunesc încercând să dau de tine. Ce naiba se întâmplă?

— Said m-a angajat oficial să port negocierile în locul lui.

— Glumeşti.

I

— Nicidecum. E disperat, iar prietenii lui din depărtare nu se grăbesc. Afară de asta, se pare că persoana care îi reprezintă aici, nu mai e dispusă să le execute ordinele. E un nebun. O face din plăcere.

— De unde ştii tu toate astea, Johnny? Cum şi de ce l-ai făcut pe Said să-ţi paseze afacerea?

— Nu am timp să-ţi explic. Mă tem că nebunul are să strice totul, terminându-l definitiv pe prietenul nostru

comun.

— Şi cu cine vei negocia?

— Cu nimeni.

Trecură câteva clipe de linişte, apoi Paynter spuse:

— Atunci? Cum o să procedezi?

— O să-l contactez personal pe nebun. Cât mai curând.

— Deci, ştii unde se află prietenul nostru?

— Cu aproximaţie, de un kilometru şi jumătate. îl găsesc eu... bine?

— Nu-mi place deloc treaba asta, Johnny. Pare o nebunie.

— Este, dar e singura cale.

— Aş putea încerca să cer Ministerului de Externe să facă presiuni asupra Damascului. Vor sări în sus, dar s-ar putea să coopereze.

— Ar dura prea mult timp. Damascul ar putea răspunde că nu are habar despre ce vorbim.

— Bine. Procedează cum crezi tu. Dar, pentru Dumnezeu, totul în cel mai mare secret. Dacă afacerea devine publică, bomba va exploda cu adevărat. Ai înţeles?

— Înţeles!

I

Rennie se întoarse la locuinţa lui Said cu intenţia să caute dacă nu există vreo dovadă concretă a amestecului lui Said în răpirea lui Mason, în caz că s-ar fi deschis o anchetă sau un proces. Dar puţin timp de la sosirea sa, cineva sună la sonerie. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă prin vestibul şi deschise uşa de la intrare.

Afară erau o maşină a poliţiei şi doi poliţişti în uniformă.

Poliţistul mai în vârstă întrebă:

— Domnul Said? Rennie negă.

— Nu este aici. Vă pot fi de folos?

— Poate. Am vrea să stăm de vorbă.

Cei doi poliţişti îl urmară în camera de zi şi înainte de a se aşeza, aruncară o privire în jur.

— Suntem de la Serviciul de Cercetări Criminalistice

al poliţiei din Amsterdam. Cercetăm o crimă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Unde se află domnul Said?

— Lipseşte câteva zile. Nu ştiu sigur unde se află. Cred că în excursie. Eu am grijă de apartament în lipsa lor.

— Unde sunt copiii săi?

— După câte ştiu, sunt împreună cu părinţii. Dar ce legătură au toate acestea cu o crimă?

— Un şofer de taxi a fost atacat şi intoxicat cu o substanţă chimică. Suferea de inimă. Nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa şi a decedat noaptea trecută.

Aşteptă ca Rennie să comenteze, dar deoarece acesta tăcea, poliţistul continuă:

— Am făcut cercetări la firma unde lucra şi se pare că era angajat să ducă, zilnic, copiii domnului Said la şcoală.

Prietena sa ne-a spus că, în dimineaţa când a fost atacat, urma să ducă copiii la şcoală, ca de obicei.

— Când s-a întâmplat aceasta?

— Acum trei zile.

— Copiii domnului Said au lipsit de la şcoală toată săptămâna. Asta o ştim cu precizie. Am cercetat la şcoală. Pot să vă întreb cum vă numiţi?

I

— John Rennie.

— Sunteţi englez?

— Da.

— Ce faceţi aici, la Amsterdam?

— Lucrez la o mare firmă de avocaţi din Londra. Sunt aici pentru afaceri.

— Am găsit amprente de copil în taxi. Am vrea să le comparăm cu amprentele copiilor domnului Said. Când se vor întoarce?

— Au spus că peste cinci sau şase zile.

— Păstraţi legătura cu domnul Said?

— Nu. A spus că va telefona ca să anunţe când se vor întoarce.

— Vă rog să-i spuneţi să ia legătura cu noi cât mai

curând posibil.

Amândoi poliţiştii se ridicară. Cel în vârstă spuse:

— Domnul Said părea îngrijorat când l-aţi văzut ultima oară?

— N-aş putea spune. De ce ar fi fost îngrijorat?

— Avem o teorie. Nu pare plauzibilă, dar s-ar potrivi cu cele ce ştim.

— Cum sună?

Poliţistul zâmbi.

— Teoriile poliţiştilor sunt cunoscute doar de cei avizaţi.

Vă mulţumim pentru ajutor.

În timp ce plecau, priviră din nou prin cameră cu falsă indiferenţă. După ce-i conduse afară, trecură aproape zece minute până ce Rennie auzi maşina poliţiei plecând. Renunţă la percheziţie şi se întoarse la Prinsengracht.

Ajuns acasă, adună toate obiectele de care avea nevoie: binoclu, hărţi, emiţătorul portabil şi părţile componente ale pistolului ascunse în cutia de rezervă a radioului căptuşită cu plumb. Nu avea decât douăzeci de cartuşe în cele două încărcătoare, dar dacă nu erau de ajuns, asta nu va mai fi problema sa. Pregăti sandvişuri şi le împacheta. Mâncă două ouă fierte în timp ce se uita la harta făcută la scară mare. Ar câştiga timp dacă ar lua-o pe autostrada A2 şi ar coti spre est, pe drumul spre marele lac Loosdrechtse şi apoi spre moara de vânt. Dar aceasta era calea pe care ei s-ar fi putut aştepta să vină cineva. În schimb, dacă ar urma drumul către Weesp, apoi spre sud, până la Nederhorst, ar trece prin oraş şi ar putea lăsa maşina mai departe de moară.

Dormi adânc patru ore, apoi se spălă şi se bărbieri, încet şi cu grijă. Reuşi să ajungă tocmai când deschideau birourile care închiriau maşini. Mai cumpără un termos pe care-l umplu cu cafea la un restaurant, un kilogram de pere, pâine şi numărul din ziua aceea, al ziarului „De Telegraaf. Era un anunţ despre moartea unui şofer de taxi, dar fără nicio menţiune că ar fi vorba de o crimă.

Când ajunse la Weesp, văzu un om pe bicicletă, care avea legate de ghidon undiţe de pescuit, iar la spate un coş de răchită. Umblă pe străzi zece minute, până găsi ce căuta. Era o fierărie care, la intrare, avea într-o ladă undiţe de pescuit. Nu pescuise în viaţa sa, dar negustorul îi arătă ce să cumpere şi cum să monteze undiţa, să lege cârligul şi momeala. Mai cumpără un minciog, un scaun pliant şi o cutie cu viermi.

Parcă maşina la aproape un kilometru de moară, lângă un indicator ce arăta direcţia spre următorul sat, Vreeland.

Cerul era albastru, iar o briză uşoară stârnea mici valuri pe apa canalului, făcând să se aplece trestiile şi iarba de pe mal. Un fel de taluz cam de un metru şi jumătate se ridica pentru ca apoi să coboare în pantă spre câmpiile de dincolo de canal. Pantele taluzului erau acoperite de o mare de maci roşii de câmp şi tufe de margarete.

Îngenunche pe creasta digului şi-şi fixă binoclul spre nava care se afla în mijlocul unui grup de trei ambarcaţiuni. Cum îi spusese Jan, era mare şi urâtă, construită să remorcheze şlepuri încărcate cu cărbuni şi, în niciun caz, nu semăna cu o navă de agrement. Avea cam cincisprezece metri lungime, un pescaj mic, cu o cabină de lemn la timonă, acoperită de o vopsea scorojită. În faţa timonei avea o gură de ventilaţie. De-abia putu distinge numele pictat la proră, „Het Vlaamsche Leeuw” – „Leul Flamand”. Lângă cabina de la timonă, era un om aşezat pe un scaun. Rennie îl văzu cum îşi aprinde o ţigară. Cea mai apropiată ambarcaţiune era o şalupă lungă de vreo opt metri şi cu toate pânzele strânse. Distanţa până la treptele ce coborau sub punte era de vreo doi metri.

Rennie coborî pe câmp şi merse în lungul digului aproape trei sute de metri. Cătărându-se din nou pe dig, se culcă pe burtă şi după ce avu grijă ca lentilele binoclului să nu reflecteze razele de soare privi printre tufele verzi, înalte, de trifoi care acopereau digul.

Se vedeau acum în navă doi oameni. Cel care fuma

avea capul lăsat pe spate, rezemat de peretele cabinei, cu ochii închişi. Rennie deduse că nu fuma tutun. Avea pielea puţin colorată şi faţa ciupită de vărsat. Cel care stătea în faţa lui era cu siguranţă arab. Avea părul negru, mustaţă şi barbă, iar pielea de pe trupul slab era mult mai închisă la culoare. Avea un prosop în jurul mijlocului, şedea cu mâinile în şolduri şi Rennie auzea, slab, glasul său supărat, în timp ce ţipa la omul care fuma.

Timp de o oră puntea rămase pustie. Apoi, Rennie distinse pe drumul ce venea din direcţia morii o siluetă în mişcare. Când îşi aţinti binoclul asupra ei văzu că era vorba de doi oameni. Unul pe bicicletă şi celălalt mergând alături.

După atitudinea lor, se vedea că sunt foarte siguri că nu sunt urmăriţi. Păreau destinşi şi nepăsători. Rennie îşi aminti de antrenamentele din tinereţe. Trebuie să ai un plan precis înainte de a acţiona. Apoi, îl îndeplineşti. Era o regulă în care credea. Sunt unii oameni cărora le place să facă planuri complexe, presupunând variante diverse pentru orice eventualitate, întotdeauna fusese remarcat cât de uşor îşi îndeplinea el misiunea. Experienţa îi dovedise că era întotdeauna uşor, când aveai intenţii precise. Rareori reuşeai dacă nu era aşa. Şi dacă reuşeai, întâmpinai întotdeauna mai multe greutăţi decât în mod obişnuit.

Acum avea un singur obiectiv. Să-l omoare pe arab. El era cheia. În momentul în care ceilalţi îl vor vedea mort, va fi de ajuns. Erau nişte bandiţi, dar nu nişte fanatici, nici psihopaţi. Nu erau decât nişte oameni plătiţi. Şi după cum remarcase, nici nu erau de încredere.

Cei doi urcară pe navă o cutie de carton care părea să conţină articole de băcănie. Lăsară bicicleta pe iarbă.

Cineva dinăuntru trase la o parte una din perdelele ce acopereau intrarea în cabină, dar Rennie nu izbuti să distingă nimic înăuntru. De pe vas, se auzi un radio şi o voce care făcea un anunţ, apoi muzică rock sau rap. Rennie nu ştia să facă deosebirea.

Se întoarse şi merse pe câmp până aproape de ecluză. Mai dorea să afle doar poziţia cabinei timonierului şi să găsească o modalitate de a ajunge în interiorul navei.

Stând pe dig, îşi pregăti undiţa după care înfipse vârful cârligului în mânerul de plută, aşa cum îi arătase negustorul. Cu sacul pe un umăr şi cu undiţa pe celălalt, porni înapoi spre locul unde erau ancorate cele trei nave.

În timp ce se apropia de ele, se opri des privind spre apă, ca şi când căuta un loc bun de pescuit. Când trecu prin dreptul navei îl zări pe arab care stătea la pupă aşezat pe o cutie. Rennie îl salută, însă arabul, preocupat să-şi şteargă cu cârpa sudoarea de pe ceafă, nu-i răspunse. Cabina avea doar o uşă batantă care ducea sub punte.

Găsi un loc bun de observaţie în dreptul celei de-a treia nave, cam la două sute de metri de „Leul Flamand”. Cu mişcări măsurate, puse momeală în cârlig şi, după ce aruncă nada în apă, se aşeză pe scăunel.

La prânz mâncă sandvişurile şi-şi turnă cafea în capacul de plastic al termosului. Atmosfera era liniştită şi nu fu decât o singură dată tulburată de un strigăt care se auzi dinspre navă. Câteva şalupe trecură pe canal stârnind valuri care prelinseră pe malul canalului agitând trestiile. Când căldura deveni prea puternică, se mută la umbra digului, întins pe spate ca şi când ar fi dormit. De unde se afla, putea să vadă puntea din spate şi cabina timonierului. Un om dormea aşezat pe un colac de frânghii sprijinindu-se cu spatele de parapet. Examina cu atenţie puntea şi calculă că distanţa până la treptele care duceau jos era aproximativ de doi metri.

Când soarele începu să apună Rennie îşi adună toate lucrurile şi porni înapoi, în lungul cheiului. Arabul care tocmai apăru de sub punte se opri un moment şi privi spre Rennie, apoi îl zgâlţâi pe omul care dormea.

Rennie trecu fără să-i arunce vreo privire şi când, într-un târziu, privi spre nave, nu le mai zări deloc din cauza aburilor ce se ridicau din canal.

După ce ajunse la maşina parcată lângă vechea ecluză, fără să-i pornească motorul, o împinse vreo

cincizeci de metri, până în apropierea cheiului, mai aproape de nave. După câteva manevre, o aşează în direcţia de plecare, ca să fie gata să dispară cât mai rapid. Îşi înfăşură în jurul pieptului funia de nylon şi fără să o lege prea strâns, apoi îşi luă numai cuţitul, pistolul şi rola cu bandă adezivă, după care se îndreptă spre canal.

Când văzu aprinzându-se lumina în cabină, coborî de pe dig pe câmp. După zece minute se furişă până pe creasta digului şi căută un loc de observaţie potrivit. Exact în dreptul vasului. Apăsă pe butonul ce lumina cadranul ceasului. Era nouă şi cincisprezece minute. Mai avea trei ore de aşteptare.

Rennie şedea lungit pe spate privind cerul înstelat. Ar fi fost mult mai uşor să fi făcut asta chiar de la început, atunci când Jan îi spusese unde era nava. Să-l fi lichidat pe arab, să-l fi eliberat pe Mason şi partida ar fi fost terminată. Dar, nici el şi nici dobitocii de la Damasc nu ştiau că pe ambarcaţiunea lor, „Leul Flamand”, era un răzvrătit. Şi nimeni nu putea ghici cum ar fi reacţionat, când mielul adus pentru sacrificiu ar fi fost eliberat. Cine poate şti ce mărturisiri făcuse Mason şi dacă le-ar fi fost sau nu de folos, pentru propagandă şi pentru îmbunarea poliţei. Dacă nu ieşeau în câştig, cel puţin erau siguri şi satisfăcuţi că şi britanicii pierduseră. Era una din acele operaţii păguboase, în care tot ce puteai face era să spui pas tot timpul. Probabil asta şi voiau, Paynter şi toţi şefii. Nu era vina lor că lucrurile ieşiseră prost. Chiar dacă arabii nu ar fi pus mâna pe Mason, tot ar fi înhăţat pe cineva. Şi dacă te gândeşti, tot mai bine era că-l luaseră pe Mason. Un bărbat înfrânt, fiindcă se însurase cu o femeie nepotrivită. Altul, ar fi luat otravă decât să vorbească.

Khalim Said poate fi un diplomat şi chiar un bun om de afaceri. I-a fost fatal însă când a vrut să facă ceva ce nu se potrivea caracterului său. Şi Khalim Said se băgase până în gât atunci când, vrând să-şi dovedească patriotismul şi devotamentul faţă de Ierusalimul arab şi Palestina, o sedusese pe Fleur Mason. Probabil, sperase că făcând acest sacrificiu totul se va termina. A căzut în cursă

şi atunci când i s-a cerut să facă pe intermediarul, fără să se gândească că-l vor avea la mână. Ar fi suficientă doar o şoaptă la urechea nevestei sale pentru a-i distruge căsnicia. Khalim Said nu era străin de realităţile ascunse în spatele ipocriziei diplomatice. Capabil să reuşească unele manevre diplomatice de mai mică anvergură, când a fost pus în faţa realităţii crude, a devenit, şi el, un miel de sacrificat.

În ciuda soarelui din timpul zilei, începuse să se lase frigul. I-ar fi plăcut să bea acum o gură de cafea, dar asta nu era în program. Frânghia, banda adezivă, pistolul şi cuţitul erau mai importante şi acum era momentul lor.

Revenind pe înălţimea digului, privi din nou spre remorcher. Distinse o siluetă în întuneric, în dreptul pasarelei ce făcea legătura cu malul. Individul care fuma, tuşi, apoi traversă pasarela şi se îndreptă spre puntea din spate. Era arabul. Rennie îl auzi în timp ce traversa pasarela cum scuipă în apă.

Rennie avu un moment de ezitare, apoi trase piedica pistolului, fixă butonul pentru surdină şi trase piedica. Câteva raţe îşi luară zborul măcănind, departe pe canal. Fără să facă vreun zgomot, Rennie se furişă de-a lungul pasarelei, spre locul unde, cu câteva minute înainte, stătuse arabul. În aer se simţea mirosul dulceag de drog. Înainte să păşească pe navă aruncă o privire de-a lungul punţii. Omul se rezema de parapet. Rennie puse pistolul în buzunar şi scoase cuţitul din buzunarul interior al vestei. Se descălţă, apoi sări pe punte şi se ghemui. Arabul nu se întoarse decât când ajunsese la un metru de el; văzând cuţitul în mâna lui Rennie deschise gura să ţipe, dar Rennie îl împinse cu mâna stângă, iar cu mâna dreaptă înfipse cuţitul în pieptul gol al omului. Cuţitul scrâşni făcându-şi loc printre coaste, după care lama intră în corp până la plasele, iar sângele cald i se prelinse pe mână. Culcă mortul pe punte şi înjură că nu adusese o lanternă. Coborî scara care ducea sub punte, având grijă să sprijine cu umerii uşile batante ca să nu facă zgomot când se închid. Mirosul de corpuri omeneşti şi droguri era greţos.

Pipăi căutând comutatorul, însă fără să-l găsească. Scoase pistolul şi trase, fără să folosească amortizorul, un foc în aer. Ecoul împuşcăturii răsună câteva clipe apoi se aprinse lumina. Pe culoarul dintre cabine îşi făcuse apariţia, gol, unul dintre surinamezi.

Îi făcu semn omului s-o ia înainte. Era peste fire de înalt, iar mersul îi era nesigur. Gâfâia şi se holbă când Rennie întrebă, în limba olandeză:

— Unde este englezul?

Omul îi arătă spre direcţia din care veniseră. Rennie îl întoarse şi-l înghionti cu pistolul împingându-l înainte. Uşa unei cabine se deschise şi un individ cu faţa tuciurie se holbă la ei. Rennie trânti uşa cabinei, lovindu-l în faţă şi-l auzi urlând de durere.

Mason zăcea pe nişte saltele murdare, aşezate pe podea. O lampă era aprinsă. Arăta îngrozitor.

— Ce se întâmplă? murmură.

— Sunt Rennie, Mason, John Rennie. Ia pistolul meu, coboară de pe remorcher şi aşteaptă-mă.

Mason se clătină, încercând să se scoale. Rennie îl ajută luându-l de braţ şi împingându-l spre ieşire. Rennie păstră pistolul. Mason era incapabil să-l ţină în mână şi nicidecum să poată trage. Erau şapte cabine şi numai trei erau ocupate, întruna, era omul cu nasul sfărâmat de uşă, legându-se încet pe pat. În celelalte două, indivizii erau pe altă lume. Rennie observă pipele pline şi resturi cafenii în farfurii.

Îl încuie pe lungan într-una din cabine apoi urcă pe punte trecând prin cabina timonierului.

Considerase că nu mai era necesar să-i lege fiindcă aveau să fie incapabili să se mişte ore întregi şi chiar şi după aceea.

Mason, ghemuit, zăcea pe dig. Privindu-l, Rennie îşi dădu seama că nu era în stare să facă un pas, iar până la maşină era aproape un kilometru.

Îngenunche lângă el, iar Mason îl privi. Se zbătu puţin când Rennie îl săltă pe umăr. Mason era uşor ca un fulg. Rennie se grăbi cât putu în lungul cheiului, ca nu

cumva cineva să fi auzit împuşcătura şi să cheme poliţia.

De două ori trebui să se oprească şi să-l lase pe Mason pe iarbă. A doua oară acesta vomită.

Îl aşeză pe bancheta din spate şi apoi deschise portbagajul. Luă emiţătorul şi apăsă pe butonul de chemare. În timp ce aştepta stabilirea contactului, îşi privi ceasul. Era unu şi un sfert. De-abia la al treilea apel, se stabili contactul şi o voce spuse:

— „Piramida". Rennie spuse:

— „R" e acolo? Aici e „Sandviş". E urgent.

— Stai pe recepţie. Te va chema.

Rennie mută pârghia în dreptul inscripţiei „Vizual". În mai puţin de un minut, becul roşu din dreptul inscripţiei se aprinse, iar un led licări sub iniţialele „SPK".

— Aici e „Sandviş". Mă auzi?

— Tare şi clar.

— Cele două zâne să se ducă acasă la ora zece. Înţeles?

— Înţeles. Vom livra. Urgenţă, situaţia se deteriorarează.

— Poate voi fi acolo. Faceţi-vă că nu mă cunoaşteţi.

Terminat.

— SPK, de la Speak – vorbeşte (n. trad)

— Recepţionat.

Călătoria până la Amsterdam i se păru interminabilă, cu toate că şoselele erau aproape goale. Doar câteva camioane îndreptându-se spre piaţă.

Parcă maşina la nouă sute de metri de casa sa. Prinsen-gracht era pustie, dar după cum se spune în armată, timpul pentru recunoaştere este rareori un timp pierdut.

În interiorul apartamentului totul era aşa cum îl lăsase.

Se întoarse la maşină. Mason era conştient şi Rennie conduse maşina până în dreptul uşii, apoi îl cară în apartament.

Îl aşeză încetişor pe sofaua mare. îl dezbrăcă cu grijă, îi făcu o baie şi-l şterse pe faţă. Avea vânătăi şi răni

în lungul coastelor, şi pe burtă, iar scrotul arăta ca un balon roşu. După ce-l aşeză pe Mason pe unul din paturi, se uită la ceas. îi va telefona lui Said la ora şase şi jumătate. Între timp, va raporta la Londra, apoi va face o baie.

Îi răspunse ofiţerul de serviciu şi îl încredinţa că îl vor chema pe Paynter imediat. Dăduse ordin să fie trezit indiferent de ora la care va suna Rennie. Probabil va primi un telefon în cincisprezece minute; dar telefonul sună după cinci minute.

— Tu eşti, Johnny?

— Da. S-a făcut. Mason este cu mine. Şi micuţii noştri

prieteni se vor întoarce la părinţi în cursul dimineţii.

— Este nemaipomenit, Johnny. Te felicit. Nota 10. A fost greu?

— Nu. Dacă ar fi fost greu, nu s-ar fi putut realiza.

— Doamne. M-am liniştit. Poveste asta plana deasupra capului meu ca un nor mare şi negru. Când te întorci?

— Vrei să-l interoghez pe Mason cât mai e cu mine?

— Poate ar fi mai uşor. Mai bine să vorbiţi acum decât mai târziu. Să nu aibă timp să pregătească vreo poveste cu marţieni sau alte alea. Cum se simte?

— Groaznic. Dar, cred că în câteva zile îşi va reveni.

— Bine, din nou felicitări. Asta nu se va uita, te asigur. Al dracului de minunat.

— Perfect, pe curând.

— Ai grijă.

Rennie puse receptorul în furcă, închise ochii, şi îşi puse mâinile pe obraz, masând uşor să-şi relaxeze muşchii.

După ce se spălă şi se bărbieri, intră să-l vadă pe Mason.

Rennie nu prea simpatiza agenţii care cedau presiunii şi vorbeau atunci când erau prinşi. Exista întotdeauna posibilitatea de a opta pentru mica pilulă galbenă şi uitare. Nu mai era vorba de agonia otrăvirii cu

cianură de odinioară, ci, o fracţiune de secundă, fără dureri şi, neantul. Trupul lui Mason fusese torturat fără milă. Era opera unui sadic şi nu a unui adversar în căutare de informaţii. Ţinea gura deschisă, iar respiraţia îi era şuierătoare. În câteva zile va putea fi transportat la Londra, întovărăşit de cineva. Dacă ar putea dormi douăzeci şi patru de ore, va fi probabil capabil să vorbească.

La ora şase şi jumătate telefona la hotelul Amstel şi portarul îi făcu legătura cu apartamentul lui Said. Vocea lui Said era tristă.

— Khalim Said.

— Said, Johnny la telefon. Copiii vor fi acasă la ora zece. Vă sugerez ca, împreună cu Gabriella, să vă întoarceţi acasă cât mai curând posibil.

Urmă o lungă tăcere.

— Eşti sigur? Nu este numai o speranţă?

— Nu, vor fi acolo la ora zece.

Rennie îl auzi spunând ceva în arabă, care suna ca un fel de rugăciune, apoi Said îi spuse încet.

— Nu pot să cred, Johnny. Cum ai reuşit? Pot s-o trezesc pe Gabriella şi să-i spun?

— Desigur că poţi. Vă voi aştepta acasă.

Rennie ajunse la locul întâlnirii cu douăzeci de minute înaintea soţilor Said şi a servitorilor acestora. Khalim îl luă în braţe, râzând emoţionat. Gabriella era încă palidă şi buimăcită. Nu-i venea să creadă şi nu-şi putea reveni din coşmar. Umbla fără rost, dintr-o cameră în alta. Atingând Lucrurile, aşezând o pernă, mutând un bibelou, apoi oprindu-se, oftând cu braţele încrucişate pe piept, privind pe fereastră fără să vadă nimic.

Puţin mai târziu, Said îl trase pe Rennie în micul său birou.

— Spune-mi cum ai făcut, Johnny?

— Te rog, n-are rost să discutăm, Khalim. Bucură-te doar că vor fi înapoi.

— A trebuit să plăteşti răscumpărarea?

— Nu. Las-o baltă. Englezul a fost eliberat şi cu asta

totul a luat sfârşit.

— Cum aş putea să te recompensez, Johnny?

— Să faci ce ţi-am spus, să uiţi totul.

Rennie îi povesti despre poliţiştii care se interesaseră de soarta copiilor şi îl sfătui pe Said să susţină aceeaşi poveste. Copiii fuseseră cu ei în excursie.

— Mă întorc şi eu la mine acasă, continuă Rennie.

— Cum vrei tu, Johnny.

— Pot să-ţi dau un sfat?

— Bineînţeles, spuse Khalim.

— Nu vorbi cu copiii despre cele întâmplate până când nu revin la programul lor obişnuit. Dacă doresc să vorbească, lasă-i să vorbească, dar nu le pune întrebări.

— Voi face aşa cum spui şi... Johnny... cum pot să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut?

— Aşa cum ţi-am spus. Uită.

Rennie dormi şase ore şi apoi încercă să ia contactul prin radio cu Ryan. Dar nu răspunse nimeni, nu se auzi nici măcar un parazit. Probabil că plecaseră deja la Schiphol sau poate că erau deja la Londra.

Se duse cu maşina până la locuinţa lui Said. Acesta îi deschise personal. Nu i se mai citea pe faţă bucuria, ci arăta disperat.

— Ce s-a întâmplat, Khalim?

— Nadia. Nu vorbeşte. Stă nemişcată şi ne priveşte. Gabriella s-a mai liniştit după coşmar, dar nici ea nu se simte prea bine. Nu ştiu ce să fac.

Rennie închise ochii şi rămase câteva minute aşa, gândindu-se. Deschise apoi ochii şi spuse.

— Mai ai vreun apartament sau o casă în străinătate, Khalim?

— Da, am o casă lângă Los Angeles, un apartament la Geneva şi o casă la Amman.

— Cred că toţi aveţi nevoie de o schimbare. Aveţi nevoie de un sfat medical. La orice doctor te-ai duce la Amsterdam, va trebui să-i dai explicaţii pentru a şti ce s-a întâmplat. Un doctor olandez va fi pus în dilema de a alege

între meserie şi ţara sa. Ar fi destul să scape un cuvânt în faţa autorităţilor şi totul va ieşi la iveală. Te sfătuiesc să plecaţi în California. Veţi găsi un doctor bun acolo.

— Nu putem pleca aşa, Johnny, doream să sărbătorim. Dar a fost îngrozitor. Nu numai micuţa Nadia e afectată, dar şi Gabriella. Nu mai pot suporta.

— Ce vrei să faci? Vrei să-ţi fac eu rezervarea locurilor la avion?

Said închise ochii, dând încet din cap.

— Cât de repede ne poţi scoate de aici?

— Încotro?

— În Statele Unite.

— Lasă-mă să telefonez de aici. Ai pregătit-o pe Gabbie? Cât vă trebuie ca să fiţi gata?

— Putem pleca într-o jumătate de oră. Avem tot ce ne trebuie şi în casa de acolo.

Rennie privi la ceas apoi formă numărul aeroportului. Era opt şi douăzeci. Găsi o cursă a companiei KLM spre New York, via Shanon, care pleca la miezul nopţii şi folosi cartea americană de credit a lui Said pentru a rezerva locurile.

Comandă un taxi pentru ora zece, apoi se duse la Gabriella, care stătea culcată, singură. Tremura ca şi când ar fi avut malarie, iar când se aplecă să-i vorbească îl respinse.

Khalim dădea instrucţiuni servitorilor. Rennie îi spuse că biletele sunt la casă, la aeroport.

— Sper că lucrurile se vor îndrepta acolo.

Rennie îi întinse mâna şi Said i-o apucă cu amândouă mâinile.

— Îţi mulţumesc, Johnny, mulţumesc pentru tot. Avea lacrimi în ochi şi ridică din umeri neputincios. Rennie zâmbi şi spuse încet:

— *Salaam afyekum*.

Îl ajuta pe Mason să soarbă încet o cană cu supă de carne. Vor mai trece câteva zile până când va putea să-i vorbească despre cele întâmplate. În timp ce Mason era în pat, Rennie telefona la Londra şi Paynter îl puse în

legătură cu serviciul medical. Descrise cât putea mai bine starea lui Mason şi cei de acolo îl îndrumară cum să-i trateze rănile şi-i indicară regimul de care avea nevoie.

Au trecut trei zile, înainte ca Mason să poată vorbi despre cele îndurate şi era clar că existau momente pe care nu şi le mai amintea. Singurul punct luminos era insistenţa cu care afirma că toate numele, datele operaţiunilor pe care le scrisese, erau fictive. Nu putea fi verificat şi el îşi dăduse seama de asta. Tot ce scrisese era absolut inutil pentru răpitori. Singura informaţie gravă pe care le-o dăduse era legată de numele şi numărul de telefon ale lui Paynter. Rennie aduse de câteva ori vorba despre aceste lucruri până când, în sfârşit, îl crezu. Starea sănătăţii lui Mason se îmbunătăţise şi progresul era destul de vizibil. Chiar el deschise subiectul privind întoarcerea la Londra.

— Ce crezi că vor face cu mine când mă voi întoarce la Londra?

— În primul rând, aed că îţi vor da un concediu de câteva săptămâni.

— Vreau să spun după concediu. Mă vor da afară?

— N-am auzit aşa ceva.

— N-o să le placă că am trădat identitatea lui Paynter şi numărul lui de telefon.

— Poate că nu, dar există circumstanţe atenuante.

— Ce vrei să spui?

Rennie oftă.

— Nu aveai un moral prea bun când te-au prins. Din cauza problemelor tale personale.

— Ea ştie ce mi s-a întâmplat?

— Nu. Nu ştie nici măcar că ai lipsit. I-am spus doar că încercam să te contactez.

— Crezi că i-ar fi milă dacă ar şti ce mi-au făcut?

Rennie aprobă.

— Da, sunt sigur – dar nu aşa cum ai vrea tu. Nu a spus nimic neplăcut despre tine, dar trebuie să te obişnuieşti cu ideea că totul s-a terminat. Nu mai există punţi de înţelegere între voi – ea le-a distrus pe toate. Nu

mai este cale de întoarcere.

— Te gândeşti la alţi bărbaţi?

— Nu numai asta. Ea refuză orice încercare de împăcare. A lăsat să se vadă asta când s-a întors la Paris. A întors spatele Londrei şi ţie.

— O mai iubesc încă.

— Uite ce este, Harry. Uit-o, s-a terminat. Nu ai fi reuşit s-o păstrezi, chiar dacă îţi schimbai slujba. Ar fi găsit, cu siguranţă, alt pretext.

— Nu ţi-a plăcut.

— Nu. E foarte frumoasă, dar e franţuzoaică şi egoistă. Şi e mult mai tare ca tine, şi în afară de asta e femeie. Dacă a greşit o dată, o va mai face, indiferent ce jurăminte ar face.

— Eşti neînduplecat, Johnny, nu-i aşa?

— Ştiu ce merge şi ce nu. Nu caut să mă amăgesc. Privesc lucrurile în faţă şi tu ar trebui să faci la fel. Există o grămadă de fete drăguţe care ar fi mult mai potrivite pentru tine, decât ea. Într-o bună zi, când vei fi căsătorit şi fericit, îţi vei aminti prin ce ai trecut şi îi vei mulţumi lui Dumnezeu că ai scăpat de ea.

Mason râse silit şi spuse cu buzele tremurânde:

— Găseşte-mi una, Johnny.

— E timpul să te culci. Eu mă duc să văd un prieten. Nu răspunde la sonerie şi nici la telefon. Mă întorc cam peste o oră.

Lumina era aprinsă în apartamentul Adelei Palmer, aşa că sună la sonerie şi aşteptă. îi deschise. Era în capot.

— Te deranjez? Clătină din cap şi spuse:

— Nu, intră să bei ceva. O urmă pe scări, oftând.

— Îmi face chiar plăcere o companie.

Fără să-l mai întrebe ce băutură preferă, turnă pentru fiecare whisky, apoi se aşeză în faţa lui.

— Khalim mi-a telefonat azi-dimineaţă.

— Cum le merge?

— Nu ai aflat? Mica Nadia este internată într-un fel de azil de boli psihice. După cum am înţeles, dă semne de înapoiere mintală. Au găsit un psihiatru care vorbeşte

italieneşte. Gabbie crede că e bun, dar sunt îngrijoraţi că Nadia nu-i mai recunoaşte, nici pe Khalim nici pe ea. Doctorii au diagnosticat că fetiţa se află în stare catatonică. Gabriella dă toată vina pe Khalim. I-a cerut să se mute. Spune că mariajul lor s-a sfârşit.

— Dar în ce stare se află el?

— Pentru el e ultima picătură. Este pe punctul de a se prăbuşi.

— Te-ai dus să-i vezi când erau la hotel?

— Numai o dată şi mi-a fost de ajuns. Era clar că nu puteam face nimic ca să împac lucrurile. Îl învinovăţea pe Khalim pentru orice. Eram obişnuită să-i privesc ca pe cuplul ideal. Plini de viaţă, inteligenţi, delicaţi şi îndrăgostiţi. Puteam să pariez pe orice că nu se vor despărţi niciodată. Şi acum… în zece zile despărţirea lor este un fapt împlinit. Cum dracului se poate întâmpla aşa ceva, Johnny? A fost oare, cu adevărat, vina lui Khalim?

Trecu mult timp până ce Rennie îi răspunse liniştit:

— Cred că, indirect, da. N-ai vrea să mergem să luăm masa undeva?

Ea zâmbi.

— Mulţumesc, nu. Toate astea m-au impresionat mult şi mă simt deprimată.

— Nu te mai gândi. Dacă vrei să-i ajuţi, când va fi momentul, va trebui să fii calmă şi veselă. Să fii tu însăţi. Ţine-te deocamdată la distanţă. Dacă intri în mlaştină, te cufunzi împreună cu ei.

Ea zâmbi.

— Ce ai zice dacă aş pregăti o friptură? Rennie zâmbi şi el.

— Mi-ar face plăcere.

Trimise notiţele cifrate despre Mason lui Paynter, prin Lambert, la Consulat, în valiza diplomatică.

A doua zi se duse până în Varmoesstraat. Crezu că nu o s-o găsească acasă, dar ea era acolo şi se bucură evident că-l vede.

— Credeam că te-ai reîntors deja în Anglia. Ceai, cafea, ciocolată caldă?

El zâmbi.

— Ciocolată caldă, dacă ai. Serioasă, îl privi în faţă.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce mă întrebi?

— Nu sunt sigură. Cred că ochii... de obicei strălucitori şi vii... acum arată puţin trişti. De fapt toată faţa îţi este tristă.

Ceai?

— Nimic pe care tu şi o ciocolată să nu le vindece, îi spuse peste umăr, în timp ce trebăluia la chiuvetă.

— Am primit veşti de la tata acum câteva zile. M-a rugat să-ţi transmit toate cele bune, dacă mai eşti pe aici.

— Drăguţ din partea lui. Dar ce ai mai făcut tu?

— M-am gândit, în primul rând. Aşa cum mi-ai spus tu că ar trebui să fac.

Puse cele două căni cu ciocolată pe masă şi se aşeză în faţa lui, privindu-l cu un zâmbet fericit.

— E grozav să te văd iar. Ce-ai mai făcut? Sau n-ar trebui să întreb?

— Spune-mi mai bine la ce te-ai gândit tu.

— M-am gândit la noi doi.

— Şi cum am trecut examenul?

Începu să râdă.

— Ai reuşit foarte bine. Tu reuşeşti întotdeauna. Nu pe toate planurile, dar în majoritate.

— Spune-mi mai mult.

— Ce te interesează. Lucrurile bune sau cele mai puţin bune?

— Eşecurile. Minusurile.

Ea strâmbă din nas.

— De fapt, nu sunt eşecuri. Sunt mai mult lucruri care se contrazic.

— Spune.

— E o parte din tine, care mă sperie. Ochii tăi sunt uneori calzi ca ai unui câine credincios, dar uneori sunt aspri şi îmi provoacă frisoane. Felul cum te-ai purtat cu traficantul, în noaptea aceea. Nu atât faptul că l-ai azvârlit

afară, dar când i-ai înfipt seringa în toată lungimea ei, în fund, Doamne, cred că l-a durut îngrozitor. Asta e o parte. Apoi faţă de mine. Mă culegi din şanţ, îmi dai de mâncare şi un pat şi nici nu încerci să te atingi de mine. La început, m-am gândit că s-ar putea să fii nebun. Dar, a doua zi, am renunţat la această idee. Cred că sunt prototipul tuturor lucrurilor pe care le dispreţuieşti. Un *squatter*, o slăbănoagă, în mijlocul unei lumi de toxicomani. Mi-ai risipit, cu autoritatea vârstei, ideile necoapte asupra mersului lumii. Acum mă asculţi şi accepţi să le discutăm împreună. Dumnezeu ştie de ce te oboseşti. Cred că am fost pentru tine ca o durere de cap.

Se opri şi continuă încet:

— Şi totuşi, cu tot comportamentul tău sever, eşti atât de bun şi delicat. Este o combinaţie imposibilă, dar asta e şi mie îmi placi.

— Cum mă vei îndrepta? începu să râdă.

— Acum devii sarcastic şi nu este cinstit.

— Nu sunt sarcastic. Chiar vreau să ştiu. Vorbesc serios.

— Cu ce te ocupi, Johnny? Cum îţi câştigi existenţa?

— Mă ocup…

— Bun, nu vrei să-mi spui. Dar am impresia că te risipeşti în ceea ce faci.

— Le voi spune asta şefilor mei.

— Nu pot să cred că ai un şef.

— De ce nu?

— Nu-mi pot imagina că ai face ceva ce nu vrei să faci.

— Ce anume?

Se încruntă.

— Ceva necinstit. Ceva ce nu este drept. Ceva ce nu-ţi face plăcere să faci.

— Şi cum ai ajuns la aceste concluzii?

— Sunt convinsă că nu mă înşel. Dar nu am argumente suficiente să-mi susţin ideile. Însă instinctul nu mă înşală.

Poate îmi trebuie mai multe argumente ca să justific ceea ce afirm.

— Cum ai să reuşeşti s-o faci?

— Mi-am cumpărat de la librăria americană, care vinde cu preţ redus, o grămadă de cărţi de politică, economie şi ştiinţe sociale.

— În acest caz, trebuie să încep şi eu să-mi ascut argumentele. Când te întorci acasă?

— M-am decis să mă duc acasă înainte de Crăciun, dar asta depinde de tine.

— Foarte bine, răspunse el.

— Pot să mai locuiesc aici atâta timp?

— Chiria este plătită până în iunie. Poţi rămâne cât doreşti.

Când se ridică, îl întrebă în şoaptă.

— Când am să te mai văd din nou?

— Mâine sau poimâine.

Rennie controla dacă Mason dormea, îşi turnă un whisky şi se aşeză în fotoliu întinzându-şi picioarele lungi şi rezemându-şi capul pe spătarul fotoliului.

Pe când traversa, la întoarcere, podul la Damrak se hotărî să plece din Amsterdam. Acum Mason se simţea destul de bine pentru a călători şi Rennie nu vedea niciun motiv să mai întârzie plecarea. Stând în fotoliu, comod, se gândi că mai existau şi alte motive care îl determinau să plece. Dorea să se îndepărteze de Adele Palmer şi de Joanna de Vries. Nu că nu i-ar face plăcere prezenţa lor, ci din cauza celor ce-i spuseseră. Simţea nevoia să se întoarcă în lumea sa. O lume bărbătească, ale cărei reguli şi obiceiuri le cunoştea şi unde introspecţia era doar pentru cei slabi. Nu dorea să mai stea niciun minut lângă aceşti oameni care îl idealizau fără să-l cunoască cu adevărat.

Pentru prima dată în viaţa sa, John Hamish Rennie era în conflict cu el însuşi, şi cei care îl împinseră spre asta erau persoane străine. De ce dracu' l-ar încărca cu virtuţi

pe care nu le avea? Virtuţi pe care, de altfel, le admira. Încredere, sinceritate şi toate celelalte. Şi predicile pe care le ţinuse lui Said şi celor două femei. De fapt, în esenţă avusese dreptate, însă nu era el omul potrivit care avea dreptul să le rostească. Oare avea dreptate? Ştia de acum răspunsul la această întrebare şi nu-i era pe plac. îl tulbura.

În ultimele două săptămâni îl eliberase pe Mason, dar asta era slujba sa. Dar tot ca o parte a slujbei sale, omorâse un om şi adusese familia Said la marginea prăpastiei. O căsătorie stricată şi o fată dementă internată într-un spital de boli mintale. Minţise fără ezitare, şi fusese lăudat primind mulţumiri din toate părţile. Din partea lui Paynter, din partea celor două femei şi a lui Said însuşi. Era ceva în neregulă, când victimele îţi mulţumeau pentru ce le făcuseşi.

Dar asta era una din regulile jocului. Era o parte din ceea ce fusese instruit să facă. Pentru asta era bun. Ce era rău în asta? Partea rea era că cei din afară îl vedeau ca pe un cavaler strălucitor în armura sa şi în ciuda a ce gândea el, ei vedeau doar ceea ce el ar fi vrut să fie. Desigur în viaţa sa intimă asta era o realitate. În tot cursul activităţii sale la SIS, s-a simţit în siguranţă gândind că tot ceea ce face este pentru o cauză bună. Dacă era vorba de violentă, atunci acţiona cu violenţă. Dar era oare Said un om al violenţei? Iar cei doi copilaşi aveau, oare, vreo legătură cu violenţa? Te mai poţi numi om cinstit când cinstea o aplici doar în viaţa personală? Oare, scopul scuză mijloacele? John Rennie se simţea tulburat şi deprimat gândindu-se ce devenise. Nu ştia cu siguranţă ce va face pe viitor, dar instinctul îi spunea că trebuie totuşi să facă ceva.

A doua zi, dimineaţa devreme, îi scrise o epistolă lui Jan Branders, explicându-i că fata va rămâne în odaia de la War-moesstraat până la sfârşitul lui decembrie. îi mulţumea lui Jan pentru ajutorul acordat şi puse în plic cinci mii de guldeni. Găsi un taxi liber pe lângă Westerkerk şi dădu şoferului zece guldeni să ducă scrisoarea. Omul ridică din sprâncene când văzu numele şi adresa, dar

acceptă şi spuse că va fi acolo în zece minute.

Rennie luă bilete la agenţia British Caledonia pentru zborul de după-amiază şi începu să-şi facă bagajul.

Era la Gatwick înainte de ora cinci după-amiază. Când se auzi trenul de aterizare, părea că pusese punct poveştii din Amsterdam. Se gândise să-şi ia rămas bun de la Adele şi Joanna, dar până la urmă renunţase. Nu putea să-şi explice de ce.

Paynter îi întâmpină, în persoană, la Gatwick şi o maşină de poliţie îi duse pe toţi la Hilton, unde li se rezervaseră camere pentru noapte.

Mason, care se simţea foarte jenat faţă de Paynter, se retrase repede în camera sa. Paynter îl urmă pe Rennie în camera acestuia.

Paynter deschise micul bar şi turnă de băut la fiecare. Se aşeză apoi, privindu-l pe Rennie, ridică paharul.

— Noroc Rennie, îmi pare bine că te văd înapoi.

— Noroc.

— Arăţi destul de doborât. Cum te simţi?

— Obosit. Am ieşit puţin din ritm.

Paynter îl aprobă, după care se ridică şi puse paharul gol pe televizor. Rennie îl întrebă:

— Ai primit raportul meu despre familia Said?

Paynter ridică din umeri.

— A încasat-o ticălosul. O ducea prea bine aşa că nu a primit decât ce merita. Puii când cad în cursă îşi rup gâtul.

Se îndreptă spre uşă şi, după ce o deschise, se opri în prag.

— Nu-i nevoie să te prezinţi mâine. Când te muţi acasă?

— Mâine, îi răspunse Rennie.

— Atunci te voi căuta acolo. Vom avea o întâlnire cu Fredericks. îl cunoşti pe Fredericks, nu?

— Da, este omul de legătură de la Ministerul de Externe, nu?

— Da, este un om influent. Şi pe deasupra, un creier. Râse.

— Îşi ţinea respiraţia când erai tu la Amsterdam.

— Şi eu.

Paynter râse din nou.

— Ne revedem peste câteva zile.

Avu un sentiment ciudat când deschise uşa apartamentului său. Era cald, mirosea a praf, iar pe chiuvetă mai erau încă ceaşca şi farfuria pe care le lăsase acolo să se usuce.

Îşi desfăcu bagajele încet, ca şi când ar fi făcut un exerciţiu. Puse lucrurile la locul lor, băgând ce era de spălat în sacul de plastic, apoi aşeză pe masă echipamentul pe care trebuia să-l predea la sediu.

Ce ciudate păreau, cutiile metalice cu butoane şi întrerupătoare, busola, obiecte inerte, neînsufleţite şi atât de inocente. Petrecu o oră la supermarket şi apoi curăţă frigiderul înainte de a-şi pune noile provizii.

În timp ce făcea curat în dulapuri, Paynter îl sună să-i comunice ora şi numărul camerei pentru întâlnirea de a doua zi.

— *N*

Puse în funcţiune aspiratorul şi în timp ce curăţa covoarele era conştient că această activitate gospodărească îi lăsa timp să gândească. Era o activitate ce nu-i cerea concentrare, dându-i astfel posibilitatea să-şi ordoneze ideile.

La mijlocul zilei, îşi fixase priorităţile. Ajunsese la concluzia tristă, că fusese la fel de slab ca şi Khalim Said. Până atunci îl condamnase, dar acum realizase că şi el depăşise linia invizibilă care marca hotarul între loialitate şi supunere. Poate nu era chiar servilism, însă părea a fi ceva foarte apropiat. Paynter şi cei ca el aveau avantajul de a decide care trebuie să fie rezultatul, în schimb, el a fost întotdeauna cel care a decis mijloacele.

Când stătuse cu Paynter în parc pe bancă, în ziua aceea, acesta îi sugerase ce să facă dar urmărindu-şi ideea ascunsă, îi înlesnise lui Paynter salturile în ierarhie şi acesta promovase fără să facă niciun efort. Acum iată-l şi

răpitor de copii. El nu se angajase la SIS pentru a face aşa ceva. Examinând mai atent faptele, găsi că nu era nicio diferenţă între ce făcuse el şi ce făcuse Khalim, seducând-o pe nevasta lui Mason. Totul era urât şi lipsit de morală. Şi ce era mai rău, era că nici nu fusese necesar.

Ar fi putut să-l elibereze pe Mason fără a mai răpi copiii. Dar Paynter alesese calea minimei rezistenţe, doar ca o măsură de siguranţă în plus.

Nu trebuie să joci însă cum ţi se cântă. De acum încolo, va trebui să-şi exprime opinia faţă de astfel de lucruri.

Formal şi irevocabil, toţi vor trebui să ştie în ce ape se scaldă. Rămânea pe mai departe acelaşi om loial şi patriot, dar cu o identitate proprie. Se întrebă dacă era oportun să le-o spună acum când toţi îl felicitau? S-ar putea să-l aprobe, în cel mai rău caz, vor afla pe ce poziţie se situase.

Se simţi uşurat după ce luă această hotărâre, dar încă frământat de neliniştea de a nu şti ce îi declanşase revolta.

Poate fiindcă îl preocupau cuvintele Joannei? Revăzu albastrul privirii ei când îi enumerase calităţile, necunoscând adevăratul lui caracter. În acele momente, ea era aceea care cunoştea realităţile vieţii şi nu el. Din gura copiilor auzi întotdeauna adevărul.

Rennie se miră de ce întrevederea trebuia să aibă loc la Ministerul de Externe. Când ajunse în biroul lui Fredericks, îşi dădu seama că era ceva mai mult decât o întâlnire de rutină. Un uşier bătu la uşă şi o voce îl invită înăuntru. Omul des

chise uşa şi-l anunţă: „Domnul Rennie”.

Fredericks şedea la biroul său, iar Paynter, lângă fereastră, privea afară spre râu. Fredericks îi arătă unul din scaunele din faţa biroului şi cu o voce calmă îl invită să se aşeze.

I

— Ia loc, domnule Rennie.

Paynter se apropie încet, îl salută apoi se aşează pe celălalt scaun.

— Doream ca domnul Fredericks să audă chiar de la dumneata, cum s-au petrecut lucrurile.

Rennie inspiră adânc şi spuse:

— Înainte de a face asta, aş vrea să fac o declaraţie.

Îşi dădu seama că vocea îi era mai puternică şi mai aspră decât ar fi vrut.

Paynter îl privi grăbit.

— Despre ce?

— Despre operaţiune.

Paynter se încruntă.

— Nu se poate amâna, Rennie? întâlnirea de azi nu are un caracter oficial.

— Indiferent de caracterul ei, doresc să-mi fac declaraţia.

Paynter dădu din mână obosit.

— De acord, dar te rog să nu fie prea lungă. Toţi avem timpul măsurat, după cum bine ştii.

— De acord. Voi fi scurt. Aş vrea să mă disociez de

această operaţiune.

— De această operaţiune? Acum când totul, suntem siguri, s-a terminat, întrebă Paynter cu bruscheţe.

— Nu şi pentru mine! Vreau să mă opresc asupra chestiunilor de principiu.

Paynter zâmbi.

— Ah… principii. Cuvântul ăsta mă sperie întotdeauna.

Cine a spus asta? „E mai uşor să creezi principii, decât să trăieşti după ele”. Cred că Adlai Stevenson.

Flutură din mână.

— În sfârşit… te rog continuă…

— Mi-am făcut declaraţia. Nu mai am nimic de adăugat.

Fredericks privi spre Rennie.

— Mărturisesc, domnule Rennie, că sunt curios să

aflu despre ce este vorba.

Rennie privi spre Paynter, dar pe faţa lui nu se vedea nici încurajare şi nici îngrijorare. Îşi întoarse privirea spre Frede-ricks şi spuse liniştit:

— Va fi mai simplu dacă primiţi raportul meu. Fredericks aprobă grăbit.

— Dacă aşa stau lucrurile... domnule Rennie.

— Pe scurt, faptele sunt următoarele: echipa mea aflase unde era sechestrat Mason, dar era imposibil să-l scoatem fără un atac în forţă. De la Londra mi s-a transmis ca să renunţ la idee. După o întâlnire la Londra cu domnul Paynter, mi s-a sugerat că singura cale de a-l recupera pe Mason, era ca Said

Khalim să fie constrâns că colaboreze şi astfel s-a hotărât să i se răpească cei doi copii. Mi s-a pus în vedere, mai mult, mi s-a ordonat să o fac. Acţiunea s-a desfăşurat sub supravegherea mea. Însă rezultatul nu a fost cel scontat. Mason a fost eli berat printr-un atac în forţă, nu ca efect al şantajării lui Khalim.

De altfel, el nu are nicio dovadă că SIS a fost implicat în răpirea copiilor săi şi nici nu ştie cum a fost eliberat Mason.

La Amsterdam l-am interogat pe Mason şi l-am adus acum două zile la Londra.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Rennie adăugă.

— Acestea sunt faptele în mare. Vă voi face un raport detaliat când mă voi întoarce la serviciu.

Paynter spuse:

— Se pare că...

Fredericks îl întrerupse pe Paynter cu un semn al capului şi privi spre Rennie.

— Mi se pare o operaţie bine planificată şi bine execu tată, aş putea spune ca simplu spectator. Acum, te rog, spune-mi de ce vrei să te disociezi?

Rennie tăcu o vreme apoi, privindu-l direct pe Fredericks:

— Niciodată nu m-am opus şi nici nu am comentat un

ordin al domnului Paynter sau al oricărei persoane cu care am lucrat la SIS. Consider că nu am nici rolul, nici poziţia să discut ordinele. Când mi s-a ordonat să ridic copiii, am fost reticent şi domnul Paynter ştie asta. Dar când mi s-a ordonat să o fac, am făcut-o. Vreau să declar, foarte clar că pe viitor nu voi mai executa un ordin pe care îl socotesc în contradicţie cu principiile mele morale. Şi dacă doriţi, îmi pot înainta demisia chiar acum. Fredericks vorbi foarte încet.

— Îmi imaginez că această operaţiune a fost foarte stresantă pentru dumneata, domnule Rennie. Totuşi, lăsând la o parte acest aspect, socotesc că nimeni nu poate trece cu vederea decizia dumitale şi nici exercita ameninţări. Dumneata eşti un membru valoros al echipei şi te bucuri de mult respect în departamentul dumitale. Vom ţine seama de părerile dumitale.

Fredericks se opri.

— Am dreptate când afirm că răpirea copiilor a, fost ceea ce ţi-a displăcut?

— Da. Şi consecinţele.

— Ce consecinţe, domnule Rennie? Am aflat despre ei că s-au întors acasă sănătoşi şi în siguranţă.

— În siguranţă, dar nu sănătoşi.

— Poţi să fii mai clar?

— Au plecat în Statele Unite pentru a fi cât mai departe de locul ce le stârneşte amintiri neplăcute. Dar fetiţa este în temată într-un spital de boli mintale, şi un medic psihiatru se ocupă de ea în permanenţă. Termenul tehnic al bolii este

„Traumă”. În plus căsătoria părinţilor ei s-a destrămat.

Paynter interveni supărat.

— Pentru Dumnezeu, Johnny, arabul era amestecat până la gât! Riscurile sunt şi de o parte şi de cealaltă. Răpirile şi ameninţările sunt operaţii periculoase. Uneori, pericolul se poate întoarce împotriva ta. Ar fi trebuit, înainte de a se amesteca, să se gândească la familie. Nu

destinul e vinovat că îi merge rău.

Rennie vru să se ridice, dar Fredericks îi făcu semn să mai aştepte.

— Ce-ai zice să-ţi iei un concediu? Du-te undeva unde e soare şi cald.

— Aţi terminat cu mine, domnule?

— Da, sigur, spuse Fredericks, privind spre Paynter. Am terminat, nu?

Paynter îl aprobă în tăcere. Avea faţa congestionată de supărare. După ce Rennie ieşi, Fredericks spuse:

— Nu trebuie să-l contrazici. Lasă-l să se răcorească. Şi tu la fel. Va trebui să ne gândim cum să-l readucem la normal.

— Puţină hărţuială nu i-ar strica domnului Rennie, spuse Paynter.

— Poate că nu, dar nu apăsa prea tare pe pedală, altfel, într-o dimineaţă, te trezeşti cu o demisie pe birou.

Paynter se ridică încet.

— Poate că nu este o idee rea. Oricum, nu-mi va mai fi prea util pe viitor, orice ar face.

— Vezi-ţi de treabă. L-ai susţinut lăudându-l când eu îl criticam. O mică abatere nu înseamnă că, deodată, nu mai are valoare.

— Poate că da. Poate că nu. Dar şefii tăi sunt satisfăcuţi

de cum s-a sfârşit povestea?

— Nu sunt şefii mei. Eu lucrez pe ambele terenuri.

Legătură, nu colaborare. Rolul meu se rezumă la acela de interpret. Dintr-o parte în alta. Dar… da… Ministerul de Externe este liniştit că nu au existat repercusiuni diplomatice. L-am propus pe Rennie pentru decorare, pe lista din ianuarie, pentru „Servicii aduse comerţului exterior”.

Pe când se îndrepta spre uşă, Paynter schiţă un zâmbet forţat.

Abia după aproape o săptămână Rennie îşi desfăcu

corespondenţa. Avea pe masă o duzină de scrisori şi trei din ele îi fuseseră adresate la numărul poştal al Oficiului din serviciul SIS.

Una era o notă a serviciului financiar, care îi cerea o întâlnire privind cheltuielile din Olanda, a doua confirma scutirea de taxe a salariului încasat prin bancă şi a treia era o invitaţie la examenul medical de rutină.

În rest, mai mult facturi şi reclame despre noi modalităţi de pensionare. Acordă atenţie unei scrisori din partea proprietarului care îi punea în vedere ca în două luni să elibereze apartamentul. O puse de o parte, intenţionând să i-o dea avocatului său să se ocupe de ea. Conform contractului, era sigur că mai avea cel puţin încă un an dreptul să locuiască aici.

Îi telefona avocatului său, MacAlister, dar cum acesta era într-o şedinţă îşi fixă o întâlnire cu unul din asociaţii acestuia. Luă un taxi pe Regent Street şi urcă la etajul trei al clădirii unde se afla firma de avocaţi. Fata de la recepţie telefona domnului Cooper apoi îi arătă lui Rennie pe unde să o apuce. Un moment, trecând prin uşa batantă, avu impresia că o aude pe fată spunând la telefon „da, domnule MacAlister”.

Cooper, un tânăr mic de statură, îl invită să ia loc pe un scaun în faţa biroului său.

— Am înţeles că este vorba de un contract de închiriere.

— Da. Dar n-ar trebui să existe probleme. Contractul mai este valabil încă treisprezece luni.

— Pot să văd contractul şi scrisoarea?

Rennie i le dădu şi aşteptă ca avocatul să le citească. Acesta ridică privirea spre Rennie.

— La punctul numărul 13, paragraful 3, există o clauză. O cunoaşteţi?

— Da, este durata contractului. În cazul meu, doi ani.

— Mă tem că nu. Aceasta menţionează închirierea periodică. Doi ani în acest caz, este termenul maxim. Plătiţi chiria lunar?

— Da, aşa a preferat proprietarul.

— Vedeţi, am dreptate. Plata lunară îi dă dreptul proprietarului să vă anunţe rezilierea contractului doar cu o lună înainte. În afară de aceasta, conform contractului, aţi acceptat ca proprietarul să fie reprezentat ca o persoană fizică şi nu de o societate şi aţi mai acceptat ca proprietarul să locuiască în aceeaşi clădire.

— Da, are o cameră la etaj.

— Este ocupată?

— Da, acolo locuieşte o fată. El trece pe acolo ocazional, în timpul săptămânii.

— În cazul acesta, mă tem că veţi avea mai multe dificultăţi decât credeaţi. Dacă încercaţi să-l daţi în judecată, s-ar putea să mai dureze încă trei luni. Dar veţi avea de plătit cheltuieli de judecată şi pentru el, şi nu merită.

— Este posibil să discut şi cu' domnul MacAlister? Dânsul s-a ocupat de contractul meu.

Cooper dădu din cap.

— Nu ar fi nicio schimbare, din moment ce clauza există în contractul pe care l-aţi semnat.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi privi spre Rennie.

— Bineînţeles, ne puteţi da şi pe noi în judecată pentru neglijenţă, dacă socotiţi că nu s-a procedat conform indicaţiilor dumneavoastră.

I

Se opri.

— Bănuiesc că nu veţi avea succes, dar rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Rennie se ridică şi Cooper îi înapoie documentele apoi îl urmări în tăcere cum ieşea din încăpere.

Vizita medicală dură o zi şi jumătate, timp în care trecu de la un aparat la altul. A făcut un test psihiatric şi un consult lung, cu un psiholog. Toţi erau, ca specialişti, angajaţi de SIS. Controlul medical periodic era obligatoriu.

Rennie era îmbrăcat şi aştepta rezultatele, când şeful serviciului medical îşi făcu apariţia, cu dosarul său în

mână.

— Nu sta în picioare, te rog, vreau să schimb câteva vorbe cu dumneata. Lucrezi în momentul de fată?

— Nu, sunt în concediu.

— Bine. Îşi aruncă ochii pe nişte notiţe ataşate deasupra dosarului. Forma fizică bună, tonus muscular excelent, sângele O.K., dar mai sunt câteva lucruri. Tensiunea arterială este puţin mai ridicată decât cea normală şi reflexele mai slabe. Îţi voi prescrie nişte medicamente pentru tensiune dar mă tem că asupra reflexelor nu putem acţiona. Îşi vor reveni probabil, dar te sfătuiesc să o laşi mai moale o lună, două.

Puse dosarul pe jos şi-şi puse un picior deasupra, apoi se întoarse spre Rennie.

— Sunt puţin îngrijorat de raportul psihiatrului. Recent ai fost supus unui stres puternic?

— Presiunile obişnuite pe care le suferă oricine.

— Nimic mai mult?

— Nu cred.

— Raportul spune... îl privea în timp ce vorbea... dificultate decizională şi unele semne de paranoia. Ce ai de spus despre un astfel de diagnostic?

Rennie schiţă un zâmbet şi ridică din umeri.

— Am făcut un curs scurt de psihologie pe vremea studiilor, îmi amintesc că paranoia nu era considerată ca o manifestare a maniei persecuţiei, cum o numesc oamenii legii, ci a unui comportament neobişnuit, ce decurge din sentimentul că eşti persecutat. Colegul dumneavoastră nu a avut posibilitatea să mă studieze o perioadă suficient de lungă pentru a-şi da seama dacă e sau nu o boală cronică. Aş vrea să ştiu ce comportament ieşit din comun a observat la mine.

Doctorul spuse zâmbind:

— Mă tem că eu am greşit termenul. Am spus paranoia înţelegând prin asta sensul larg al cuvântului, dar în realitate e vorba de un complex de persecuţie. Psihologul a notat că unele răspunsuri indică existenţa

unui resentiment faţă de ceva sau cineva, un resentiment care ascunde o formă de cri tică.

Rennie ridică din umeri.

— Posibil. Însă nu am dat niciodată prea mare importanţă la ceea ce gândesc celelalte persoane despre mine.

Mult timp nu am ţinut seama de stilul meu de viaţă.

Medicul dădu din cap.

— Ei bine, poate că pe viitor ar trebui să ţii cont.

Se întinse după topul de hârtie de pe birou.

— Îţi prescriu ceva pentru tensiune. Pare ceva temporar şi nu trebuie să te îngrijoreze.

La sfârşitul săptămânii, sâmbătă după-amiază, se duse cu fetele la Planetarium. La întoarcere, când să ia maşina, aceasta dispăruse. Comunică furtul la poliţie şi îşi dădu numele, adresa şi numărul de telefon.

Jucau remi seara, când poliţia îl chemă la telefon şi i se spuse că maşina nu fusese furată, ci doar mutată, fiindcă stânjenea circulaţia. Ca să o recupereze, va trebui să o solicite, personal, Postului de poliţie Clephant And Castle. Dar cum nu lucrau duminică, nu va avea maşina până luni dimineaţa, închise telefonul şi rămase nemişcat, câteva minute, până când fetele îl strigară să continue jocul. Cu două zile înainte, găsise maşina împodobită cu reclamaţii de la diverse parcări.

După ce plăti amenda şi parcările, se duse la Century House, unde lucră toată ziua la raportul despre operaţiunea de la Amsterdam. îl termină a doua zi, marţi. îi telefona lui Paynter, de câteva ori, dar nu-l găsi disponibil. Miercuri seara cină la Clubul Forţelor Speciale, apoi porni înapoi, spre casă, prin Sloane Street. Aşteptând să treacă maşinile pentru a traversa strada, o fată aflată pe trotuar îl întrebă cum poate ajunge la Markham Arms. Nu frecventa cârciumile şi cum pe King’s Road erau mai multe, ezită încercând să-şi amintească care dintre ele era cea căutată. În timp ce fata aştepta răspunsul, cineva îi puse mâna pe braţ şi când se întoarse, omul îi prezentă o legitimaţie.

— Sunt sergentul Davies, domnule de la brigada de

moravuri şi vă acuz, în numele judecătorului de pace, că încălcaţi morala.

Rennie îşi scoase repede din buzunar legitimaţia.

— Mă numesc Rennie, iată legitimaţia mea. Mă tem că mă confundaţi.

Omul scutură din cap.

— Nu vă este de folos. Eu tot vă fac proces-verbal.

— Pentru ce?

— Cum am spus, pentru agresiune sexuală, acostarea agentului de poliţie Coleman, răspunse sergentul arătând spre fată.

— Cred că eşti nebun, sergent. M-a întrebat doar cum poate ajunge la o cârciumă din King’s Road.

— Veţi avea prilejul să spuneţi magistraţilor versiunea dumneavoastră, domnule Rennie. Până atunci, spuneţi-mi numele întreg şi adresa dumneavoastră.

În dimineaţa următoare, încă de la primul apel telefonic, îi răspunse Paynter. Rennie se întreba cum îl va primi. Păru apropiat şi prietenos, făcându-i semn lui Rennie să se aşeze, până la terminarea convorbirii telefonice. După ce închise, îl privi zâmbind.

— Îmi pare rău că nu te-am putut vedea în ultimele zile. Mi-a spus secretara că m-ai căutat de câteva ori. Te credeam în concediu.

— Oficial sunt. Dar vreau să scap de o grijă şi să termin raportul.

— Ce-ţi faci griji despre asta, Johnny? Tu eşti mai important pentru noi, decât nenorocitul ăsta de raport. Apoi, zâmbind: Fredericks mi-a spus că cei de la Ministerul de Externe vor să-ţi facă o surpriză pe 1 ianuarie.

— Vă mulţumesc. Dar dacă asta înseamnă ceea ce cred eu atunci cred că vor fi probleme.

— Ce probleme? Poate că te putem ajuta să le rezolvi.

Rennie îi povesti incidentul cu poliţistul şi problema cu apartamentul său. Paynter îşi notă numele, adresele, telefoanele şi toate datele. Apoi, răsturnându-se pe spate, pe scaun, îi spuse:

— Lasă în seama mea, Johnny. Le vom da o lecţie măgarilor ăstora. Şi poliţiei, şi proprietarului. Crede-mă. O să ne ţină minte.

Apoi, se ridică.

— Uită totul, lasă în seama unchiului tău. Faci parte din familie şi nu le putem permite să ne ia peste picior. Ticăloşi obraznici! Mă tem că iar avem probleme. Tulburări în Bra zilia. Bătrânul Lawson s-a împiedicat într-o „piruetă" şi trebuie să organizăm un ajutor. Cheamă-mă mâine, pe la trei.

Îţi voi spune ce am făcut.

De-abia se întorsese de la cantină, când Paynter intră în biroul lui şi se aşeză pe scaun. În timp ce vorbea, se uita pe un cartonaş unde erau notate nişte date.

— Scuze din partea Poliţiei Metropolitane. Au făcut o razie ca să depisteze indivizii care agaţă femeile în perimetrul

Sloane. Sergentul Davies a luat-o pe coajă pentru exces de zel, iar cazierul a fost distrus.

Continuă, uitându-se din nou pe cartonaş.

— Proprietarul tău ar fi foarte fericit să rămâi în apartament pe toată durata contractului şi cu aceeaşi chirie.

Paynter începu să râdă.

— Şi-a dat seama că soţia sa nu ar fi prea încântată dacă ar afla despre păsărică pe care o găzduieşte în camera de la etaj.

Rupse cartonul şi aruncă bucăţelele în coşul pentru hârtii. În timp ce se ridica, îl privi zâmbind pe Rennie.

— Nu avem noi prea multe avantaje la firma noastră, dar când avem posibilitatea să apăsam pe pedală, acolo unde trebuie, putem să o facem.

V

În picioare, pe treptele clubului „Reform", Paynter şi Fredericks se uitau la ploaia care răpăia pe stradă. Fredericks se întoarse şi îi spuse:

— Hai să ne întoarcem înăuntru şi să luăm o cafea,

până se potoleşte. Voi telefona să vină să ne ia o maşină.

Se aşezară la balcon şi o chelneriţă le aduse serviciul de cafea pe o tavă. În timp ce Paynter pregătea cafeaua, Fredericks spuse:

— Am înţeles că planul tău referitor la prietenul Rennie a dat rezultate.

— Da. Nu sunt probleme, merge întotdeauna. Puţină presiune şi apoi bagheta magică funcţionează.

— Nu crezi că a mirosit ce se întâmplă? E vulpe bătrână. Poate ştie că şi alţii au păţit-o aşa.

Paynter râni.

— Tocmai asta este partea frumoasă. Nu simt ce se urzeşte, sunt impresionaţi şi recunoscători pentru ceea ce facem pentru ei. Şi se liniştesc, crezând că totul merge normal.

Dacă bănuiesc ceva, au timp să se gândească că ceea ce se întâmplă e doar un avertisment, dar care ar putea deveni o realitate. Dacă sunt destul de abili, înţeleg mesajul perfect.

Se supun şi continuă să meargă pe calea cea dreaptă. Dacă i-o faci unui ins cumsecade, nevinovat, el nu va înceta să se întrebe când va primi lovitura de graţie.

Fredericks sorbi din cafea şi, aplecându-se spre Paynter, îi spuse:

— N-aş fi crezut niciodată că va trebui să-i faci figura asta lui Rennie. Eram în stare să pariez şi pe ultimul meu bănuţ.

El nu a avut niciodată ezitări şi numai Dumnezeu ştie câte

treburi grele a trebuit să îndeplinească în ultimii ani.

— Sunt de acord. A fost întotdeauna convins că ceea ce le făcea adversarilor era exact ceea ce meritau iar el era îngerul răzbunării. Ce să-i faci, este o lecţie şi pentru mine şi pentru el. Apoi, zâmbi: Cum spune Biblia, „nu aveţi încredere în prinţi şi în niciun copil al omului, fiindcă nu veţi primi niciun ajutor de la ei”.

Fredericks se strădui să zâmbească.

— Da, *Cartea Rugăciunilor* zilnice. Să fiu ca tine, l-aş mai ţine puţin la Londra. E mai uşor de supravegheat.

— Ai dreptate.

— Uite-l pe Grainger cu maşina, să mergem.

Deşi ani de zile fusese apropiat de Rennie şi îi luase deseori apărarea în faţa criticilor intelectualilor din SIS, care puneau la îndoială loialitatea sa, acum Paynter se înşelase total asupra reacţiei lui Rennie, faţă de micile mizerii ce i le făcuse ca să-l cuminţească. Rennie devenise suspicios încă din clipa în care maşina îi fusese sechestrată şi trebuise să plătească amenzile de parcare. Bănuielile i s-au confirmat atunci când Poliţia Metropolitană a încercat să-l şantajeze, invocând un act emis de Parlament, din 1361. Vizita la Paynter a făcut-o, pentru că acesta aştepta această mişcare din partea lui. Nu era îngrijorat nici de ceea ce îi făcuseră până atunci, nici de ce ar putea să urmeze. Era ca la şah, când muţi după mutarea adversarului. Însă jocul acesta îl plictisea şi voia să-i pună capăt. Când Departamentul „va pune lucrurile la punct", totul se va termina. Aşa lucrau ei. Se prefăcuse recunoscător pentru ajutorul lor şi speriat de cele ce se mai puteau întâmpla, dacă nu se cuminţeşte. Dar nici nu putea fi vorba de recunoştinţă. Dimpotrivă, îl scârbise faptul că îl considerau sensibil la nişte manevre puerile. Dar dacă asta voiau, se va conforma jocului până când îşi va termina planul. Ceea ce simţea acum era mai mult decât o simplă iritare, în comparaţie cu zbuciumul crescând al îndoielilor sale.

Până atunci Rennie nu fusese conştient de faptul că visa, dar acum somnul său era agitat şi tulburat. Uneori avea vise din copilărie, în care apărea tatăl său, alte ori visa lucruri pe care le făcuse, oameni pe care-i ucisese, oameni pe care-i torturase până la ultima suflare. Nu erau coşmaruri. Nu-l înspăimântau mai mult decât ultimele sale fapte. Ceea ce îl tulbura era faptul că visele erau necontrolabile. Nici nu le putea evita şi nici nu le putea opri, pur şi simplu apăreau. Şi întotdeauna, undeva în vis, apărea şi figura lui Paynter. Nu era ameninţătoare,

dimpotrivă, surâzătoare. Un surâs amuzat, în vis nu lua parte la fapte, ci doar le observa.

Ziua, Rennie încerca să alunge fantasmele nopţii şi să acţioneze fără să ţină seama de îndoielile sale. Îndoieli asupra lui însuşi, asupra atitudinii lui Paynter şi a Departamentului său. Poate că au dreptate când îi spuseră că nu are nevoie decât de odihnă şi de soare, iar treburile sale ar trebui preluate de altcineva. Şi americanii ca şi francezii, germami, arabii şi israeliţii, aveau oameni care rezolvau treburile murdare ale departamentelor lor dar spre deosebire de el, erau consideraţi eroi, nu bandiţi. Îşi riscau viaţa aşa cum şi-o risca şi el, pentru ţara lor. Lumea s-a schimbat, diplomaţia nu mai este suficientă pentru atingerea unor scopuri. În momentul în care unii utilizau metode radicale, ceilalţi trebuie să răspundă cu aceeaşi monedă.

Poate că unele ţări, printre ele şi Anglia, ar dori să nu recurgă la astfel de metode, dar dacă nu o fac, se ajunge la anarhie sau puteau să piardă războiul pe frontul secret. Politica internaţională a devenit o junglă în care supravieţuiesc numai cei puternici şi nemiloşi. Misiunea sa era să strângă laţul pentru ca guvernele şi diplomaţii să negocieze şi să poată lucra, dând impresia că civilizaţia există încă.

Dacă greşea, ce avea atunci de făcut? Nu putea renunţa la un mod de viaţă care îi intrase în sânge. Dacă acest lucru se va petrece, cum se va descurca în continuare? Din ce va trăi? Şi unde va găsi Paynter un înlocuitor? I-au trebuit ani de experienţă pentru a fi capabil să facă ceea ce făcea, cu atâta eficienţă şi hotărâre. Personal, s-ar zice că nu-i datorează nimic lui Paynter, dar faţă de ceea ce reprezintă el? Nu te poţi rupe de ţara ta şi nici de ce reprezintă ea. Bunacu-viintă, toleranta, democraţia şi atâtea alte lucruri abstracte de care era legat. Adesea îşi aducea aminte de tinerii care, la serbarea de sfârşit de an şcolar, cântau *Land of Hope and Glory*. Iată deci, că el ar trebui să renege toate aceste valori.

Zilnic, de nenumărate ori, căuta să-şi ordoneze gândurile, dar nu izbutise să alunge îndoiala privind viitorul său. Când se hotăra ca să trăiască pe mai departe ca şi până atunci, credincios idealurilor în care credea, imediat gândurile îi reveneau la Khalim Said, la soţia şi fetiţa acestuia. Atunci, respirând adânc, îşi zicea că era doar un incident nefericit, care se întâmplă ori de câte ori un om ca Said se amestecă în probleme pe care nu le înţelege. Şi Doamne, Said era destul de copt şi evoluat pentru a-şi da seama de ce făcea. De ce ar rămâne nepedepsit pentru ceea ce făcuse? Se aşteptase să nu dea socoteală pentru faptele sale iar familia sa să nu fie implicată? Se dusese la Paris cu un scop precis, să obţină cât mai multe informaţii despre Mason. Se culcase cu nevasta lui Mason nicidecum din dorinţă sau din plăcere, ci cu sânge rece pentru a afla ceea ce-i cereau fanaticii. Unde erau, oare, onoarea şi justificarea prin credinţa islamică? Gândurile despre Khalim Said erau trecătoare, dar derutante, şi simpla lor prezenţă era suficientă să-i zdruncine credinţa şi să-i confirme îndoielile.

Rennie era conştient că Fredericks şi alţii îl socoteau un

ucigaş şi nimic mai mult. Un ucigaş nemilos, dar respectat şi

— Ţara Speranţei şi a Gloriei (n. trad).

tolerat, doar fiindcă era de partea lor. Însă lui îi era indiferent ce gândeau alţii. Ştia bine pe ce se baza. Cei cu care lupta reprezentau răul, iar Rennie vedea răul ca făcând parte din actualitate. Răul era tot atât de prezent ca şi bunătatea. Tot atât de prezent ca şi virtutea. O caracteristică ca oricare alta a speciei umane.

Singura sa preocupare era stârpirea răului. De o manieră curată dar fără milă, aşa cum un chirurg taie cu bisturiul o tumoare malignă dintr-un corp sănătos. El nu era un romantic. Nu se considera un cavaler în armură, ci doar un om care îşi proteja semenii neştiutori de forţele nefaste care-i ameninţau. Cel care anihila duşmanii ce

încercau pe toate căile să ducă ţara la ruină. Pe cei care ucideau şi apoi apelau la justiţia britanică pentru dreptate şi milă. Tot ei erau cei care perverteau societatea, se infiltrau printre muncitorii grevişti care luptau pentru drepturile lor şi, când poliţia intervenea, prin incitări, îi transformau într-o gloată agresivă. Când reveni la serviciu, Paynter îi dădu amănunte despre şantajul făcut de un mic grup de ciprioţi greci, asupra unui membru al Parlamentului, întâmplarea făcea ca parlamentarul în cauză să fie preşedintele şi proprietarul unei companii ce proiecta şi fabrica componente pentru rachete sol-aer. Grupul de ciprioţi îşi propusese, pe cont propriu, să doboare unul din avioanele turceşti care survolau jumătatea zonei de nord a Ciprului aflată sub ocupaţie turcească. Sperau că rachetele vor zbura destul de sus încât problema cipriotă să revină în dezbaterea Naţiunilor Unite. Aveau deja rachetele, dar nu ştiau să le utilizeze. Erau însă câţiva angajaţi de-ai lui Roger Lumley, care i-ar putea învăţa.

SIS a descoperit că ciprioţii renunţaseră la ideea mituirii când aflaseră că Lumley face o grămadă de parale pe urma numeroaselor contracte încheiate cu guvernele britanic, egiptean şi brazilian. Încercaseră şantajul. De la un chelner, la restaurantul cipriot, unde obişnuia să mănânce Lumley, obţinuseră nişte informaţii false, cum că Lumley ar fi homosexual. Încercarea dăduse greş. Un cipriot avea şi în prezent faţa zdrobită şi câţiva dinţi lipsă. Nu ştiuse că Lumley, cât făcuse armata, fusese campion de box la categorie mijlocie.

Direcţia specială era în posesia unor informaţii obţinute tot din sursă cipriotă şi greacă, dar mai exacte decât cele precedente. Supraveghea cu interes şedinţele grupului cipriot, care se ţineau într-un bar din strada D'Arbley, în Soho. Responsabilitatea operaţiunii a trecut de la MI5 la SIS.

— Nu suntem interesaţi, spuse Paynter, să neutralizăm această bandă de amatori, în schimb suntem

cu ochii pe
Lumley. Ciprioţii continuă să încerce să-l şantajeze fiindcă aşa au primit ordin de la şefii lor. Suntem curioşi cum va reacţiona Lumley când, până la urmă vor descoperi fisura armura sale.
— Ai idee care ar putea fi aceasta?
Paynter ridică din umeri.
— MI5 înclină să creadă că ciprioţii aveau dreptate în ceea ce priveşte problemele sale sexuale. Dar cu fete, nu cu băieţi.
I
— Ei şi ce? Este ceva normal şi tradiţional.
— Da, dacă ar fi vorba de un simplu industriaş. Dar fiind vorba de un membru al Parlamentului, se pot folosi de această slăbiciune a lui din plin. Bietul om, va fi hărţuit de presă. Va fi blamat de preşedintele organizaţiei locale care jură credinţă eternă, apoi în şedinţele de comitet, unde contracandidaţii săi pentru locul în Parlament îşi vor ascuţi cuţitele apărând morala. Până la sfârşit, „bietul măgar pierde”. În orice caz, e un caz interesant; dacă vrei, te poţi ocupa de el câteva luni.
— De ce ciprioţii nu-l lasă baltă şi să capaciteze unul din tehnicienii lui Lumley?
— Cred că din mai multe motive. După cum am mai spus, un parlamentar este mai vulnerabil. S-ar putea să-i sfideze, dar ştie că un şantaj urmat de un scandal îl termină. E adevărat că un tehnician ar putea foarte bine să zboare până la Ankara sau la Famagusta, ca să le rezolve problemele. Dar ei îl vor pe Lumley, probabil că au ceva cu el. El este vânatul.
— Consideri că ceea ce îmi ceri să fac e o treabă pentru un om sau să folosesc o echipă? întrebă Rennie.
— Începi singur şi dacă e cazul mă anunţi dacă merită să-i dăm amploare. În fişier avem numele unei persoane din Ministerul Apărării care-l cunoaşte bine pe Lumley şi poate fi utilă o întâlnire cu el.
După două săptămâni, Fredericks îl chemă pe Paynter în biroul lui. După ce se aşeză, Fredericks îi

întinse o foaie dintr-un jurnal.

— Ai văzut asta? Este o copie după un articol apărut săptămâna aceasta în „Newsweek”. Washington a trimis-o prin curierul din noaptea trecută. N-o citi acum în între gime, citeşte doar paragrafele subliniate.

Paynter întoarse pagina şi citi două paragrafe, care fuseseră subliniate cu un creion galben:

„... fără îndoială, în dezbaterea din Congres se vor auzi şi unele voci care se vor întreba dacă nu s-au tras niciun fel de învăţăminte din afacerea Watergate şi din activitatea departamentului de «trucuri murdare» al CIA

Se zvoneşte, că nici serviciul MI6 din Anglia, de obicei discret, nu este cu nimic mai nevinovat decât CIA. Recentele operaţii din Olanda şi Australia, efectuate de MI6, au o asemănare ciudată cu obiceiurile serviciului nostru secret ce au precedat afacerea Watergate. Vechile obiceiuri se schimbă greu, în special când este vorba despre afaceri murdare.

Se pune întrebarea dacă aceste operaţiuni primesc viza oficială «închidem ochii» sau...”

Când termină de citit, Paynter îşi pironi privirea în tavan.

— Aş spune că pescuiesc în apă tulbure. Vor să prindă pe cel care va muşca momeala. Iar în treaba din Australia este implicat ASIO, nu noi.

— Nu s-au consultat cu noi? N-au cerut sfaturi?

Vocea lui Fredericks devenise ascuţită.

— Nimic oficial în tot cazul şi cu siguranţă nimic în scris.

— Şi referirea la Olanda?

*

— Un glonte în vânt.

— Hai, fii serios! Cine a fost la curent cu problema din Olanda, în ultimii patru ani, care să descrie operaţiunea ca „operaţie murdară”. Cineva a vorbit şi bănuiesc şi cine.

— Cine?

Pentru prima dată în atâţia ani, Paynter îl văzu pe

Fredericks pierzându-şi firea. Acesta spuse cu o voce răguşită de furie:

— Nu încerca să mă prosteşti, Paynter. Eu trebuie să dau socoteală pentru asta. Ce crezi că pot să fac?

— Spune că este o vorbă aruncată în vânt.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile. Am semnat, personal, recomandarea ca Rennie să fie trecut pe viitoarea listă de decorări.

— Ai spus pentru ce?

— Bineînţeles că am spus. Ştii bine că aşa ceva nu se acordă decât pe motive întemeiate, în ciuda celor ce crede publicul. Nu am dat detalii, dar am menţionat „o operaţie delicată la Amsterdam".

Se opri.

— Şi doar cu câteva săptămâni în urmă, chiar în biroul ăsta individul a declarat că nu e de acord cu modul de desfăşurare al acţiunii.

Fredericks se opri o clipă, apoi întrebă:

— Asia Intelligence Office – Serviciul de Informaţii pentru zona asiatică (n.trad.).

— Şi-a înaintat demisia, aşa cum ameninţa?

— Nu, nici n-a mai pomenit despre asta. L-am strâns puţin cu uşa şi a revenit la sentimente mai bune. Era doar şocat după operaţiunea executată.

— Rennie nu este tipul pe care să-l şocheze aşa ceva. O ştii tot atât de bine ca şi mine. Tot timpul ai fost entuziasmat de loialitatea şi disciplina sa. Spuneai că ai vrea să ai mai mulţi ca el. Îţi aminteşti?

— Nu ţi-a trecut prin minte că ar fi putut vorbi altcineva? De exemplu, Khalim Said?

— Am citit raportul lui Rennie în întregime. Din el reiese că Said a avut destule necazuri personale. În afară de asta, Rennie este convins că lui Said nici nu-i trece prin minte că Rennie ar avea legături cu SIS. Said a pierdut destul ca să mai aibă curajul să vorbească de această afacere.

— Vrei să fac o anchetă discretă în interior, înainte de a lua măsuri contra lui Rennie? Tu ştii că au mai fost şi alţii care au luat parte la acţiune.

— Uite ce este, Hugo. Niciodată nu am avut încredere în Rennie. Cunoşti părerea mea despre el. Este un om mizerabil, dur şi fără milă, dar un om care ţi-a fost util. Ai fost tot atât de surprins ca şi mine, când s-a disociat de operaţiune. Erai sigur că-l cunoşti ca pe buzunarele tale, dar te-ai înşelat. Este un lup singuratic şi nu joacă cu cărţile pe masă. Nu am avut şi nu am încredere în el nici acum. Poţi să mă contrazici

şi să spui că acum judec aşa, fiindcă mă afectează pe mine. Poate aşa este, dar am dreptate. Aşa că, las-o baltă.

— Ce aştepţi de la mine?

Fredericks se aplecă spre el şi îi spuse încet:

— Vreau să pui şaua pe acest ticălos. Arată-i că dacă suflă vreo vorbă unde nu trebuie, o va încasa. Şi pune pe cineva să-l fileze. Nu o echipă, fiindcă ar observa. În plus, mai şicanează-l puţin, poate îşi bagă minţile în cap.

— Ce le vei spune celor de la Ministerul de Externe?

— De asta mi-e groază! Tu fă doar ce ţi-am spus şi nu-l mai lăsa pe nebun să facă valuri mai mult decât a făcut până acum.

— Vrei să-i arăt extrasele din ziar?

— Ferească Dumnezeu, tiu, nu, nu…

Supărarea lui Fredericks izbucni mai puternic.

— Fă doar ce ţi-am spus şi ţine-mă la curent, în special dacă mai apare ceva suspect.

Paynter aşezat la una din mesele cafenelei de la primul etaj al hotelului Hilton îl privi pe Mason ieşind din ascensor. Era încă palid şi arăta rău, dar Paynter era nevoit să se folosească de el pentru a nu extinde cercul celor iniţiaţi în operaţiunea de la Amsterdam. îi zâmbi cât mai binevoitor în timp ce Mason îşi scotea haina şi se aşeza la masă.

— Ce vrei să bei?

Se gândea la cafea sau ceai când acesta ceru un Bloody Mary. Se gândi că Bloody Mary i se potrivea cel mai bine lui Mason, puţin cam şifonat, în ciuda frumuseţii. După ce îi sosi băutura, Paynter îşi apropie scaunul de masă şi spuse:

— Am nevoie de ajutorul tău, Mason.

Acesta zâmbi.

— Mă bucură să fiu considerat din nou util. De când m-am întors, am simţit că nu mai sunt agreat şi lumea mă evită.

— Da… era de aşteptat. Din nefericire au apărut nişte zvonuri despre afacerea de la Amsterdam.

Mason strânse din buze.

— N-aş putea spune că îmi face plăcere să mă reîntorc la Amsterdam.

— Sunt convins de asta. Dar problema este aici la Londra.

t>fe lap\ este voi\>a <tesoţ” R. Emive, prâtemA \5 n\ x.

Mason suspină.

— Nu cred că mă mai consideră prietenul lui. În ochii lui sunt un ratat.

Fără a lua în seamă remarca, Paynter continuă.

— Într-un ziar american a apărut un articol. Autorul se ocupă în special de afacerile murdare în care este implicată CIA, dar în treacăt menţionează că şi SIS are pe răbojul ei aşa ceva. Îşi susţine afirmaţiile amintind o operaţiune recentă executată de SIS în Olanda.

— Mare necaz. Şi mai departe?

— Nimic, dacă putem să păstrăm secretul. Dar Rennie s-a cam înfuriat pe povestea de la Amsterdam. Ţi-a spus ceva?

— Nu. M-a evitat. Dar ştiu că era supărat de ce i se întâmplase arabului şi nevestei lui. Eu cred că s-a gândit că aşa ceva se poate întâmpla şi celor două fiice ale lui.

— Cum? Ţi-a spus ceva?

— Nu, dar acolo, la Amsterdam, asta mi s-a părut că-l frământa. A fost aspru cu mine fiindcă vorbisem.

— Înţeleg. În tot cazul, suntem îngrijoraţi să nu-şi fi exprimat şi în altă parte nemulţumirea în legătură cu ceea ce a fost obligat să facă.

Mason negă, încruntat.

— Nu face aşa ceva Rennie. Îmi pun capul. Este atât de cinstit şi drept, încât dacă ar fi vrut să facă tărăboi, ar fi spus-o înainte.

— Pari a fi un admirator de-al lui. Eşti, cu adevărat?

— Presupun că sunt, într-un anumit fel. îl admir. Este tare şi are curaj cu carul. Nu l-am văzut niciodată ezitând. Şi în felul lui ciudat de a fi, este dreptatea întruchipată.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate că nu a făcut-o el. Dar cineva a scăpat o vorbă şi vreau să fii cu ochii pe Rennie, aşa, ca o rugăminte personală. Te voi numi asistentul lui în operaţiunea pe care i-am încredinţat-o s-o rezolve.

Mason, ridică din umeri, apoi spuse:

— Dacă asta vreţi…

— Îl voi anunţa mâine, continuă Paynter.

Mason fără să comenteze îşi termină băutura. Paynter îşi aminti:

— În ce relaţii mai eşti cu soţia, acum? Ai realizat vreun progres?

Ca întotdeauna când i se vorbea despre soţia sa, în ochii lui Mason apărură lacrimi, dar şi le şterse repede cu dosul palmei:

— A intentat divorţ. Voiam să o fac să renunţe, însă ea nici nu vrea să audă. Dacă mă opun ar însemna să iasă la iveală anumite lucruri şi, conform Legii Secretului Oficial, trebuie să evit asta. Nimeni nu vrea ca lucrurile să ajungă aici.

— Am putea să te ajutăm cu ceva? Să-i explicăm că numai din cauza serviciului trebuia să lipseşti de lângă ea.

— Ştie asta. Dar nu este femeia care să cedeze în faţa

argumentelor. Este franţuzoaică, nu englezoaică. Lucrurile au mers prea departe. Sunt la curent în ceea ce o

priveşte.

— Îmi pare rău. Foarte rău. Poate că vei găsi o femeie mai înţelegătoare. Sper. Eşti un bărbat frumos, ştii asta?

Mason schiţă un zâmbet timid.

— Nu mai vreau pe nimeni, pe ea o vreau.

— Înţeleg.

Paynter se ridică spunând:

— Te voi contacta mâine, după ce voi vorbi cu Rennie. Vrei să te duc undeva cu maşina?

— Nu. Mai rămân să mai beau ceva.

Când Mason îl anunţă că vor colabora, Rennie nu păru prea încântat de perspectivă, dar încercă să fie binevoitor.

— Nimic spectaculos, Mason. Seamănă cu o pândă la vânătoare. Un om în plus, e binevenit. Până acum am dat o raită prin localurile porno din Soho, încercând să-mi fac o idee despre fetele cu care se încurcă Lumley.

Zâmbi, apoi continuă:

— Cred că oricine le ajută material, este considerat cavaler.

— Cum arată?

— O bandă de pletoase. Printre ele se găseşte una mai curăţică şi elegantă. În afară de asta, ciprioţii încearcă să o contacteze pe secretara lui Lumley. Este în jur de cincizeci de ani. Tipul de bătrână devotată. A trăit cu el ani de zile. Servitoarea ei este din Cipru şi acum unul din ciprioţi joacă rolul nepotului ţinându-se aproape de ea.

Rennie îl duse pe Mason să vadă cafenelele şi cluburile frecventate de ciprioţi. Apoi ieşiră cu maşina afară din oraş ca să vadă întreprinderea lui Lumley.

Aceasta era în cartierul industrial de pe Purtey Way. Mai merseră în Waddon să vadă căsuţa izolată unde locuia secretara lui Lumley. Pe drum, Mason se interesă:

— Lumley este căsătorit?

— Da. Dar după cum am auzit, nu este o căsătorie fericită. Nevastă-sa e un fel de scorpie, dar o suportă încercând să păstreze aparenţele.

— Îi plac aventurile cu „fete”?

— Se pare că da. Are slăbiciune la femeile foarte tinere. Este încurcat cu o dactilografă din întreprinderea lui, dar asta pare a fi mai mult o legătură de afaceri pentru amândoi. Mai dă bani unei tinere căsătorite, care locuieşte la South Croydon. A lucrat înainte la el şi îi face frecvent vizite în timpul zilei. Dacă ar face-o cu mai multă prudenţă, aş spune că nimeni nu ar putea să-i reproşeze nimic.

— Şi ciprioţii nu au găsit încă fata potrivită cu care să-l şantajeze?

— S-ar putea s-o fi găsit. Sunt duzini de fete pe unde stau ei, în Soho. Toate tinere şi frumoase. Cele pe care le-am identificat sunt din Malta sau Cipru şi s-ar putea să-i bage lui Lumley una în pat. Una din cele mai frumoase are o mare experienţă. Dar cred că toate ar face jocul dacă ar căpăta o bună recompensă, să câştige ceva bani şi în acelaşi timp să se considere bune patriote. Problema ciprioţilor este cum să le pună în contact cu Lumley. Deocamdată, acesta a fost văzut în câteva cluburi suspecte din Soho. N-ar fi greu să le întâlnească, dar nu văd cum ar putea să discute cu ele despre rachete.

— Ai vrea să fac ceva mâine?

— Da. Vezi dacă poţi întocmi o listă a tipilor care lucrează la Lumley, capabili să le arate proştilor ăstora cum se pune în funcţiune o rachetă. Nu te grăbi. Păstrează contactul cu mine chiar dacă rezultatul este nul.

— Bun, unde te găsesc?

— La birou sau acasă.

Când reveni la birou, găsi un mesaj din partea fostei neveste, în care îl ruga să o sune cât mai curând posibil. Sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni. Privi la ceas. Era aproape şase şi ea ar fi trebuit să fie acasă. Era o zi obişnuită de şcoală şi fetele trebuiau să-şi facă lecţiile. Se hotărî să facă un drum până acolo să vadă ce dorea, profitând de această ocazie să-şi vadă fetele.

Era întuneric când ajunse şi nu văzu lumină la nicio fereastră. Sună şi aşteptă, dar nu răspunse nimeni. Ocoli până în spatele casei. Perdelele nu erau trase şi constată

că în casă nu era nimeni. Întorcându-se la intrare, scoase din portmoneu o mică pilă de plastic, dar ezită şi o puse la loc. Legal era casa sa, dar nu avea dreptul să o spargă.

Văzu lumină la casele din jur şi se decise să încerce la familia Craster. El lucra la o bancă sau la asigurări şi se salutaseră întotdeauna când venea să ia fetele. La uşă îi răspunse chiar Craster.

— Bună, bătrâne! Cu ce te pot ajuta?

— Am primit un mesaj să telefonez cât mai repede posibil fostei mele soţii. Dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci am venit până aici dar, văd că nu este nimeni. N-aveţi idee unde sunt?

— N-am idee, dar Fran s-ar putea să ştie. Se întoarse şi strigă:

— Fran!

Femeia apăru grăbită ştergându-se pe mâini cu un şervet.

— Ce este, Frankie? A, bună seara. Domnul Rennie dacă nu mă înşel?

Craster spuse:

— Ştii cumva unde sunt doamna Rennie şi fetele? I-a telefonat soţului ei să vină, dar acum nu este nimeni acasă.

Se uită cercetător la Rennie şi întrebă:

— Ce este, v-aţi ceartat?

— Fran… interveni supărat Craster… ce-ţi veni? Cum poţi spune astfel de lucruri.

Şi întorcându-se spre Rennie:

— Domnule Rennie…

— Taci Frank, spuse supărată soţia sa, apoi se întoarse spre Rennie.

— Nu ştiu din ce cauză era foarte supărată. A luat fetele de la şcoală, la prânz, şi după o oră le-am văzut plecând cu un taxi. Îşi luaseră şi valizele. Părea teribil de agitată.

— În ce direcţie a luat-o taxiul?

— În jos, pe strada principală, arătă doamna Crasters. Sper că nu este bolnavă.

— Îmi permiteţi să dau un telefon? S-ar putea să se fi

dus la mama sa.

Crasters îl pofti înăuntru.

— Bineînţeles. Poftim înăuntru. îi făcu semn spre tele fonul aşezat pe o masă de sticlă. Te rog. După ce termini, cheamă-ne.

Doamna Winfield, mama lui Mary, fusese foarte şocată de divorţ. îl plăcea foarte mult pe Rennie şi cum Mary îi ascunsese aventura cu Cowley, toate explicaţiile nu au reuşit să o facă să accepte ruptura. Continua să-i trimită lui Rennie felicitări de Crăciun şi de ziua lui. După ce telefonul sună de câteva ori, îi auzi vocea şovăitoare.

— Cine este?

— E Johnny, mamă. Mary este la tine?

Auzi un zgomot şi apoi vocea tremurătoare a fostei lui soţii. De-abia şoptea.

— Tu eşti, Johnny?

— Da. Ce se întâmplă? Am primit mesajul şi te-am sunat, dar n-a răspuns nimeni.

— Johnny, sunt speriată.

— De ce?

— Poţi veni aici? murmură. Nu vreau să audă fetele.

— Vrei să vin acum, astă-seară?

— Da, te rog, vino, Johnny. Te rog, ajută-mă!

— Voi veni, desigur. Linişteşte-te, voi fi acolo în patruzeci şi cinci de minute.

Închise şi îi strigă pe soţii Craster, le spuse că Mary era la mama ei şi porni spre maşină.

Doamna Winfield locuia într-o casă din Parley, în apropiere de locul unde se găsea fabrica lui Lumley. Casa era luminată peste tot şi, după ce trecu prin grădină, o găsi pe Mary aşteptându-l cu uşa deschisă.

— Ah, Johnny. Doamne, îţi mulţumesc că ai venit. Aproape mi-am ieşit din minţi. Am telefonat, dar erai plecat. Nu intra, fetele nu s-au culcat încă.

— Spune-mi despre ce este vorba, o îndemnă Rennie liniştit.

— Am leşinat, Johnny. Eu n-am leşinat niciodată în

viaţa mea.

— Hai să ne plimbăm prin prejur. Lasă uşa deschisă.

— Crezi că este prudent?

— Desigur că este. Hai!

Aşteptă să ajungă ceva mai departe, la câteva case distanţă, apoi se opri sub un felinar şi o întoarse cu faţa spre el. Tremura din tot trupul.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am dus fetele la şcoală şi m-am întors acasă după nouă. În jurul orei zece, cineva a bătut la uşă. Când am deschis, am văzut doi bărbaţi, unul tânăr, altul bătrân. Lângă trotuar se afla parcat un camion. I-am întrebat ce doresc, iar cel bătrân şi-a scos pălăria şi mi-a spus că au adus coşciugele. Cred că „mă schimbasem ia faţă când le-am spus că nu înţeleg despre ce e vorba. M-au chemat să văd. În camion erau trei coşciuge aşezate pe nişte iarbă de mare. Unul mare şi două mici.

Izbucni în lacrimi şi Rennie o cuprinse după umeri.

— Continuă, Mary.

Inspiră adânc şi îl privi.

— Aveau lipite pe ele nişte etichete. Pe una scria Mary Rennie, iar pe celelalte două, doar Elizabeth şi Mary. M-am întors în casă şi bătrânul m-a urmat. Mi-a întins un plic. Înăuntru era un bilet bătut la maşină în care scria: „Fii liniştită şi foarte prudentă”. După ce l-am citit, am leşinat. Când mi-am revenit, eram aşezată în bucătărie şi bătrânul mă ştergea pe faţă cu un prosop. Şi el era foarte impresionat. I-am spus să ia coşciugele, pentru că era o greşeală.

— Unde este biletul?

— Nu ştiu. L-am căutat după aceea, dar nu l-am mai găsit.

— Spune mai departe.

— Ţi-am telefonat şi am lăsat mesajul, dar nu ştiam ce să fac. Am intrat în panică şi i-am telefonat mamei, care mi-a spus să mă mut la ea. Am luat fetele de la şcoală, m-au ajutat să împachetez, am chemat un taxi şi am venit aici.

— Le-ai spus fetelor ce s-a întâmplat?

— Doamne fereşte, nu! Dar au observat că sunt îngrijorată şi sunt abătute. Am greşit?

— Nu. Bineînţeles că nu. Sunt unii care fac astfel de glume, farse, dar nu sunt foarte amuzante pentru cei care sunt subiectul lor. Mă întorc să stau de vorbă cu fetele. Şterge-ţi ochii şi spune-le că un prieten al meu a făcut o glumă proastă. Întoarce-te acasă când te vei simţi în stare să o faci. Nu se va mai repeta. îl voi descoperi pe autorul idioţeniei ăsteia.

— Dar cine poate face astfel de lucruri oribile? Asta îşi fac reciproc gangsterii din New York, nu-i aşa?

Rennie zâmbi.

— Cred că cei de la Chicago. Nu-ţi face griji, voi afla cine a făcut-o şi astfel de aiureli nu se vor mai întâmpla.

Un zâmbet înflori pe faţa ei.

— Ştii, John Rennie, eşti un om bun. Pe deasupra, eşti tare ca o stâncă.

Se ghemui la pieptul lui.

— Să mergem înăuntru. Parcă mi-am revenit dintr-odată.

Rennie rămase până după ora zece. Juca Scrabble cu fetele, iar apoi, când erau în pat, le citi o poveste. Cu mult înainte de a merge la culcare ele observaseră că mama şi bunica îşi recăpătaseră calmul. La plecare, doamna Winfield îi dădu lui Rennie un termos cu cafea şi era evident că se liniştise, fiindcă totul se terminase cu bine.

Rennie făcu o jumătate de oră până la loocuinţa lui Mason în Pimlico. Stătea la ultimul etaj al unei case în stil victorian, pe una din străzile ce coborau spre chei, Până să deschidă Mason, trecură câteva minute bune. Purta o cămaşă albastră, veche şi papuci în picioare. Părea speriat, neştiind cine putea să fie. Rennie simţi că mirosea a băutură. Mason spuse încet, cu o voce tărăgănată:

— Bună, Johnny. A plesnit buboiul în afacerea Lumley? Sau a izbucnit al treilea război mondial?

— Pot să intru?

— Te rog. Fii binevenit în umila mea locuinţă.

Mason se clătină uşor în timp ce trase un scaun lângă masă şi se aşeză greoi în faţa lui Rennie.

— Ceva de băut, bătrâne?

— Nu, mulţumesc. Am nevoie de ajutorul tău, Mason. Poţi să mă urmăreşti atent?

— E ceva serios, nu?

— Este important, în special pentru mine.

Mason se ridică, şovăind.

— În cazul ăsta, lasă-mă să-mi moi bătrânul cap în apă rece. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

După cinci minute, apăru cu faţa roşie, pieptănat şi îmbrăcat într-un halat vechi de baie. Se mişca sprinten şi se părea că-şi revenise.

— Iartă-mi mersul nu prea sigur şi uimirea. Se coace ceva?

— E posibil ca ceea ce-ţi spun acum să rămână numai între noi?

— Desigur.

— Promiţi? Mason zâmbi.

— Mai crezi în promisiunile mele, Johnny?

— Da. De ce n-aş face-o?

— Aminteşte-ţi că eu sunt omul care a vorbit. Dintr-o lovitură, mă termini. Doar m-ai interogat şi ştii totul despre mine. Nu sunt un erou. Şi nici nu sunt capabil să-mi ţin gura. Câteva ameninţări şi golesc sacul.

— Harry, atunci nu erai în stare să rezişti nimănui, fiind marcat de întâlnirea cu Fleur de la Paris.

Mason dădu din cap şi spuse încet:

— Era foarte frumoasă, Johnny. Am iubit-o foarte mult, iar decizia ei m-a tulburat. În plus, şi Departamentul mi-a făcut necazuri. I-am implorat să-mi dea un post acasă. Să am timp să fiu cu ea. Dar nici nu au vrut să audă. Asta m-a făcut să cred că nu datoram Serviciului atâta loialitate.

— Am întâlnit-o pe Fleur când încercam să dau de tine. E frumoasă. Dar cum ţi-am mai spus, nu cred că ăsta este motivul real.

— De ce crezi asta?

— Şi eu am fost îndrăgostit de „o Fleur” când eram în armată. Dar până la sfârşit, am părăsit-o. Ştiam că nu va dura.

— De ce?

— Era mult mai tânără decât mine şi foarte frumoasă. Chiar şi preoţii întorceau capul după ea. Amândoi am crezut că ne iubim, dar în adâncul inimii simţeam că nu suntem potriviţi. Eram gelos pe toţi bărbaţii tineri şi bătrâni, pe unchii ei şi pe străinii de pe stradă. Pe oricine. Ştia că sunt gelos şi cred că-i făcea plăcere. Dar nu încerca cu nimic să mă liniştească. Ştia că este frumoasă şi că toţi bărbaţii o găseau atrăgătoare. Ne-am logodit şi credeam că asta va schimba totul. Bineînţeles că nu s-a întâmplat aşa. Ieşea în oraş cu alţi bărbaţi, pe furiş. Unul din ei era comandantul companiei mele. Urni dintre ei erau căsătoriţi şi, deci, nu era nimic serios, dar singurul lucru care îi făcea plăcere era să-i cucerească.

Rennie zâmbi.

— Într-o noapte, am luat o foaie de hârtie, pe care am aşternut şi bunele şi relele în relaţia cu ea. Gândire tipic militară. Concluzia, aşteptată de altfel, a fost că nu era pentru mine, că nu avea niciun sentiment pentru mine. Aşa că, am rupt relaţia cu ea. Timp de o săptămână am fost îngrozitor de nefericit. Eram teribil de tentat să-i telefonez. Dar după o săptămână, mi-am dat seama că m-am vindecat. Eram, din nou, normal.

— Şi nu ai regretat niciodată?

— Nu, am fost doar puţin jenat că eu am fost cel păcălit.

Mason îl privi, aplecându-se înainte.

— Nu cred că ţi-a făcut plăcere să-mi povesteşti. Pentru câteva clipe nu ai mai fost bărbatul care şi-a conceput propriul fel de viaţă, care nu ştie decât alb sau negru şi, în niciun caz, calea de mijloc.

— Ţi-am spus, fiindcă ştiam că vei înţelege şi ţi-ar putea fi de folos. Nu am mai spus-o nimănui.

— Îţi mulţumesc pentru încredere.

Oftă adânc.

— Când eram ostatec, gândindu-mă la Fleur, simţeam acelaşi lucru. Şi pentru un ceas sau două mă simţeam uşurat că am scăpat. Nu mai exista gelozie, nu mi-o mai imaginam cu alţi bărbaţi. Poate că, până la sfârşit, îmi va trece.

— Va trece, Harry, va trece, îţi garantez.

— Fiindcă tot vorbim de promisiuni, îţi promit şi eu, Johnny.

Rennie trase adânc aer în piept.

— Când m-am întors de la Amsterdam, i-am spus lui Paynter că nu mi-a plăcut răpirea copiilor lui Said şi consecinţele ei. Din cauza asta mi-au făcut câteva şicane pentru a mă aduce înapoi pe linie. Ştiind regula jocului, am făcut şi eu un pas, cerând sprijinul lor în rezolvarea necazurilor. Atunci s-au oprit. Dar au început din nou şi nu ştiu de ce. I s-au trimis azi fostei mele soţii, trei coşciuge. Unul purta pe el numele ei, iar celelalte două numele fetelor mele. Soţia mea aproape şi-a ieşit din minţi.

Mason clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Porcii! Ştiu de ce ţi-au făcut asta! exclamă el.

— Poţi să-mi spui de ce?

— Da. Dar nu ştii asta de la mine.

— Bineînţeles. Rămâne între noi.

— A apărut într-un ziar american o relatare despre CIA şi murdăriile de acolo. Mai era o mică aluzie la SIS şi operaţiunea de la Amsterdam. A apărut acum două sau trei zile. Ei bănuiesc că ai şoptit ceva presei. Au dreptate?

— Bineînţeles că nu. În orice caz, eu nu cunosc pe nimeni din lumea presei. Nu am spus-o nimănui în afară de persoanele interesate, din Departament.

— Paynter a fost cel care m-a pus în temă. I-am spus că sunt sigur că nu eşti tu. Acum ce ai să faci?

— Îmi scriu demisia chiar în noaptea asta. Mâine dimineaţă, va fi pe biroul lui Paynter.

— Doamne Dumnezeule, Johnny, asta va înrăutăţi situaţia. Vor înnebuni de frică că ai să mai vorbeşti.

* >

— Asta este problema lor. Cât despre mine, m-am săturat. Nu mai am încredere în ei. Nu mai cred nici în onoarea, nici în integritatea şi motivaţiile lor. Nu voi mai ridica niciodată niciun deget pentru ei.

— Vei vorbi?

— Nu, absolut deloc. Numai dacă încearcă să mă bage în puşcărie.

— Cu ce te pot ajuta?

— Cred că şi-au dat seama că aversiunea mea fată de ce

am făcut copiilor lui Said este punctul meu slab, „călcâiul lui Ahile”. Sentimentele care le nutresc pentru familie este partea mea slabă. Asta explică şi micul joc de azi. Vreau să te rog să veghezi asupra lui Mary şi a fetelor, în locul meu. Ai să o faci?

— Da, sigur că o voi face.

Rennie scoase o carte de vizită din buzunarul hainei şi i-o întinse lui Mason.

— Am notat aici mai multe numere de telefon, unde ai putea să dai de mine.

— Vrei să rămâi aici peste noapte?

— Mulţumesc, dar am multe treburi de făcut înainte să mă culc.

Bătu la maşină scurta scrisoare de demisie şi o citi de

câteva ori, înainte de a o semna.

„Paynter G.S., Directorul Serviciilor Speciale

Din partea: Rennie J. H.

Prin prezenta, îmi dau demisia din SIS, cu cele treizeci şi una de zile de preaviz. Deoarece concediul meu este de patruzeci de zile, cer Departamentului să-mi ia în considerare concediul ca termen de preaviz.

J. H. Rennie”.

Era aproape trei dimineaţa, când ajunse la sediu. După ce-şi prezentă legitimaţia la punctul de control, intră

şi merse direct în biroul său. Se aşeză şi scoase de pe inelul cu chei două din ele, pe care le băgă într-un plic cu antetul departamentului.

Deoarece atât biroul lui Paynter cât şi al secretarei erau încuiate, Rennie dădu plicul ofiţerului de serviciu.

După ce se înapoie acasă, se dezbrăcă încet şi se întinse pe pat, încercând să-şi liniştească gândurile, căci cele aflate în ziua aceea i se învălmăşeau în minte.

Nu-şi imaginase niciodată că va ajunge aici şi asta îl prinse nepregătit. Pe de o parte, era hotărât să nu mai aibă de-a face cu astfel de oameni. Pe de altă parte, se simţea derutat, fiindcă nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmpla era posibil. Mai mult decât atât, se temea de consecinţe.

Rennie nu era omul obişnuit cu îndoielile. Acum însă, chiar dacă înaintarea demisiei făcuse ca tensiunea prin care trecea să se mai diminueze îşi dădu seama că nu ştia ce va face în viitor. Toate proiectele sale de viitor se prăbuşiseră. Şi nu cu un foc de armă sau cu o lovitură de cuţit în coastă, ci cu un amestec confuz, ca finalul indecis al unui film.

Epuizase toată adrenalina şi trupul îl durea ca după o luptă. Era epuizat şi simţea moleşeala punând stăpânire pe corpul şi mintea sa.

Voia să se scoale şi să facă ceva. Dar îi lipseau voinţa şi scopul ca să o facă.

Îl trezi soneria telefonului. Se uită la ceas, era unsprezece şi jumătate dimineaţa. Auzind vocea lui Paynter, reveni la realitate. Vocea era binevoitoare şi calmă. îl rugă dacă ar putea veni după-amiază să clarifice doar câteva lucruri... afacerea Lumley, pensia sa şi aşa mai departe, îi promise că va veni la ora patru.

Paynter nu-l primi în biroul său, ci într-una din micile săli de conferinţe, de la ultimul etaj. Rennie bănuia că alesese locul fiindcă avea aparate de ascultare. Chiar dacă nu se vedeau microfoane sau butoane, asta nu însemna că nu existau.

Paynter intră grăbit, ţinând în mână cererea de demisie. Se aşează în faţa lui Rennie, zâmbindu-i.

— Nu vorbeşti serios, Johnny, nu-i aşa? M-ai prins şi ai pus punctul pe i.

— S-ar putea, dar să nu te înşeli crezând că nu am cumpănit-o înainte. Ce am scris este bine gândit.

Continuând să afişeze bunăvoinţă, Paynter spuse:

— Nu pot face nimic, chiar nimic care să te convingă?

Va fi o lovitură grea pentru Departament, să te piardă. Nimeni nu este indispensabil, dar tu, după cum ştii, eşti aproape de neînlocuit.

Rennie mişcă scurt din cap a împotrivire şi Paynter zări furia din ochii lui.

— Bine, dacă aşa simţi tu. M-am interesat la financiar.

Ai dreptul la o pensie care reprezintă patru cincimi din sala râul tău actual. Mă tem că se percepe impozit, dar e limitat.

Este o consolare.

Rennie încercă să se ridice, dar Paynter îi făcu semn să mai aştepte. Continuă:

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat, Johnny. Eşti sigur că te simţi bine? Cum a ieşit controlul medical?

— Perfect.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş propune un concediu de şase luni, cu leafa întreagă.

— Nu mă interesează.

Paynter se întrista.

— În cazul acesta, tot ce pot să-ţi spun nu este decât că-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut şi îţi urez noroc pe viitor. Dar nu mi-aş ierta dacă nu ţi-aş spune că toţi am fost îngrijoraţi de starea în care te-ai aflat în ultimele săptămâni.

— Asta este tot?

— Da.

Paynter îi întinse mâna, dar Rennie se făcu că nu observă. Se întoarse şi ieşi, fără să privească înapoi.

Se întâlni cu Mason jos, în birou. Părea speriat.

— Cum a mers cu Paynter? Mi-a spus că ai demisionat. Părea că se împacă cu ideea. Îmi pare rău, dar poate e mai bine pentru tine.

— A acceptat-o. Mi-a tras o mică săpuneală, dar fără să fie agresiv.

— Nu-ţi face griji, voi veghea asupra familiei dacă tu n-o vei putea face. Ce ai de gând, pe viitor?

— Încă nu m-am gândit.

— Cu experienţa ta, nu vei avea probleme să-ţi găseşti o slujbă la o companie mare.

— Sper să ai dreptate.

Rennie îi telefona lui Mary şi îi dădu numele lui Harry Mason, ca o persoană ce putea fi chemată la nevoie, dacă el nu era de găsit o asigură apoi că nu vor mai fi incidente, ca cel din zilele trecute.

Îşi făcuse griji în privinţa întâlnirii cu Paynter. Se aşteptase la ameninţări, urlete şi lovituri cu pumnul în masă, dar Paynter fusese destul de rezonabil, ţinând seama de circumstanţe. Poate că, fiind puţin surprins, nu a putut să reacţioneze pe măsură. Dar instinctul îi spunea altceva, iar antrenamentul şi experienţa îl făceau să se bazeze numai pe simţurile sale ascuţite decât pe faptele logice sau pe cele contradictorii.

Timp de două zile îşi rezolvă facturile neplătite şi îşi făcu curăţenie în casă. Citi ofertele de serviciu din „Times” şi „Daily Telegraph”, dar nu găsi nimic interesant. Nu-şi făcu probleme, deoarece, la fel ca majoritatea agenţilor SIS, trăise fără să-şi cheltuiască banii pe care îi avea depuşi la câteva bănci din străinătate, aşa că pe viitor ar putea trăi destul de bine din pensia sa.

Dacă nu ar fi fost fetele, ar fi plecat în Spania sau şi-ar fi cumpărat o ambarcaţiune şi ar fi trăit pe ea, plimbându-se pe Mediterana.

Paynter şi Fredericks se întreţineau cu medicul şef. Cu grijă, să nu se amestece prea mult în domeniul minat al eticii medicale, medicii departamentului le erau subordonaţi şi, într-un fel, în faţa şefilor erau legaţi de mâini şi de picioare. Băieţii din serviciul medical făceau

întotdeauna ceea ce doreau cei care îi conduceau, respectând cât de cât domeniul medical.

Erau obişnuiţi să extragă gloanţe şi să coasă răni, fără a pune prea multe întrebări, fiindcă ştiau foarte bine că Departamentul nu tolera indiscreţii. Dacă li se cerea, puneau diagnostic ca, de exemplu, „lipsa trăsăturii morale" sau aşa-zisele „tulburări mintale", pentru a se renunţa la serviciile unor oameni care vorbiseră sau cedaseră presiunilor. Mai erau obişnuiţi cu comportamentul anormal al celor care rezistaseră unor interogatorii, dar care, odată ce presiunea ceda, erau terminaţi din punct de vedere psihic.

Fredericks, care nu-şi scoase paltonul, se feri să ia parte la discuţie, stând tăcut şi distant. În acest timp, Paynter dirija discuţia Era o chestiune în care Fredericks nu voia să se implice. Dar, considera că era de datoria lui să audă ce se decidea.

Doctorul privi la notiţele sale şi apoi la Paynter.

— Am ascultat înregistrarea ultimei convorbiri pe care aţi avut-o cu el. O găsesc nesemnificativă. Dumneavoastră eraţi prietenos şi moderat, el era... să zicem distant... dar nu dădea niciun semn de paranoia. Paynter spuse:

— Banda a fost înregistrată în intenţia că, dacă ar interveni ceva, să se probeze înainte de orice că a fost tratat cu înţelegere. Niciun fel de duşmănie din partea noastră.

— Dacă vreţi, vă puteţi folosi de prevederile paragrafului 135, din Actul privind Sănătatea Mintală, prin care poliţia poate ridica de oriunde un bolnav mintal. Dacă aplicaţi paragraful 136, orice poliţist poate reţine orice persoană dintr-un loc public, dacă el consideră că aceasta este bolnavă mintal.

— Şi după aceea?

— Poate fi reţinut de poliţie şaptezeci şi două de ore, ceea ce vă lasă timp să apelaţi la o instanţă judecătorească, pentru o internare forţată.

Doctorul ridică din sprâncene şi privi spre Paynter.

— Presupun că veţi folosi procedura obişnuită când veţi apela la Ministerul de Interne. După cele ce mi-aţi spus nu sunt probleme cu familia. Fostele soţii nu mai sunt considerate rude apropiate, iar copiii sunt prea mici. Vă puteţi adresa şi Curţii Superioare, şi să obţineţi sentinţa de detenţie definitivă, fără a mai exista dreptul de revizuire a sentinţei.

— Şi cât timp îl putem ţine?

— Dacă locul este considerat o instituţie de asistentă

pentru bolile mintale, poate rămâne definitiv. Şi apoi, un pacient internat cu forţa, poate fi supus tratamentului fără voia sa.

— Sanatoriul nostru de la Loch Gar, este recunoscut ca o instituţie de îngrijire pentru boli mintale?

— Bineînţeles, răspunse doctorul.

Atunci, Fredericks interveni în discuţie:

— Vrei să spui, doctore, că un poliţist obişnuit, fără niciun fel de cunoştinţe medicale, poate aresta un cetăţean dintr-un loc public, doar pentru că el îl consideră bolnav mintal?

— Da, am spus asta.

— Şi nu este obligat să justifice arestarea în faţa justiţiei?

— Exact. Procedura este menţionată în Actul privind Sănătatea Mintală, din 1959. Au existat persoane care au considerat că Actul acordă putere prea mare şi inutilă poliţiei, însă…

— A fost aplicat vreodată?

— Da, regulat, în special în districtul lărgit al Londrei…

Paynter îl întrerupse.

— Dacă aranjez cu poliţia, vei asista când va avea loc arestarea?

— Prezenţa doctorului nu este prevăzută în lege.

— Ştiu. Mi-ai explicat asta, dar o mână de ajutor…

Doctorul ridică din umeri.

— Dacă Departamentul doreşte, atunci voi asista. După cum ştiţi, când a fost supus examenului medical, la cererea dumneavoastră, am înregistrat conversaţia cu el şi aceasta probează în faţa instanţei preocuparea serviciului meu cu privire la manifestările paranoice.

Fredericks spuse dispreţuitor.

— Şi eu aş jura că este un psihopat. Doctorul zâmbi, cu un aer atotştiutor.

— Pe ce bază?

— Activitatea lui, omora oamenii fără milă.

— Da, dar nu o făcea de plăcere. El ucidea pentru că persoanele cu autoritate şi pe care le respecta îi cereau să o facă. După cele ce mi-aţi spus privind ultimele evenimente, dovedeşte că are remuşcări pentru răpirea copiilor arabului acela. Niciun psihopat nu manifestă remuşcări. Uneori, în cazul în care e prins, pretinde că are, sperând că asta l-ar putea ajuta. Dar nu este cazul lui Rennie. Nu, Rennie nu este un psihopat.

— Atunci, ce este? spuse Paynter. Doctorul răspunse liniştit.

— Un bărbat aspru, puritan, dar absolut normal.

— Niciun fel de paranoia?

— Nici urmă. Se simte persecutat de autorităţi şi asta pentru un singur motiv – este persecutat. De aceea suntem azi aici, domnilor, şi ştiu că din acelaşi motiv nici nu suntem înregistraţi. Înţeleg problemele dumneavoastră şi legea vă dă soluţia, dar să nu ne ascundem după deget, îndulcindu-ne gura cu miere.

— Este drept, spuse Fredericks, ridicându-se brusc. Trebuie să plec. Vă las pe voi doi să discutaţi detaliile.

Mary îi telefona marţi după-amiază. Părea emoţionată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Johnny, absolut nimic. Doresc să vorbesc ceva cu tine.

— Trec să le văd pe fete sâmbătă. Îţi convine?

— Aş vrea să ne întâlnim azi.

— Bine, o să vin diseară ca să fie şi ele acasă.

— Aş vrea să te văd acum. Îţi aminteşti cafeneaua unde te duci uneori cu fetele, pe High Street?

— Da. Vrei să spui…

— Am să te aştept acolo, îl întrerupse ea, apoi închise.

Şedea într-un colţ retras, cu faţa spre fereastră, şi când el trase scaunul să se aşeze îşi ridică privirea spre el.

— Pot să te întreb ceva, Johnny, ceva personal?

— Desigur.

— Te gândeşti vreodată la timpurile când amândoi eram împreună?

— Încerc să nu mă gândesc. Dar Elizabeth seamănă uneori cu tine şi asta îmi aminteşte când te-am întâlnit prima dată.

— Eu mă gândesc mult la tine. Cât de proastă şi iresponsabilă am fost. M-am comportat ca o şcolăriţă. Am încercat după aceea să te urăsc, dar nu am reuşit niciodată. Mă simt legată de tine şi te iubesc. Şi te admir, chiar când nu suntem de aceeaşi părere, John Rennie.

— De ce îmi spui asta?

— Fiindcă te iubesc… sunt îngrijorată pentru tine… începu să tremure.

— Şi încerc să-mi fac curaj ca să-ţi dau veşti proaste.

— Ce vesti rele?

— Omul despre care mi-ai vorbit, Harry Mason, e un om de încredere?

— În majoritatea cazurilor, da.

— Îţi este prieten?

— Lucrează cu mine. L-am rugat să aibă grijă de voi, în caz că voi lipsi. Ţi-am vorbit despre el la telefon. Două din numerele de telefon pe care ţi le-am dat sunt ale lui, de acasă şi de la birou.

— A venit azi, la mine acasă. M-a rugat să te previn că cei din Departament pun ceva la cale împotriva ta. Un individ, Paynter, a aranjat să fii arestat de un poliţist asistat de un doctor. Vor susţine că eşti nebun şi te vor trimite undeva… în Scoţia. Un sanatoriu pentru bolnavi

mintali, condusă de oamenii Departamentului pentru „nevoile” Departamentului.

— Acela de la Loch Gar.

— Da, cred că ăsta este numele pe care l-a pronunţat.

— Le-ar trebui dovezi pentru asta.

— Nu le trebuie. Mi-a spus cum au de gând să o facă.

— Povesteşte-mi.

Îi relată destul de confuz cele aflate, dar Rennie înţelese esenţialul.

— Ţi-a spus când au hotărât să o facă?

— Paynter i-a spus că arestarea va avea loc, probabil, sâmbătă noaptea, aşa ca să pară o bătaie şi că au arestat un beţiv. Mason gândeşte că va fi chiar sâmbăta asta.

— Altceva?

— A spus că telefonul tău este pus sub observaţie şi că nu trebuie să vorbeşti despre asta la telefon. Era foarte trist şi scârbit. Dar şi foarte speriat de ce i s-ar putea întâmpla lui, dacă se află că te-a avertizat.

— A avut mult curaj s-o facă.

— Ce ai de gând?

— E mai bine să nu-ţi spun, Mary, spuse Rennie încet. Astfel, dacă te întreabă, tu nu ştii nimic.

— Mason te sfătuieşte să pleci din ţară.

— Pot să-ţi cer ceva?

Şi, pentru prima oară în viaţa ei, văzu că Rennie avea lacrimi în ochi.

— Desigur. Despre ce este vorba?

El continuă aproape în şoaptă:

— Dacă va trebui să părăsesc ţara şi nu mă voi mai putea întoarce, sau dacă, neavând altă soluţie, mă vor lichida, te rog să le explici într-un fel fetelor că nu le-am părăsit. Că le înbesc pe amândouă mult. Şi când vor fi mari, vor putea, poate, veni să mă vadă, dacă vor dori. Oriunde aş fi.

Şi o lacrimă se rostogoli pe lista de mâncare pe care o ţinea în mână.

— Le voi spune, Johnny. Înseamnă că vei pleca, da?

— Probabil.

— Trebuie să fie nişte oameni îngrozitori, Johnny, nişte fiare.

El zâmbi trist.

— Până acum câteva săptămâni, eram şi eu unul dintre ei, Mary. Nu sunt eu în măsură să critic.

— Ai nevoie de bani?

— Nu. Am bani în mai multe locuri. Mai mulţi decât îmi

I

trebuie. Am aranjat să-ţi plătească ţie pensia. Dacă te întreabă ceva de telefonul de azi, să nu negi. Spune-le că aveai de gând să ne împăcăm, dar cum eu nu am vrut asta mi-ai cerut să ne întâlnim aici cu gândul că poate mă îmbunezi. Se apropie şi-şi puse mâna peste a lui.

— Mi se pare o nebunie să stăm în cafeneaua asta prăpădită şi să vorbim despre astfel de lucruri. Nu-mi vine să cred că te văd pentru ultima oară.

— Voi căuta să păstrez legătura cu tine. Dacă voi scrie, nu o voi face sub numele meu, timbrele vor fi din altă parte decât cea unde mă aflu, iar conţinutul scrisorilor complet aiurea fiindcă îţi vor cenzura corespondenţa.

— Mai bine pleacă, Johnny. Ai atâtea lucruri de făcut.

O aprobă şi se sculă, iar ea speră pentru o clipă, că s-ar putea să o sărute.

— Îmi promiţi că o să ceri fetelor iertare pentru mine?

— O voi face, te asigur.

O salută şi ieşi afară. În timp ce se îndrepta spre ieşire, observă că iscodea cu privirea celelalte mese şi ferestrele.

Rennie luă un taxi până la cea mai apropiată staţie de metrou şi apoi un tren spre Redbridge. Opri un taxi ce trecea şi acesta îl duse până în spatele parcului Cranbrook, unde erau mici drumuri înguste.

Casa lui Parks arăta la fel ca celelalte. Victoriană şi bine întreţinută. Qnd se îndrepta spre treptele de la intrare, văzu mişcându-se perdelele de dantelă, semn că

fusese reperat. Harry Parks îi deschise uşa, înainte să sune.

— Intră înăuntru, şefule. Mă bucur că te văd.

Intrară în camera de zi şi îl invită să ia loc într-unul din

I

fotoliile solide.

— Ce mai faci acum, Johnny?

— Aceleaşi treburi vechi. Apoi zâmbind, spuse:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— O vorbă, şefule şi s-a făcut. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau un paşaport, Harry. Canadian sau american. Nu are importanţă. Dar să fie valabil. Am nevoie de el în douăzeci şi patru de ore.

— Doamne! Tu ai vrut întotdeauna imposibilul.

— Poţi să mi-l faci, Harry?

— Da. Dar te va costa. Plăteşte Departamentul?

— Cât?

— Cinci sute pentru paşaport şi, să zicem, încă o sută pentru muncă. Ceva de calitate, costă. Sunt pensionar şi am nevoie de bani.

— Cât timp îţi trebuie să fii gata?

— Plăteşti cu bani gheaţă?

— Da. Mă duc acum la bancă să-i scot.

— Ai fotografii?

— Nu.

— Nu are importanţă, le pot face sus, în atelierul meu.

— Deci, când?

— Dacă optezi pentru cel american, îl poţi avea azi. Am unul gata făcut. Îţi fac o fotografie sau două apoi te poţi duce să scoţi banii. Poţi să-ţi iei şi ceva de citit până termin.

Sus, în studio, Rennie se aşeză pe scaunul drept, iar Harry Parks măsură distanţa dintre aparat şi locul unde se aşezase.

— Vreau s-o fac direct, fiindcă nu este timp de developat, de mărit sau micşorat. Trebuie să folosesc un

Polaroid.

Harry făcu o serie de fotografii, încercându-le şi măsurându-le pe fiecare până ce găsi două, care puteau fi tăiate la dimensiunea corectă.

Înainte ca Rennie să încaseze cele o mie de lire, în bilete de câte zece, agenţia locală Barclay, lângă Ilford Broadway, verifică telefonic la sucursala sa din Chelsea dacă tranzacţia era legală. După ce se primi confirmarea, semnă pentru bani şi înghesui maldărul de bancnote în buzunarul interior al hainei.

Ca să treacă timpul petrecu o oră în parc, privind la nişte şcolari care jucau crichet, apoi se întoarse la Harry Parks. Acesta fusese unul din specialiştii Departamentului. Un artist talentat, care îşi folosise calităţile în timpul războiului şi apoi rămăsese la SIS. Putea fabrica orice fel de document, având posibilitatea să-şi procure hârtia necesară, cerneluri, materiale dactilografiate.

Ieşeau din mâna sa cartele de alimente, ordine militare, permise de liberă trecere, permise de circulaţie şi toate genurile de falsuri, de care avea nevoie serviciul special. Şi chiar după pensionare, talentul lui Harry de a confecţiona documente de calitate, care scăpau celui mai riguros control, a fost folosit în unele acţiuni secrete. Fumător pasionat, suferea de bronşită cronică. Locuia singur într-o casă încărcată de mobile şi cu pereţii acoperiţi complet de tablouri. Picturile sale se vindeau pe loc în prăvăliile locale şi în cafenele. Nu avea pe nimeni, dar cu mulţi ani înainte, se zvonise că în timpul războiului trăise o poveste de dragoste şi, undeva, exista un fiu nelegitim. Dar nimeni nu putea să dea amănunte.

Harry Parks îl conduse sus, în studio şi-l puse să aştepte în timp ce lucra la paşaport. Lucra la o masă mică, cu o lampă extensibilă şi o oglindă care mărea, aşezată pe un suport. Pe o etajeră, lângă el, erau şiruri de sticluţe cu cerneluri şi culori, dispuse într-o anumită ordine.

În timp ce lucra, Harry îi spuse peste umăr:

— Înăuntru este şi o viză de imigrare israeliană. Vrei

să o scot? Nu poţi intra într-o ţară arabă cu ea.

— Nu, e foarte bine, Harry. Las-o acolo. Care este noul meu nume?

— Novaks, Paul Novaks. Născut la Pine City-Minnesota. Îţi convine?

— Perfect. Ce ocupaţie?

— Să zicem inginer, dar o pot schimba dacă vrei.

— Merge.

— Ce mai face bătrânul... cum îl cheamă... Peter, Paynter?

— Paynter. Este încă foarte zdravăn.

— Afurisit om. Dacă făceam un paşaport pentru el, întâi îl dădea întotdeauna unuia dintre oamenii săi să-l folosească.

Harry râse.

— Ca să fie sigur că era cum trebuie.

— A rămas tot aşa. Te mai solicită?

I

— Câţiva ani mi-au mai dat câte ceva de lucru, dar apoi, nu am mai auzit de ei. Ştii bine că au la dispoziţie un serviciu mare, special, de care se folosesc.

— Îţi lipseşte?

— Nu, câştig destul de bine cu pictura. Apoi, oprindu-se:

— Ce mai face soţia ta?

— Este foarte bine. Am divorţat.

Fără să-şi ridice ochii, Harry Parks spuse:

— Voi, băieţii, nu sunteţi niciodată prea mult timp căsătoriţi, nu-i aşa? Ori că ele se satură să vă aştepte, sau vă găsiţi câte o bucăţică bună la Berlin, sau Rio de Janeiro. Mai tânără şi mai frumoasă. Nu vi se poate reproşa. Şi eu aş face-o dacă aş fi mereu pe drumuri.

Paşaportul a fost gata după ora unsprezece şi Rennie îi plăti şapte sute de lire, în hârtii de câte zece.

— Îţi mulţumesc Johnny. Cobor cu tine să încui pentru noapte.

La capătul scărilor, Harry Parks îi spuse:

— Ai grijă de tine, Johnny. Nu-i lăsa să te termine.

Rennie râse.

— Nici tu, Harry.

Trecuse de ora unu când taxiul îl lăsă în Sloane Square. Coborî pe King's Road, îndreptându-se spre locuinţa sa. Străzile erau pustii, dar, cu toate astea, trecu fără să oprească pe lângă casa sa şi puţin mai departe traversă strada, şi se reîntoarse cu pas agale timp în care iscodi cu privirea intrările magazinelor. Chiar dacă începuseră să-l fileze, înţelese că nu era o supraveghere non stop. Şi ăsta era un semn bun.

Restul nopţii, şezu la măsuţa sa, alcătuind lista cu ce mai avea de făcut. Lista era lungă şi când se dezbrăcă, se făcuse ziuă.

Până la ora prânzului îşi scosese toţi banii depuşi în băncile din Londra şi îi schimbase în dolari şi cecuri de călătorie, îşi cumpărase pe numele de Paul Novaks bilete, dus, cu diverse destinaţii: Paris, Hamburg, Bruxelles şi Toronto. Când se va decide încotro va pleca, i se vor rambursa banii pentru celelalte călătorii. Scrisese şi expediase instrucţiuni la băncile din străinătate şi-şi vânduse maşina unui negustor din Battersea. După-amiază, îşi cumpărase haine la „Simpson's", „Marks şi Spencer" şi valize, în care să-şi pună hainele. După câteva ore, îşi depuse geamantanele la biroul pentru bagaje ale gării Victoria.

Întorcându-se acasă, controla dacă mai avea ceva important de luat. Cele două paşapoarte le purta tot timpul cu el, împreună cu portofelul. Biletele erau băgate într-un plic de plastic, iar banii într-un săculeţ, ce-l purta asupra sa. Nimic nu-l mai putea opri să plece, cu excepţia a doua lucruri: în primul rând să afle cu certitudine dacă voiau să-l închidă şi, în al doilea rând, nu ştia încotro s-o apuce.

Oriunde în lume, singurele sale cunoştinţe bune erau oamenii de la SIS. Înainte, asta însemna siguranţă. Străinii doreau să ştie prea multe despre tine. Cu ce te ocupi? Ce făceai acolo, pe unde se întâmpla să-i cunoşti? Oamenii de la SIS nu puneau întrebări, pe ei nu-i interesa. Îţi asigurau un loc unde să dormi şi mâncare. Cunoşteau doctori care

puteau să coasă o rană de cuţit fără să pună întrebări. Şi-ţi mai puteau da o listă cu numerele de telefon ale fetelor frumoase. Dacă erai urmărit, îţi puteau asigura un loc unde să te ascunzi. Dar, în niciun caz dacă te urmărea Londra. Odată ce nu mai făceai parte din „bătrâna firmă”, chiar dacă erai pensionat, deveneai un străin.

Pe la trei dimineaţa, se mută din casa sa şi se instala la un mic hotel din cartierul Victoria. Îşi petrecu următoarele zile dormind şi odihnindu-se în majoritatea timpului, neluând în seamă senzaţia dureroasă din stomac. Senzaţia care îl chinuia la gândul că aceasta nu este o „operaţiune”, ci o realitate. Îşi petrecea într-o odaie de hotel mizer ultimele zile dintr-o existenţă de luptător înainte să fugă din ţara pentru care se jertfise. Era liniştit că Mary şi fetele se aflau în grija cuiva, dar era mai mult ca sigur că nu le va mai vedea niciodată. Nu vor mai fi plimbări la grădina zoologică şi nici scrabble, nici poveşti de citit Nu va mai simţi în jurul gâtului braţele micuţe, ca mulţumire pentru un fleac. Pentru prima oară în viaţă, ajunsese aproape la capătul puterilor. Doar rutina şi calităţile sale înnăscute îi puteau menţine nivelul normal al gândirii. Dar, cu mare greutate. Era aproape gata să-şi piardă minţile.

Închirie pentru trei zile o maşină şi îşi ridică bagajele de la biroul gării. Firma de unde închiriase maşina era o firmă mică, de la periferie. Cu siguranţă, considerându-l dispărut, cei de la Departament pentru a-i da de urmă, vor controla, cu siguranţă marile firme de închiriat automobile.

În jurul orei şase, găsi un mic loc de parcare, în apropiere de casa sa, şi intră în cârciuma ce se afla peste drum. Din când în când, cu degetul, făcea un mic rotocol curăţând geamul de aburi ca să arunce o privire afară însă nu se aştepta să-i vadă pe cei însărcinaţi să-l captureze sosind înainte de zece sau unsprezece.

Începând de la ora zece, îi pândi fără întrerupere.

Sosiră la zece şi douăzeci şi cinci. Doi inşi însoţiţi de un

şofer, într-un Jaguar mare al poliţiei. Unul era un poliţist în uniformă, iar pe cel de-al doilea îl mai văzuse undeva. Pe poliţist l-au împrumutat, probabil, de la Poliţia Specială. Când intrară, îşi aminti cine era al doilea. Era şeful serviciului medical şi îşi aminti toate idioţeniile despre paranoia. Planul probabil că fusese întocmit încă de când făcuse controlul medical. O menţiune pe fişa sa privind instabilitatea psihică şi pretextul era gata. După cinci minute, în casa sa se aprinse lumina.

Un agent de circulaţie se opri lângă maşină şi, deschizând portiera, vorbi cu şoferul, atrăgându-i probabil atenţia că oprise pe liniile galbene care marcau staţia de autobuz. În timp ce agentul îşi scotea chitanţierul, şoferul îi arătă ceva, probabil legitimaţia. Agentul îşi băgă chitanţierul în buzunar, salută şi plecă mai departe.

Rennie ieşi pe uşa laterală şi se duse la maşină. După două ore, confirmă biletul pentru zborul de dimineaţă spre Amsterdam şi le anulă pe celelalte recuperându-şi banii pe ele. Folosi paşaportul american şi îşi petrecu noaptea la hotelul aeroportului, sub numele de Paul Novaks. Încercă să doarmă, dar cea mai mare parte a nopţii o petrecu plimbându-se prin cameră. Ridică de câteva ori telefonul să schimbe zborul în altă direcţie decât Amsterdam dar de tot atâtea ori renunţă. Cunoştea mai bine Berlinul şi Roma. De asemenea, mai era tentat de coasta însorită a Spaniei, de la Malaga la Alicante. Dar în săptămânile petrecute la Amsterdam, se simţise, ciudat, ca acasă. În ciuda faptelor în care fusese implicat, se simţea atras de curăţenia oamenilor şi calmul degajat de clădirile medievale, totul dându-i o senzaţie de confort. Mai era şi camera în care locuia fata. Va încerca să rămână acolo câteva săptămâm, îl atrăgea ideea că era cineva cu care putea sta de vorbă, apoi va vedea ce va face.

O singură dată, începu să facă numărul casei sale dar renunţă şi trânti telefonul. Avea tot timpul tentaţia de a mai vorbi cu fetele pentru ultima oară. Dar asta însemna slăbiciune, iar telefonul era, probabil, pus sub observaţie. Rennie nu putea suporta ideea de a fi cel vânat şi nu

vânătorul. Înainte, fusese întotdeauna „braţul dreptăţii” pentru a avea impresia de nevinovăţie în faţa decepţiei, căci, fără asta, totul părea degradant şi inuman. Nu mai avea puterea deciziei, iar reacţiile sale oscilau continuu între furie şi disperare, între vinovăţie şi umilire. Nu-şi mai avea locul în acest nou scenariu.

De la aeroportul Schiphol, luă un taxi spre Warmoess-traat şi îşi descarcă încet bagajele. A trebuit să facă două drumuri pentru a le căra până în faţa uşii. După ce termină coborî încet şi plăti şoferului. Când privi în sus, i se păru că scara se mişcă. Urcuşul pe scările înguste de lemn i se păru interminabil şi pe când ajunse în faţa uşii simţi transpiraţia curgându-i pe faţă.

Când apăsă pe clanţă, uşa se deschise şi, ca prin ceaţă, o văzu pe fată. Simţi că genunchii nu-l mai ţin şi, căutând un sprijin, întinse mâna spre uşă, dar negăsind-o, corpul îi alunecă jos.

Revenindu-şi, încercă să-şi dea seama unde se află. O văzu pe Joanna privind pe fereastră. Patul scârţâi şi ea se întoarse repede spre el. Clipa de luciditate dură puţin şi îşi pierdu din nou cunoştinţa. Fata îl lovi peste faţă. Încercă să vorbească, dar nu putu să articuleze niciun cuvânt.

Când se trezi din nou, lumina era aprinsă, iar ea, aşezată pe pat lângă el, îl ţinea de mână.

— Cum te simţi, Johnny? Nu trebuie să vorbeşti, fă doar un semn din cap dacă te simţi mai bine.

Avea gura şi buzele uscate şi vocea i se auzi ca un horcăit.

— Mă simt foarte bine, spuse încercând să zâmbească.

— Prostule, îl certă ea. Nu te simţi deloc bine şi m-ai speriat îngrozitor.

Văzu că avea ochii în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat acum două zile. Am adus un doctor şi a spus că suferi de epuizare. Ce dracu’ ai putut să faci ca să ajungi în halul ăsta?

Ridică din umeri.

— M-am lăsat folosit până la ultima picătură de energie şi am cedat nervos.

Scutură din cap arătând că nu-l crede.

— Ai să bei acum o ceaşcă cu supă. Nu este din conservă, ci e făcută de mine.

În timpul săptămânii, doctorul veni de două ori. Într-o engleză vorbită rar şi corect, încercă fără succes să afle ce putuse provoca colapsul bolnavului său.

La a doua vizită, ea îl conduse pe doctor până jos.

— Cum îi merge, doctore?

— Este un om cu un fizic zdravăn şi nu trebuie să vă faceţi griji. Dar mintal, nu sunt sigur.

— În ce fel?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. Dar ceva nu e în regulă. Ascunde ceva şi când acest ceva va ieşi la iveală, nu ştiu ce se poate întâmpla.

— Ce l-ar putea ajuta?

— Trebuie provocat să vorbească. Cu mine nu o va face. Este clar că a fost obişnuit să-şi ascundă simţămintele. Caută să-mi evite întrebările atunci când i le pun. Dumneata poate că vei reuşi să-l faci să se destăinuie.

I

— Dar nu ştiu ce să-l întreb.

I

— Nu cred că este nevoie să ştii nimic. Totul este să-l faci să vorbească. Va fi ca şi când ai deschide o bubă şi ai lăsa să se scurgă puroiul.

Se opri să o privească.

— Îl iubeşti, nu?

— Da, tin foarte mult la el.

— Gândesc că tocmai de aceea vei reuşi mai bine acolo unde eu nu am reuşit.

Aruncă o privire de-a lungul străzii, apoi privi din nou la fată.

— E numai o bănuială, dar cred că nu mă înşel. A trecut mult, foarte mult timp, de când nimănui nu i-a păsat de el.

Ceva sau cineva, timp de ani de zile, i-a consumat bateriile.

Poate că dumneata vei reuşi să le încarci din nou.

— Voi încerca.

Doctorul zâmbi.

— Sunt sigur că vei reuşi. Comunică-mi dacă mai are nevoie de ceva.

— Aşa voi face.

— Îţi doresc noroc.

I

— Mulţumesc.

La sfârşitul săptămânii, Rennie era destul de refăcut, încât putea să facă mici plimbări pe străzile scăldate în soarele de toamnă, să stea în cafenelele din apropiere, să bea cafea şi să mănânce prăjituri cu cremă.

Cu teama să nu aleagă un moment nepotrivit sau să-l preseze, fata încerca cu disperare să-l facă să vorbească. Deşi trăncăneau în timp ce poposeau la cafenele, era conştientă că la întrebările mai delicate răspunsurile lui erau forţate şi le dădea cu mare întârziere.

De asemenea, era conştientă de neliniştea lui când ieşeau din casă. Observase că iscodea oamenii care treceau, ca şi când ar fi căutat pe cineva. Deşi îşi revenise destul de mult din punct de vedere fizic, în schimb, din punct de vedere psihic părea că regresa, în fiecare zi mai mult. Când reveneau acasă, se întindea pe pat, cu ochii închişi, dar fără să doarmă şi când îi deschidea, rămânea pe mai departe nemişcat, privind spre tavan în gol.

Cum starea sa se înrăutăţea, chemă din nou doctorul. Acesta îl consultă cu atenţie aproape o jumătate de oră apoi, pe scări, vorbi cu ea.

— I-am lăsat nişte pilule. Mi-a spus că nu le va lua. Este Valium şi l-ar putea calma. Convinge-l să le ia, este foarte important.

— Ce se întâmplă cu el?

— Are doar o depresie. Nu se manifestă decât clinic. Aş vrea să-l rup de ceea ce-l frământă. S-ar putea relaxa şi sursa de stres care îl solicită continuu, diluându-se, s-ar

putea descărca puţin, ceea ce l-ar ajuta foarte mult. L-ai putea face să vorbească, să-şi descarce sufletul?

— Mi-a fost teamă să nu-i fac mai rău.

— Nu, în niciun caz. Este deja mult prea interiorizat. Ar trebui internat într-un spital, i-am spus-o, dar nu vrea. Şi eu sunt foarte îngrijorat.

— De ce credeţi asta.

Câteva minute doctorul tăcu, apoi spuse încet:

— Aş spune că este foarte aproape de sinucidere.

— Doamne…

— Crezi că te poţi descurca singură? Mă gândesc să-l internăm într-o clinică, chiar dacă nu vrea.

— O… nu faceţi asta. Mă descurc, sunt sigură că voi putea. Cred că pot face faţă situaţiei.

— Bine, dar dacă îţi schimbi părerea, anunţă-mă.

— Nu, nu mi-o voi schimba.

Doctorul o salută şi coborî scara îngustă.

Îl convinse să ia pilulele timp de două zile şi a treia zi seara, după ce mâncaseră şi erau la cafea, îi spuse cu o voce tandră:

— N-ai vrea să-mi povesteşti ce ţi s-a întâmplat, Johnny?

Se aştepta la un refuz, ca de obicei, dar el îşi puse ceaşca jos şi o privi.

— Cred că-ţi datorez o explicaţie, draga mea, după tot necazul pe care ţi l-am făcut.

— Nu-mi datorezi nimic şi nu mi-ai făcut niciun necaz.

Tot ce vreau este să te ajut.

— Este mult de povestit şi totul este foarte complicat.

— Pentru tine, Rennie, am tot timpul, aşa că poţi să începi.

Trecuse de miezul nopţii când termină de povestit. Nu-i spuse numai despre ce se petrecuse la Amsterdam, ci aminti şi întâmplări ce avuseseră loc cu ani înainte. Ea îi puse foarte puţine întrebări, dar se apropie şi-i acoperi

mâinile cu palmele ei, mai ales când se oprea, sau îşi găsea cu greu cuvintele. Când termină, îi spuse cu blândeţe:

— Nu-ţi face impresia că noi doi ne asemănăm foarte mult?

— În ce fel? întrebă el.

— Suntem teribil de puritani, în teorie. Nu ne place lumea din jur. Dar în practică suntem indulgenţi chiar faţă de lucrurile pe care, în fond, le dispreţuim. Tu, cu operaţiunile tale murdare, iar eu cu drogul, *squatter-ii*, şi cu toate revoltele mele.

— Cred că da. Dar ceea ce făceai tu nu aducea rău celorlalţi oameni. Cu mine, este cu totul altceva.

Fata zâmbi.

— Te-ai supărat pe mine foarte rău când am spus că eu nu-mi fac decât mie rău cu drogurile, îţi aminteşti?

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău, Johnny. Acum, însă, nu merită să vorbim despre ce am făcut eu. Vorbeam despre tine. Deci, ce vei face?

— Te superi dacă mai stau o vreme pe-aici, până mă vindec?

— Nu trebuie să-mi ceri permisiunea, Johnny, eu sunt musafirul, nu tu. Casa asta este a ta.

— Spune-mi ceva, Joanna. Mi-ai spus odată că nu-ţi place societatea în care trăim, fiindcă nu se îngrijeşte de cei neajutoraţi. Ce ai vrut să spui cu asta? Susţii că dacă un om nu se zbate ca să trăiască, statul trebuie s-o facă pentru el?

— Nu. M-am gândit că există zeci de mii de oameni în Statele Unite şi Europa, care trudesc din greu fără să reuşească în viaţă, dintr-un motiv sau altul. Fie că este vorba de moştenirea genetică, fie din cauza mediului sau bolilor, nu găsesc că este drept ca aceşti oameni şi familiile lor să fie lipsiţi de hrană, adăpost sau asistenţă medicală. Nu statul ar trebui să-i ajute. Statul este un mit. Noi suntem cei care trebuie s-o facem. Şi s-o facem voluntar, nu obligaţi. Ar mai trebui să ne îngrijim şi de popoarele altor ţări, unde oamenii mor fiindcă sunt lipsiţi de îngrijire

medicală şi hrană. Există copii care ar putea trăi o lună de zile din resturile de la masa noastră pe câteva zile.

— Aha! Idei comuniste?

— Da, îi spuse, sfidându-l. Inconvenientul este că, dacă le susţii, toţi te bănuiesc că eşti pro moscovit. Dar ruşii nu sunt deloc comunişti. Sunt o bandă de dictatori şi de tirani. Comunismul se face numai cu dragoste de oameni, Johnny. Se opri şi continuă cu jumătate de voce:

— Sunt sigură că ar merge.

Ezită un moment şi apoi spuse:

— Ce te făcea să fii atât de sigur că organizaţia voastră avea dreptate întotdeauna? Mai ales când ai avut o viziune de ansamblu asupra scopului şi a mijloacelor folosite.

— Cred că se explică prin reacţia pe care o aveam împotriva celor care urmăreau să-mi distrugă ţara prin revoluţie şi forţă.

— Ce te-a atras, spre meseria asta?

— Este un proces gradat. Nu prea eşti întotdeauna decis ce vrei să faci. Iar ei sunt tot timpul în căutare de oameni care le-ar putea fi folositori, într-un fel sau altul. Ţi se dă să faci o treabă şi dacă ai făcut-o bine, atunci ţi se dă altceva de făcut. Parcă ai fi luat de un curent. Aşa ţi se pare, dar în fond, ei controlează totul. Te verifică fără să ştii.

— Dar trebuie să-ţi fi plăcut, altfel nu ai fi rămas şi nici nu ai fi avut succes.

— Nu este vorba de plăcut. Eşti iniţiat ce se întâmplă în spatele cortinei, aşa că vrei să contribui, şi tu, pentru a opri lucrurile.

— Dar nu este totul fals sau exagerat? Se întâmplă ceva în realitate?

Ridicând din umeri, Rennie spuse:

— Poate chiar acum, într-o şcoală a KGB-ului, un om este pregătit pentru a fi trimis în misiune de spionaj indus trial, într-o uzină la Cardiff sau Londra, sau indiferent unde în Marea Britanie Altul studiază o listă cu numele naiviştilor pentru pace în scopul infiltrării între ei pentru a

le transforma mişcarea dintr-una non violentă într-una violentă, subversivă.

Mii de oameni, foarte bine pregătiţi, îşi petrec orele de muncă planificând cum să distrugă societatea britanică. Alţii se pregătesc să se infiltreze în ţările care nu fac parte din blocul sovietic. Nu este nicio exagerare, este un fapt. Unora le convine să spună că nu este adevărat. Dar este şi eu aş dori să nu fie. De aceea, voiam să contribui pentru a opri acest proces.

— Dar nu e normal să laşi fiecare popor să decidă ce vrea? N-or să se lase toţi prostiţi de câţiva ruşi.

Zâmbind, Rennie spuse:

— Dar nu ruşii înşişi fac treaba. Ei doar îi controlează şi îi ghidează pe nemulţumiţi.

— Şi cine sunt ăştia?

— Tot felul de oameni. Oameni care instigă şi critică tot ceea ce face guvernul. Printre ei se strecoară oameni periculoşi care îi manipulează pe cei care, în realitate, au motiv de nemulţumire: grupuri care militează împotriva armelor nucleare, altele pentru libertăţi civile, grevişti care îşi revendică drepturile. Cei nemulţumiţi sunt încurajaţi să acţioneze cu violenţă. Din cauza asta, opinia publică îşi pierde simpatia şi interesul pentru revendicările lor. Singurii interesaţi pe mai departe rămân cei din presă şi televiziune care prin articole şi reportaje îi încurajează să continue mişcarea în dispreţul faţă de lege. Ei susţin că asta face parte din jocul democratic. Dar nu este aşa. Pe ei îi interesează doar să-şi vândă ziarele într-un tiraj cât mai mare. Aşa că ei nu sunt interesaţi dacă cineva laudă ţara sau guvernul. Ei nu doresc decât scandal şi violentă.

— Dar dacă nu reuşesc să convingă publicul, ce importanţă mai are?

— Are importanţă, pentru că încearcă să zdruncine încrederea publicului în democraţie. Dacă un funcţionar guvernamental pasează un document secret presei, declară ulterior că a făcut-o în interesul publicului şi ziarele îl aprobă. Funcţionarul, la angajarea sa, a semnat

Actul Secretului Oficial, jurând să păstreze secretul, dar faptul că i s-a impus asta este considerată ca o încălcare a libertăţii. Dar nu foloseşte numai acest pretext, ci mai declară că a avut cele mai serioase motive să încalce Actul. Şi în spatele acestor oameni ce se lasă înşelaţi, există adevăraţii manipulatori. Liniştiţi, fără să ia niciodată cuvântul în public, au rolul să întreţină lupta politică. Şi în spatele lor, se află KGB şi toţi ceilalţi, care urmărind să ne distrugă, omoară şi şantajează.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre toate astea?

— Nu cred că mi-am schimbat părerea. Şi acum gândesc, că cineva trebuie să lupte împotriva lor. împotriva tuturor. Dar, să nu mai fiu eu acela.

— De ce? îl întrebă liniştită.

I

Tăcu un timp, apoi spuse suspinând:

— Tu ai declanşat totul în momentul în care mi-ai spus cât de cinstit îţi imaginai că sunt. Cea de la galerie, Adele Palmer, a afirmat acelaşi lucru. Asta m-a pus pe gânduri. Mi-am dat seama că în viaţa mea sunt cinstit. Fundamental cinstit. Dar în munca mea nu era loc pentru cinste. Încercam să-mi găsesc o justificare spunându-mi că cineva trebuie totuşi să o facă. Să protejeze societatea. Dar nu ştiu din ce motive, tot eşafodajul pretextelor pe care încercam să mă sprijin, s-a năruit... şi nu ştiu de ce.

— Eu ştiu.

— Atunci, spune-mi.

— A fost fetiţa. Fata arabului. După tine, s-a mers prea departe.

— Dacă vreau să rămân cinstit în ochii tăi, atunci trebuie să spun nu... nu a fost numai asta. De fapt, până în seara asta, când ţi-am povestit sincer ce s-a întâmplat, nu eram lămurit ce a determinat declanşarea procesului...

— Poţi să mă lămureşti, Johnny?

— Nu mi-a plăcut răpirea copiilor lui Said. Mai existau şi alte căi de rezolvare a problemei. Şi, până la urmă, răpirea copiilor nu ne-a ajutat să-l eliberăm pe

Mason. De fapt... incidentul cu coşciugele a fost determinant. Nu numai cinismul şi cruzimea întâmplării m-au revoltat, ci faptul că-mi ameninţau familia. Ar părea egoist, dar nu este. A fost semnalul care m-a făcut să văd cât sunt de puternici. Ei nu trebuie să dea socoteală nimănui pentru ceea ce fac. Ordonă şi ordinul se execută. Cine o face nu pune întrebări inutile ci îşi îndeplineşte misiunea. Asta este natura serviciului. Şi au făcut-o. Exact aşa cum am făcut-o eu, de multe, foarte multe ori. În procesul de la Nürnberg, asta au invocat şi naziştii în apărarea lor. N-au executat nimic altceva decât ordinele. După o pauză spuse încet:

— Foştii mei şefi sunt mult mai sofisticaţi decât mine.

Totuşi, am crescut. Ceea ce toleram când eram tânăr, nu mai pot s-o fac acum, când sunt mai în vârstă.

Se opri, apoi se întrebă:

— Ori, poate eu continui să am o atitudine critică faţă de comportamentul meu. Cine ştie?

— Ţi-a făcut bine faptul că am vorbit despre asta?

— Nu sunt sigur. Cred că da. A fost o uşurare să o spun cu glas tare, decât să o răsucesc în mintea mea.

— Eşti un om cinstit, Johnny, să nu te îndoieşti de asta. Trăim într-o lume dezgustătoare, în special cea în care ai trăit tu.

— Şi ce vom face de acum încolo, iubito?

Joanna clătină din cap.

— Nu ştiu, Johnny. Nu poţi propovădui oamenilor bunătatea faţă de semenii lor.

— Asta a făcut Iisus Hristos.

— Sigur. Şi ai văzut ce i-au făcut?

— Deci, nu există speranţă.

— Nu-i adevărat, nu este nimic fără speranţă.

— Spune-mi, ce este de făcut?

— Trebuie să trăim fără să fim tentaţi a face rău cuiva. Ca indivizi, trebuie să refuzăm orice formă de agresiune. Lăcomia, ambiţia, indiferenţa, toate sunt într-un fel agresiuni la persoană. Trebuie să trăim liniştiţi şi să ne iubim.

— La ferma aceea mică, pe care ţi-o doreai? Să avem doar atât cât ne trebuie ca să trăim.

Începu să zâmbească.

— Ce caraghios că-ţi aminteşti de asta. Dar ai dreptate. Asta este calea. Mi-ar plăcea.

— Este adevărat sau este numai un vis?

— Este un vis, dar pentru mine, un vis real.

— Atunci, de ce să nu o facem? Suspină.

— Mi-ar fi teamă să o fac singură.

— Atunci, fă-o cu mine.

Ridică încet capul şi îl privi, apoi spuse calm:

— Nu-ţi bate joc de mine, Johnny.

— Nu-mi bat joc deloc. Sunt cât se poate de serios.

— Vrei să spui că renunţi la existenţa ta de până acum, la emoţii, la putere, la oamenii pe care îi cunoşti?

— Am făcut-o deja, draga mea. Nu mai am nimic de pierdut. Am pierdut deja.

— Ai putea însă să vezi lumea.

— Am văzut-o dar nu mi-a plăcut.

O vreme nu-şi dezlipi privirea de la el. Într-un târziu îi spuse cu voce liniştită:

— Mi-ar plăcea, Johnny. Nu te-aş plictisi.

— Atunci de ce ai ochii plini de lacrimi?

— Fiindcă te iubesc, Johnny Rennie. Te iubesc de patruzeci şi nouă de zile. Şi totul mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Unde vom avea ferma noastră?

— Întâi, trebuie să facem rost de bani.

— Am bani, mai mult decât ne trebuie. Aşa că, unde mergem?

— Spune tu. Voi merge oriunde vrei tu.

Rennie băgă mâna în buzunarul hainei sale şi scoase cele două paşapoarte. Unul englez, altul american. îl arătă pe cel verde.

— Ăsta este singurul pe care îl pot folosi. Aşa că, mergem la tine.

— Unde, în America?

— Ai fost vreodată în Vermont?

— Nu.

— Atunci ne îndreptăm într-acolo.

— Îţi place ţie acolo?

— Nu am fost niciodată, începu să râdă.

— Atunci, de ce ai ales Vermont?

— Cu mult timp în urmă, am auzit un cântec. Cred că era compus de Glenn Miller, şi se numea *Luna în Vermont*.

Nu l-am uitat şi din clipa aceea mi-am dorit să mă duc acolo.

M-a impresionat.

Joanna zâmbi.

— Mica fermă, visul meu. Visul tău, Vermont. E o combinaţie grozavă.

— Hai să facem planuri.

Îl privi poznaş, aplecându-şi capul într-o parte, exact aşa cum făcea uneori mica Mary.

— Mă placi, Johnny?

— E ceva mai mult decât „a plăcea”.

— Dar nu este dragoste?

— Mi-ai spus odată, când am venit aici, că prezenţa mea îţi face plăcere. Că asta te face să te simţi în siguranţă. Şi eu trăiesc acelaşi sentiment. Mă simt bine cu tine şi mă simt în siguranţă.

— În siguranţă, faţă de ce?

— În siguranţă faţă de durere. În siguranţă faţă de restul lumii.

Fata zâmbi.

— Nu este un început rău, nu?

— Pentru mine este foarte bun. Sper că şi pentru tine.

— Este, Johnny Rennie, este.

Toamna se preschimbase în iarnă şi bătea un vânt rece. În timp ce trecea pe pod, o văzu cum alerga spre el, cu părul lung şi blond fluturându-i pe spate, ca o coamă.

Gâfâia când ajunse lângă el, dar zâmbi în timp ce flutură un plic cafeniu.

— A găsit ce dorim, Johnny. E perfect.

— Cine şi ce a găsit?

— Este o scrisoare lungă de la tata. Ne-a găsit un loc, în

Vermont, lângă lacul Champlain. Ne-a trimis fotografii, hărţi şi toate amănuntele. Chiar şi numele este romantic.

— Cum sună?

— South Hero. Nu-i aşa, că este minunat? El zâmbi.

— Hai să mergem, să ţinem o şedinţă de consiliu.

Cântăriră totul cu grijă, având în faţă hărţile şi planurile terenului, urmărind să nu se lase influenţaţi de frumosul peisaj din fotografii. Dar, Johan de Vries făcuse o treabă bună. Era exact ceea ce-şi doreau. Era atât de bucuroasă şi agitată, încât nu putea să stea locului.

— Să-i telefonez astă-seară, Johnny? Am putea merge la unul din hotelurile unde se poate vorbi pe liniile internaţionale.

— De acord. O să fie fericit să afle că te întorci atât de curând.

— Dar mai este un lucru, spuse ea cu seriozitate.

— Ce anume?

— Înainte de a te hotărî definitiv, vreau să analizăm problema pe toate feţele.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să fim cinstiţi, unul cu celălalt. Vreau ca fiecare dintre noi să cunoască şi punctul de vedere al celuilalt. Să vedem, clar, care ar putea fi obstacolele pentru fiecare dintre noi.

O privi drăgăstos şi o luă de mână.

— Spune-mi, de ce trebuie să facem asta?

— Pentru că tu ai în treaba asta o grămadă de dezavantaje. Eu, niciunul. Doar tu trebuie să cântăreşti avantajele şi dezavantajele înainte de a porni împreună la drum.

O privi îndelung apoi, îi spuse cu o voce caldă:

— Te iubesc, Joanna de Vries.

— Eroul din sud (n.tr.).

— Vorbeşti serios, Johnny?

— Te iubesc.

— Care ar fi, după părerea ta, definiţia iubirii? Ridică din umeri.

— Una foarte simplă, să preferi ca orice rău să ţi se întâmple ţie şi nu celuilalt.

— Aşa e, spuse ea zâmbind. Acum, hai să fim „Avocaţii diavolului”, unul pentru celălalt. Tu începi.

El oftă.

— Pentru tine sunt trei dezavantaje, de care sunt conştient. În primul rând, că nu ne putem căsători, câtă vreme eu am un paşaport fals şi-mi lipsesc actele necesare.

Ne-ar prinde imediat. Este nedrept pentru tine şi nici părinţilor tăi nu le-ar face plăcere.

Ea fu de acord, apoi îl îndemnă:

— Continuă.

— În al doilea rând, s-ar putea să te saturi de mine. Sunt mult mai bătrân decât tine… şi…

— Termină, astea-s prostii.

— În al treilea rând, s-ar putea să te plictiseşti de viaţa de acolo şi de prea multă muncă. Şi mai este ceva de care mi-am reamintit acum. Nu vom fi niciodată convinşi că sunt în siguranţă.

— Singura părticică importantă pentru mine este cea care priveşte măritişul. Dar, s-ar putea să vină şi asta în timp. Există soluţii şi tata ar putea să ne ajute. Dar aş vrea ca măcar să pretindem că suntem căsătoriţi, faţă de lumea străină. O verighetă şi să port numele tău.

— Îmi pare rău că trebuie să minţi, dar sunt de acord. Acum, să vorbim şi despre celelalte obstacole.

Joanna clătină din cap, apoi spuse:

— Celelalte sunt fără importanţă.

— Atunci să ştii că e rândul tău la bară ca să pledezi.

— Am două puncte. Unul important, al doilea mai puţin important. Să încep cu cel mai puţin important. Ai fost foarte bolnav din cauza celor ce ţi s-au întâmplat.

Crezi că atunci când vei fi, din nou, în formă, nu-ţi va lipsi munca ta?

— Nicio clipă. Tot nu m-ar reangaja. Ar prefera, poate, să-mi taie beregata.

— Poate. Dar alte servicii speciale ar fi încântate să te aibă. Pariez că CIA te-ar angaja pe loc.

Negă puternic, clătinând din cap.

— Las-o baltă. Şi acum, să auzim cum sună punctul important.

Ea vorbi după câteva secunde.

— O mai iubeşti pe fosta ta soţie?

— Nu. Este o mamă bună şi o femeie drăguţă, dar nu pentru mine.

— Dar fetele? Ştiu că le iubeşti.

— Da, spuse încet. Le iubesc şi voi fi trist ori de câte ori mă voi gândi la ele. Îmi va fi foarte dor de ele. Îmi este deja. Dar, uiţi principalul.

— Ce anume?

— Odată ce se hotărâseră să mă declare nebun am ales răul cel mai mic. Să fug decât să intru într-o casă de nebuni. Dacă lucrurile se uită, aş putea să le revăd cândva.

— Nu crezi că SIS, sau cum se numeşte, te va ierta?

— Este un cuvânt frumos şi blând „iertarea”, dar ei nu sunt pregătiţi să ierte. Şi nici nu am nevoie de iertarea lor.

— Doresc atât de mult să fim fericiţi, Johnny.

Se aplecă peste masă şi, pentru prima oară, o sărută pe buze.

Johan de Vries îi întâmpină la aeroportul Kennedy şi a doua zi îi conduse la ferma „Eroul din sud”. După ce au văzut-o, i-au spus că vor să meargă imediat să facă actele, însă, Johan de Vries începu să râdă şi îi întinse lui Rennie un plic umflat. Ferma fusese deja cumpărată de Johan de Vries pe numele proprietarilor, Paul Novaks şi soţia sa, Joanna Veronica Novaks. Bucurându-se de rolul său de Zână Bună, cumpărătorul găsi că era foarte natural ca doamna Joanna Veronica Novaks să izbucnească în plâns.

Manuscrisul dactilografiat şi plicul zăceau, aruncate neglijent, pe biroul lui Fredencks. Acesta nu mai ocupa funcţia de om de legătură între Ministerul de Externe şi SIS. Fusese transferat la Ministerul de Externe şi avansat cu două grade. Şedea în picioare, cu mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie.

— De ce nu te-ai consultat cu Mayhew asupra acestui lucru? Eu nu mai am nimic de-a face cu asta.

— M-am gândit că s-ar putea să-mi dai un sfat.

— Îţi dau, dragă băiete, îţi dau. Dar nu mai este de domeniul meu. Este de competenţa ta şi a lui Mayhew.

*— Ţi-aşti obligat dacă mi-ai spune părerea ta, bine*înţeles *neoficial*

Fredericks zâmbi, dar ochii săi erau tot aspri

— Îţi este teamă de ce ar putea întreprinde Mayhew? Că ar putea să organizeze o mică comisie de cercetare confidenţială şi pentru investigarea cazului Rennie, asta, aşa, pentru a-şi atrage prietenia noilor săi amici, de la Ministerul de Externe. În plus, asta ar fi o *demonstraţie care să arate independenţa sa faţă de SIS. Am dreptate?*

— Da.

— Bine, cel puţin eşti sincer. Altul nu ar fi Arătă cu mâna hârtiile răvăşite de pe birou.

— Cât de grav ar fi?

— Foarte grav.

— Mai mult decât povestea cu Mason?

— Mult mai grav. Mason nu era folosit în operaţiuni murdare.

Fredericks se strâmbă dezaprobator şi spuse:

— Nu crezi că termenul de „grav", nu e potrivit? Mi se pare prea blând.

— Îţi dau dreptate. Fiindcă în afara unor date greşite, restul se potriveşte.

Fredericks clătină din cap, fără să ridice ochii, cu care îşi pironea pantofii lustruiţi

— Este scris, probabil, din memorie, îşi ridică privirea spre Paynter:

— Crezi că se va folosi de material?

— Sunt sigur că o va face.

— Omul tău a descoperit unde se ascunde Rennie?

— Nu, îl caută şi acum. I-am spus să se oprească imediat ce am primit acest material. Este o regiune mică şi nu mă îndoiesc că în câteva săptămâni îl va repera. Probabil că foloseşte alt nume.

— Cu materialul ăsta te-a legat de mâini şi de picioare, prietene. Nu încape nicio îndoială. Era de partea noastră, mai bine zis a ta, când Mason a fost răpit şi pus de nenorocim ăia de arabi să facă declaraţii Atunci a văzut ce panică ne-a cuprins.

— Ce putem să facem?

Fredericks fise strident.

— Nimic. Dacă aş fi în locul tău, aş aduna orice hârtie referitoare la operaţiune şi aş băga-o pe foc. Iar dacă poţi să-i trimiţi un semn de bunăvoinţă bătrânului prieten Rennie, atunci, fă-o.

Te sfătuiesc să-l laşi în pace.

Fredericks îl concedie cu o mişcare a sprâncenelor şi Paynter se ridică, îşi adună hârtiik şi se îndreptă spre uşă, păşind pe covorul gros. La uşă, se întoarse şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Freddie.

Fredericks se făcu că nu-l aude, privind pe fereastră la Garda Scoţiană. Fanfara intona Auld Lang Syne, un vechi cântec scoţian.